

EDGAR WALLACE

Edgar Wallace

VRĂJITORUL

5
Dru

EDGAR WALLACE

VRĂJITORUL

(THE RINGER)

Traducere de
ȘTEFAN GHERASE

EDITURA „DANUBIU”

STR. ISTRA. No. 10

Of. Reg. Com. 1395/941

DE ACELAȘ AUTOR

In editura noastră:

1941 „13“

1942 Stigmatul Roșu

1942 Teroare

IN ALTE EDITURI:

1932 Milionul tănuit.

1932 Broasca cu șapte
chei.

1933 Asociația secretă
„Broscoiul“.

1934 Omul din Maroc.

1935 Fluviul Diaman-
telor.

1935 Jack Judecătorul.

1936 Cartea Atotpu-
terniciei.

1936 Denunțătorul,

1936 Banda groazei.

1936 Răzbunătorul.

1936 Casa Misterioasă.

1936 Big Foot.

1936 Cei trei.

1936 Taina Narciselor.

1937 O ispășire ciudată

1937 Cei trei din Cor-
doba.

1937 Arcașul verde.

1937 Figura din beznă.

1937 Prăpădul.

1937 Instinctul lui J.
G. Greeder.

1938 Misterul celor trei
stejari.

1938 Mâna albastră.

1938 Șarpele galben.

1938 Legea celor patru.

1938 Hanul teroarei.

1938 Crima din May-
field.

1938 Bijuteriile Co-
roanei.

1939 Tiranul.

1939 Omul sinistru.

1939 Ochii morți ai
Londrei.

1939 Yachtul misterios.

V R Ă J I T O R U L

de EDGAR WALLACE

CAP. I.

Directorul general al Scotland Yardului apăsă pe butonul soneriei care se afla pe biroul său.

— Roagă-l pe inspectorul Wembury, să poftească până la mine, zise el omului de serviciu care se prezentă, apoi așeză într'un sertar niște documente pe care le studiase până atunci.

Foaia matricolă a lui Allen Wembury, atât în ceea ce privea serviciul militar, cât și pentru activitatea desfășurată ca ofițer de poliție, era magnifică. În timpul războiului ajunsese la gradul de maior și fusese decorat pentru îndrăzneala de care dăduse dovadă în mai multe rânduri. Acum era pe cale să fie avansat din nou.

Ușa se deschise și un om intră. Era înalt de statură.

Directorul observă cu plăcere fața frumoasă a tânărului, ai cărui ochi cenușii erau fixați asupra lui cu o expresie interogativă.

Allen Wembury mergea pe treizeci de ani și aspectul lui trăda pe sportivul obișnuit să trăiască mai mult în aer liber. Avea spontaneitate în mișcări și rafinamentul limbajului care se întrebuinta în societatea cea mai selectă.

— Te-am rugat să vii până la mine, pentru că am să-ți aduc la cunoștință câteva noutăți interesante — zise directorul care avea o afecțiune sinceră pentru acest subaltern exemplar.

— Toate noutățile sunt bune pentru mine, d-le director — răspunse Allen râzând și rămase în așteptare.

Directorul îl invită să ia loc.

— Ai fost promovat inspector divizionar și vei lua în primire «Divizia R», Lunia viitoare — zise șeful, și Allen, ori cât de calm voi să pară, tresări.

Inspectoratul divizionar era una din sarcinile cele mai importante din Departamentul investigațiilor. A-l obține la vârsta lui însemna că avea șanse să ajungă în scurt timp la

inspectoratul central; poate chiar să facă parte din Consiliul celor patru directori și cine știe ce încă.

Apoi directorul adăogă brusc:

— Știi că vor avea loc numeroase mutații în Scotland Yard? Bliss se întoarce din America. Fusesse atașat la ambasada din Washington. Il cunoști?

Allen făcu un semn negativ cu capul. Auzise vorbindu-se de teribilul Bliss. Știa că era unul din cei mai abili ofițeri de poliție și că se bucura de antipațiile întregului corp polițienesc. Colonelul Walford relua din nou grav:

— Mă gândesc la Vrajitorul... Mă întreb ce poate să fie adevărat în știrea primită, asupra morții lui? Poliția australiană este sigură c'a pescuit în portul Sidney cadavrul criminalului.

— Vrajitorul! repetă Allen gânditor.

Numele singur îl făcea să se înfioare. Și totuși Allen nu era fricos. Curajul lui, ca soldat și ca agent de poliție, era cunoscut de toți, dar niciunul nu putea să audă acel nume, fără ca să aibe viziunea înfricoșătoare a ochilor reci și necruțători de cobra. Cine nu auzise vorbindu-se de Vrajitor? Faptele sale terorizaseră întreaga Londră. Ucisese fără milă și în aparență fără scop. Se zicea că toate delictele săvârșite erau niște răzbunări personale. Vrajitorul, întocmai ca și Arhanghelul Morții, trecea și aplica justiția lui arbitrară.

— Deși Vrajitorul nu-ți mai turbură divizia, este un om la Deptford contra căruia vreau să te pun în gardă — făcu colonelul Walford — și acesta...

— Este Mauriziu Meister — completă Allen și directorul fu surprins.

— Oh! îl cunoști? Nu știam că reputația lui Meister ca avocat este atât de mare.

Allen Wembury ezită o clipă, răsucindu-și mustața, apoi explică:

— Il cunosc numai pentrucă este avocatul familiei Lenley.

Directorul zâmbi.

— Am vânat deseori cu George, — zise directorul. Era tipul adevăratului nobil englez: călăret nașionat și băutor desăvârșit. Am auzit c'a murit în mizerie. Avea copii?

— Doi, răspunse Allen trist.

— Si Meister este avocatul lor legal? Sunt foarte neprevăzători că s'au lăsat pe mâinile unui astfel de individ.

Deodată, Walford zise brusc:

— Meister îl cunoștea pe Vrajitor!...

Wembury deschise ochii mari și repetă:

— Îi cunoștea pe Vrăjitor!

Walford aprobă cu capul și reluă:

— Nu știu până la ce punct îl cunoștea. Știu însă că Vrăjitorul i-a încredințat lui Meister pe propria lui soră. O chema Guenda. Șase luni după aceea, cadavrul Guendei Milton fu găsit în Tamisa.

Allen își aminti tragedia.

— Era secretara lui Meister — continuă directorul. — Intr'o zi când nu vei avea ce face, treci pe la Arhivă și vei citi multe lucruri care n'au ajuns de domeniul public.

-- Despre ce-i vorba, domnule director?

Walford surâse aproape imperceptibil.

— Examinează arhiva și vei găsi, repetată încă odată, cea mai veche dramă din lume: istoria unei fete credincioase și a unui bărbat fără scrupule.

Zicând acestea directorul, lăsă la o parte discuția în privința Vrăjitorului și începu să dea dispozițiuni lui Allen.

— Îți vei lua noul post în primire Luni. Dacă dorești poți să vizitezi noua reședință înainte de această dată.

Allen ezită.

— Dacă se poate, domnule director, aș dori să am o săptămână liberă — zise el și fără voia lui, simți cum i se înroșesc obraji.

— O vacanță? Desigur. Vrei să aduci la cunoștința fetei noutatea? — făcu Walford vesel.

— Nu — răspunse Allen, în timp ce încurcătura în care se afla desmințea negarea. — Există o domnișoară, o prietenă a mea, căruia aș dori să-i anunț înaintarea mea. Este chiar d-ra Maria Lenley.

Colonelul zâmbi cu înțeles și zise:

— O, dar atunci cunoști foarte bine pe Lenley.

— Mi-a fost întotdeauna o prietenă bună, — zise Allen încetitor. M'am născut pe una din fostele proprietăți ale familiei Lenley. Tatăl meu a fost șeful grădinarilor și am cunoscut familia încă din copilărie. Eu...

Ezită și Walford apropiindu-se îi puse o mână pe umăr.

— Ești liber pe o săptămână, zise el. Te poți duce unde îți place.

II

În timp ce se îndrepta spre Lenley Village, Allen zări din depărtare Aleia Narciselor.

Știrea că fusese avansat îl precedase cu mult. Patronul hanului «Leul roșu» văzându-l îi ieși înainte și fața lui rubicondă exprima o mare bucurie.

— Sunt fericit că te revăd, Allen, zise el. Am aflat de promovarea ta și suntem mândri de tine. Sunt sigur că într'una din zile vei deveni șeful poliției.

Allen surâse, mulțumit de a se vedea primit cu atâta dragoste. Iubea sătucul în care copilărise..

— Te duci la castel s'o saluți pe miss Maria? întrebă hangiul; și când tânărul afirmă, celălalt clătină din cap cu un aer dezolat. — Lucrurile nu prea merg bine, acolo sus, Allen. Nu de domnul John mă preocup; el e bărbat și va isbuti să-și croiască un drum în viață... deși aș fi dorit să-și fi ales o cale mai bună decât aceea pe care a apucat-o.

— Ce vrei să zici? — întrebă Allan.

— Se spune c'a apucat-o pe un drum greșit. Știi cum oamenii pălăvrăgesc, dar trebuie să fie un pic de adevăr în cele ce spun. Johnny n'a fost niciodată un tip prea vesel, dar în ultimul timp este mai încruntat ca oricând. Mizeria trebuie să-i fi devenit insuportabilă.

— Dar pentrue mai rămân la castel în aceste condițiuni? Cheltuielile trebuie să fie, desigur, foarte mari. Mă întreb ce mai așteaptă Johnny Lenley ca să-l vândă.

— Să-l vândă? — exclamă birtașul râzând cu amărăciune. Este ipotecat până la ultima frunză din copac. Rămân aci până când avocatul cela dela Londra va limpezi situația, apoi vor pleca la Londra, cred, că pe săptămâna viitoare. Cel puțin așa mi s'a spus.

«Avocatul cela din Londra!» Allen deveni gânditor. Era desigur Mauriziu Meister și era curios să-l întâlnească pe omul despre care se vorbea atâta.

— Aș dori să-mi rezervi o cameră, d-le Griggs — zise Allen. Un hamal îmi va aduce valiza dela gară. Și acum mă duc la castel să văd dacă nu pot vorbi cu Johnny Lenley.

El pronunță «Johnny», dar inima lui zicea «Maria».

În timp ce parcurgea drumul care ducea spre castel, începu să vadă semnele mizeriei. Avu o strângere de inimă când își dădea seama de starea de decadență în care se afla castelul...

Puțin după aceea, strângea ambele mâini ale Mariei Lenley. Nu o văzuse de un an. Acum o privea, ținându-și respirația. Cu o strângere de inimă își dădea seama, că rangul social deținut de fată se interpunea, între această fiică a lui Lenley și inspectorul Wembury.

— Ce plăcută surpriză! — și ochii ei, de obicei trști, străluceau de bucuria revederii. — Am aflat din ziare despre înaintarea ta.

— Prostii — protestă tânăra fată. Toți sunt de acord, c'ai meritat să fi avansat.

Își dă seama că tovarășul ei observa casa și instantaneu deveni tristă.

— Bietul nostru castel — murmură ea. Ai auzit știrea, Allen? Săptămâna viitoare, plecăm. Johnny își va lua un apartament la Londra și Mauriziu mi-a promis un serviciu.

Allen o privi cu gura căscată și exclamă:

— Vrei să lucrezi? Va trebui să muncești ca să-ți câștigi existența?...

— Desigur, dragul meu Allen! Voiu fi inițiată în misterele stenografiei și dactilografiei. Voiu deveni secretara lui Meister.

Secretara lui Meister! Aceste cuvinte îi erau foarte familiare tânărului. Pe neașteptate își aminti de cealaltă secretară, al cărei cadavru fusese scos din apă, într'o dimineață cețoasă și tristă de toamnă, și de cuvintele sinistre ale colonelului Walford.

— Pari abătut, Allen. Te supără faptul că trebuie să-mi câștig existența? — întrebă fata cu buzele tremurătoare.

— Nu, nu, — zise el vorbind cu greutate. Nu s'a putut salva nimic dela catastrofă?

Ea clătină capul.

— Nimic, absolut nimic. Mi-a rămas o mică rentă moștenită dela mama, care-mi va ajuta să nu mor de foame. În schimb, Johnny e grozav, știi, Allen? A câștigat mulți bani în ultimul timp... straniu, nu-i așa? Cine s'ar fi gândit că Johnny va deveni un om de afaceri? Și totuși, e așa. Dacă va continua în felul acesta, în câțiva ani vom putea să răscumpărăm castelul.

Dar, cu toate eforturile fetei ca să dea cuvintelor un ton spontan și indiferent, Allen simția teama pe care ea încerca s'o ascundă.

III

Văzând-o pe Maria întorcându-se, Allen se întoarse și el și amândoi se opriră.

Doi oameni veneau spre ei.

Deși era o zi de primăvară și tribunalul se găsea la o depărtare de patruzeci de leghe, d. Meister îmbrăcase uniforma convențională a avocaților englezi.

Era un om slab, cu fața ascuțită ca lama unui cuțit și cu doi ochi negrii foarte mobili. Avea ceva aristocratic în el, în special în felul de a vorbi.

Tovarășul lui era un tânăr înalt, de aproape douăzeci de ani.

La vederea vizitatorului, își încruntă sprincenele. Cu mâinile înfundate în buzunarele pantalonilor, traversă încetitor pajiștea, fixând tot timpul asupra lui Allen o privire ostilă.

— Bună ziua, zise el rece, apoi întorcându-se spre însoțitorul lui:

— Il cunoști pe Wembury, nu-i așa, Mauriziu? Este sergent sau ceva asemănător în poliție.

Mauriziu Meister surâse cu blândețe.

— Inspector divizionar, dacă nu mă înșel, — zise el, întinzându-i o mână mică aproape feminină.

Tânărul Lenley continuă să-l privească pe Allen.

— Pentru ce ai venit la Lenley? întrebă el cu asprime. După câte știu nu mai ai rude prin partea locului...

— Am câțiva prieteni, răspunse Allen sec.

— Desigur că are prieteni! interveni Maria. A venit să mă vadă pe mine, nu-i așa, Allen? Imi pare rău că nu te putem opri la noi, căci în toată casa nu se mai găsește o mobilă.

Johnny avu o izbucnire de furie.

— Crezi că era necesar să faci de domeniul public, situația noastră financiară? Nu cred ca Wembury se interesează particular de necazurile noastre și ar fi indiscret dacă ar face-o.

Mauriziu Meister turnă untdelemn peste apa în furtună.

— Necazurile familiei Lenley au devenit de acum de domeniul public dragul meu Johnny, zise el pe un ton blând. Nu trebuie să fie atât de susceptibil! Eu, primul, sunt fericit c'am avut ocazia să cunosc un ofițer de poliție, de faima inspectorului Wembury. Veți găsi, acum, puțină monotonie în Divizia d-voastră, d-le Wembury. Numai este ceeace a fost, când am venit să mă stabilesc în cartierul Deptford.

Allen aprobă.

— Vreți să spuneți că nu mai există Vrajitorul?

Observația era perfect inocentă, dar rezultatul fu extraordinar.

Meister clipi din ochi repede ca și cum ar fi fost lovit de o lumină puternică. Gura i se făcu aspră și Allen Wembury putu să citească în privirea lui turburată, groaza.

— Vrajitorul! — Vocea îi devenise răgușită. — Povestea veche, eh?

Bietul nebun e mort!

Spuse aceasta cu un ton emfatic, ca și cum ar fi voit

să se convingă pe sine însuși, că straniul individ nu mai există.

— A murit... înecat în Australia, mai adaugă avocatul.

Erau gata să se depărteze, când Mauriziu Meister întorcându-se spre Allen întrebă:

— Până acum ați avut divizia din West End, nu-i așa? Care a fost ultima afacere de care v'ați ocupat? Nu-mi amintesc să vă fi cetit în ultima vreme numele în ziare.

Allen făcu o strâmbătură și răspunse:

— Evităm pe cât ne stă în putință să facem reclama eșecurile noastre. Ultima încercare a fost anchetarea furtului dela Lady Darnleigh. În timpul unei serate organizate de aceasta din urmă la Park Lane, au dispărut niște perle.

În timp ce vorbea se uita la Maria, către care privirea îi era atrasă în mod irezistibil. Nu văzu, deci, cum Johnny Lenley își duse repede mâna la gură ca pentru a reprimă o exclamație de surpriză și nici dojana mută pe care Meister o aruncă imediat tânărului.

Urmă o mică pauză.

— Lady Darnleigh? murmură Mauriziu. — Ah, îmi pare că-mi aduc aminte... apropo. Johnny, n'ai fost și tu la acel bal?

Johnny ridică din umeri cu nerăbdare.

— Desigur că am fost... Am aflat despre furt a doua zi după amiază.

Și răsucindu-se pe tocuri se îndepărtă, dealungul pașiiștei, cu indiferență.

Maria îl urmări cu privirea, în timp ce înfățișarea îi deveni preocupată, apoi cu o hotărîre pe care Allen o înțelese și o aprecie, schimbă subiectul rîzând.

— Am început să deviu patetică. Dacă nu mă supraveghez, mă voi trezi plângând pe umărul lui Allen. Haide Allen! Vino să vezi ce au mai rămas din frumoșii trandafiri și după ce vei fi văzut în ce condițiuni se găsesc, vom plânge împreună.

IV

Când tinerii dispărură, Johnny Lenley se înapoie lângă Meister. Fața îi era palidă de furie și buzele îi tremurau.

Mauriziu spuse, rîzând cu răutate.

— Ești superb. Johnny! Dar ar trebui să înveți să-ți ascunzi sentimentele.

— Spun ceeace gîndesc!

— Ești exact ca și câinele pe care-l calci pe coadă, răs-

punse Mauriziu, apoi schimbând deodată tonul: — Idiotule! Stângaciule! Când ai auzit de lady Darnleigh te-ai trădat aproape. Nu știai că Allen este cel mai îndemănat agent din departamentul investigațiilor? Este omul care l-a prins pe Hersey, care l-a trimis pe Gostern la spânzurătoare, care a distrus Banda Flack?

— Sunt sigur că n'a remarcat nimic, răspunse celălalt cu un ton umil.

Apoi schimbând conversația:

— Ai primit vreo scrisoare? Perlele au fost vândute?

Mânia dispăruse depe fața avocatului. Își reluase înfățișarea suavă și răspunse:

— Dar, dragul meu, îți închipui că perle în valoare de cincisprezece mii de lire se pot vinde într'o săptămână?

Johnny strânse buzele și rămase câțva timp gânditor. Când vorbi din nou vocea-i era mai calmă.

— E curios că tocmai Wembury s'a ocupat de acest caz.. după câte pare, poliția a pierdut orice speranță. Lady Darnleigh nu are nici o bănuială...

— Nu fi prea increzător, îl dojeni Meister. Mai mult sau mai puțin, toți invitații din seara aceea sunt suspectați. Tu mai mult ca ori care altul, pentru că toți știu că ești ruinat. Mai mult, unul din servitori te-a văzut urcând scara cu puțin înainte de a pleca.

— Am spus că mă duc să iau pardesiul, spuse Johnny repede. Pentru ce ai spus în prezența lui Wembury, c'am fost acolo?

Mauriziu râse.

— Pentru că și el o știa. Am văzut ceva în privirea lui care m'a făcut să înțeleg... Liniștește-te. Pentru moment, singura persoană bănuită este nenorocitul majordon al ladyei Darnleigh. Să nu crezi însă că afacerea a fost înmormântată. Trebuie să mai așteptăm ca să putem vinde perlele, căci poliția veghează.

Scoase dintr'un port-țigaret de aur o țigare, în timp ce tânărul îl observa cu atenție.

— Îți dai seama, Mauriziu, că dacă se va afla adevărul asupra perlelor, vei merge și tu la închisoare?

— Imi dau seama de un lucru, tinere: că tu vei fi arestat. Va fi foarte greu să mă amesteci și pe mine.

— Prostii! răspunse Johnny cu brutalitate. Ești un hoț ca și mine. Cunoști pe toți pungașii din Londra și ai făcut și pe tăinuitorul...

— Nu întrebuița acest cuvânt! Vocea adâncă a lui Mauriziu se făcu aspră. Eu te-am instigat să furi perlele? Eu

ți-am băgat în cap că a fura este mai profitabil decât a munci?...

— În orice caz, ne scaldăm amândoi în aceeași apă. Nu mă poți trăda fără a te ruina. Nu spun că m'ai instigat, dar mi-ai ajutat mult. Într-una din zile te voi îmbogăți, Mauriziu.

Ochi negrii ai avocatului se fixară asupra tânărului.

— Băiete, ești prea încrezut. Furtul, cu sau fără violență, nu-i chiar un lucru atât de simplu cum ți se pare. Te crezi inteligent....

— Sunt mai deștept decât Wembury, întrerupse Johnny. Meister își reținu un zâmbet de compătimire.

Între timp, înapoia castelului, Maria și Allen se așezară pe o bancă de piatră lângă o fântână.

Allen, trebuie să-ți vorbesc. Mă adresez lui Allen Wembury, nu inspectorului Wembury, zise fata și el nu-și ascunse uimirea.

— Desigur... Se opri; fusese gata s'o cheme pe nume. Nu am avut curajul să-ți spun simplu Maria, dar mă simt... destul de bătrân ca s'o fac.

— Voiu fi fericită să-mi zici pe nume. «Miss Maria» sună prea ceremonios pentru prietenia noastră!

— Este ceva care te preocupă? întrebă Wembury.

— Da. Este vorba de Johnny. Are relații foarte curioase! Săptămâna trecută a fost aici un om... Lam văzut în treacăt și nu i-am vorbit... îl chema Hackitt. Il cunoști?

— Hackitt?! Sam Hackitt? exclamă Wembury. Sam și cu mine suntem cunoștințe vechi.

— Cine e? întrebă fata.

— Un hoț. Poate că se interesa de el...

— Nu, nu. Johnny mi-a spus o minciună. Zicea că este un muncitor care pleacă în Australia. Ești sigur că-l cunoști pe Sam Hackitt?

Allen făcu o descriere scurtă și vie a pungașului de buzunare.

— El este, consimți fata. Ascultă Allen, mi se pare că Johnny a apucat-o ...pe un drum greșit.

— Nu cred!

— Dar prietenia aceasta curioasă?...

— Poate să fie... Schimbând vorba continuă: — Mi-ai spus că vrei să devii secretara lui Meister; vai, cum aș dori să te răsgândești!

Ea se întoarse spre el pentru a-l observa mai bine.

— Dece, Allen? Desigur că înțeleg ce vrei să zici. Mauriziu are mulți clienți din...

— Nu de clienții lui mi-e teamă, zise Allen liniștit. Mi-e teamă de Mauriziu Meister.

Ea îl privi ca și cum ar fi avut în față un nebun.

— Teamă de Mauriziu? — Nu-i venea să creadă. — Tocmai de Mauriziu care este atât de bun! Dar îl cunoaștem de când eram mici...

— Și eu vă cunosc de când erați copii, Maria, zise Allen liniștit, dar ea îl întrerupse.

— Spune-mi pentru ce? insistă ea. Ce știi despre Mauriziu?

În fața acestei întrebări directe, Wembury păru dezo-rientat.

— Nu știu nimic, admise el cîstit. Știu numai că la Scotland Yard nu este bine văzut.

Fata râse înveselită.

— E rău văzut pentru că încearcă să-și scape clienții din ghiarele poliției. E o simplă gelozie profesională.

Allen își dădea seama că era inutil să mai insiste. Se calmă zicându-și că Maria devenind funcționara lui Meister va fi obligată să locuiască în districtul lui.

V

Mauriziu Meister pe jumătate ascuns după un gard de măracini observa pe cei doi tineri. Straniu — se gândea el — cum nu de remarcase până acum frumusețea Mariei Lenley! Își trecu limba peste buzele uscate.

Întorcându-se, Maria îl văzu și-l strigă.

— Unde e Johnny? întrebă ea.

— Johnny se găsește într-o dispoziție infernală. Nu mă întreba de ce, căci nu știu. Am întrerupt poate o discuție confidențială? întrebă el apoi.

Fata clătină capul, dar Meister nu fu convins.

— Ați aflat că d-ra Lenley îmi face onoare să-mi devie secretară?

— Am aflat, zise Allen. Apoi privind pe avocat în ochi adăugă, apăsând pe fiecare cuvânt.

— I-am spus d-rei Lenley că va locui în raza circumscripției mele... sub ochiul meu vigilent și patern.

Era un avertisment și o amenințare în vocea inspectorului și Mauriziu Meister era prea inteligent pentru a nu percepe și una și alta.

— Această însărcinare pe care vi-o asumați, face parte din datoriile unui ofițer de poliție?

Era o ușoară nuanță de batjocoră în vocea lui Meister care nu-i scăpă lui Allen. Răspunse liniștit.

— Datoriile unui ofițer de poliție sunt bine definite pe inscripția care se găsește deasupra porții tribunalului.

— Ce spune această inscripție? întrebă Mauriziu. Nu mi-am dat niciodată osteneala s'o citesc.

— „Apără copii săracului și pedepsește pe răufăcători”, făcu Allen sec.

— Sentimente nobile! exclamă Mauriziu. Apoi întorcându-se: — Trebuie să fie o telegramă pentru mine.

Se îndreptă repede spre un factor poștal care apăruse în fundul grădinii.

— Mauriziu e supărat pe tine? întrebă fata. Allen râse.

— Toți se supără pe mine, mai devreme sau mai târziu. Mi-e teamă că manierele mele lasă de dorit...

Ea îl bătu prietenește cu mâna.

— Nu-i adevărat. Ești omul cel mai simpatic pe care l-am cunoscut.

Pentru o clipă mâinile lor se întâlniră într'o strângere vibrantă, apoi îl văzu pe Mauriziu înapoindu-se și ținând o telegramă închisă în mână.

— E pentru d-voastră zise acesta vesel, întinzându-i telegrama. Ce crimă teribilă s'a mai comis la Londra, în lipsa d-voastră?

Allen luă mesagiul încruntându-și fruntea.

Desfăcu nervos și ceti:

«Foarte urgent stop întorceți-vă imediat la Scotland Yard stop veți lua în primire noua divizie stop poliția australiană comunică Vrajitorul plecat din Sidney de patru luni stop credem că se află în Londra».

Era semnat «Walford».

— S'a întâmplat ceva? întrebă Maria neliniștită.

El clătină capul încetitor. Vrajitorul se afla în Anglia! Noutatea îi sdruncinase nervii. El, în carne și oase, Arthur Milton, neînduplecatul răzbunător... vicleanul, îndrăznețul, inezizabilul. Gândul lui Allen Wembury zbură la Scotland-Yard și biroul directorului general. La Guenda... moartă, înecată: se sinucisese. A contribuit cu ceva Mauriziu Meister, la gestul disperat al nenorocitei? Dacă era așa, vai de Maurizin Meister!

VI.

Vrajitorul era la Londra!

Nimeni nu-i cunoștea înfățișarea. Era un adevărat maiestru al machiajului; fără milă cu inamicii săi, îi distrugea pe toți acei ce i se puneau în cale. De un lucru era sigur Wembury: Vrajitorul își va relua activitatea la Deptford. Simți cum inima i se strânge căci și Maria Lenley va trebui să lo-

cuiască la Deptford... în casa lui Meister și Vrajitorul probabil că avea un singur scop întorcându-se în Anglia: să-l distrugă pe Mauriziu Meister. Dacă un pericol îl amenința pe Meister, era foarte probabil că și Maria se va găsi în pericol. El se îndreptă spre biroul directorului și-l găsi consultând niște documente fără importanță.

— Sunt foarte mâhnit că am fost nevoit a-ți întrerupe vacanța, zise Walford. Trebuie imediat să te duci la Deptford ca să-ți iei în primire postul.

— S'a înapoiat Vrajitorul, domnule colonel?

Walford aprobă.

— Pentru ce a venit și unde se găsește exact nu știu... ca să fiu mai exact, nu avem nici o informație precisă asupra lui. După câteva slabe indicii ne-am formulat ipoteza că se află la Londra.

Walford îi întinse o cablogramă.

— Vrajitorul are o soție. Puțini o știu, zise el. S'a căsătorit acum un an în Canada. După dispariția lui, ea fu văzută în Australia. Aceasta însemna că și Vrajitorul era în Australia. Acum a părăsit în grabă Australia și sosește mâine dimineața în Anglia.

— Înțeleg, zise Allen încetișor. Inseamnă că și Vrajitorul este în Anglia, sau că va sosi în curând.

— Londra s'a pasionat extraordinar după isprăvile Vrajitorului, zise colonelul Walford, și cea mai mică bănuială asupra prezenței lui aci, vă face să ne curgă pe cap toți ziaristii. Nu uita, Wembury, că este vorba de un asasin care disprețuește pericolul.

— Credeți că este o însărcinare superioară posibilităților mele? întrebă Allen, și spre marea sa mirare directorul răspunse:

— Nu. Am încredere în d-ta... și în doctorul Lomond. Îl cunoști pe doctorul Lomond?

— Nu. Cine este?

Colonelul luă o carte de pe birou și zise:

— Este unul din puținii investigatori cari merită oarecare considerație. A fost în India și în Tibet mai mulți ani și cred că subsecretarul de la interne l-a convins să accepte însărcinarea de medic legist al poliției în Divizia «R»... chiar în districtul tău. Faceți amândoi cunoștința cu Deptford în acelaș timp.

Walford râse.

— Vrei să-l cunoști? În acest moment se află la îndemână.

Sună și dăte instrucțiuni omului de serviciu.

— Lomond este un tip curios... foarte mult scoțian, puțin cinic și extraordinar de inteligent.

— Ne va ajuta în vânătoria contra Vrajitorului? întrebă Allen surâzând, și încă odată fu mirat văzând că directorul aprobă.

În clipa aceea, se deschise ușa și un om înalt și puțin încovoiat intră. Putea să aibă cam 50 de ani. Părul îi era încăruntit și o mustață tunsă îi umbrea buza de sus; ochii albaștri cari întâlneau pe acei ai lui Allen erau foarte vii. Pălăria pe care o ținea în mână era de formă antică.

— Vă prezint pe inspectorul Wembury, doctore, care a trecut acum la direcția Diviziei «R», zise Walford.

— Sunt câteva exemplare interesante la Deptford, inspectore. Mi-ar place să examinez câteva cranii.

Allen surâse.

— Nu știu nimic despre Deptford... n'am mai fost pe acolo de la războiu încoace.

Doctorul își frecă bărbia fixând o privire pătrunzătoare asupra tânărului.

— Mă gândesc că nu voi găsi subiecte interesante ca la Loloși. Acest popor este o rasă extraordinară: tind spre brachiocefalie și craniul lor prezintă o dezvoltare stranie a parietarului drept...

Vorbea repede și cu entuziasm.

În timp ce doctorul Lomond își expunea ideile sale lui Walford, asupra originii unui misterios trib tibetan, Allen profiră de ocazie pentru a dispărea în liniște. Nu se găsea în dispoziție de a asculta teorii antropologice.

O oră după aceea, ieșind de la Scotland-Yard, se întâlni cu Walford și porniră împreună dealungul fluviului.

— Da... am reușit să mă scap de doctor, râse colonelul. Este prea inteligent ca să plictisească, dar m'au apucat durerile de cap. Apoi adăogă: Vei trece afacerea perlelor lui Burton... vorbesc de perlele lady-ei Darnleigh. Ai descoperit ceva?

— Nu, răspunse Allen care aproape uitase de afacerea aceea.

Allen Wembury se despărți de șeful său foarte preocupat. Aflase că Johnny participase la serată în noaptea când dispăruseră perlele, dar nu se gândise nici odată să facă o legătură între tânăr și misteriosul furt. Ideia era absurdă. A doua zi dimineață predete documentele inerente cazului inspectorului Burton și părăsi Scotland-Yardul cu o senzație de ușurare.

Săptămâna care urmă, Allen fu foarte ocupat. Cunoș-

tea foarte puțin Deptfordul și trebuia să se pună în curent cu toate. Se întreținu foarte puțin cu medicul scoțian. Erau prea ocupați ca să-și mai piardă timpul în discuții. Maria nu-i scrisese, cum se așteptase și nu află de prezența ei în district până în ziua când, parcurgând Lewisham High Road, cineva îi salută de la fereastra unui autobuz și își dădu seama că era fata. Rugă pe unul din subalternii săi să găsească unde locuiește și află, fără greutate, că luase împreună cu fratele ei un apartament pe Malpas Road.

Din delicatețe, se abținu de a o vizita.

VI

— Ți-am văzut astăzi polițaiul, zise Johnny vesel.

De mult nu-l mai văzuse Maria așa bine dispus.

— Unde l'ai văzut pe Allen?

— Pentru ce dracu îl chemi pe numele de botez? isbucni Johnny. Omul acesta este un agent de poliție și tu te încapățânezi să-l tratezi dela egal la egal.

Maria surâse în timp ce tăia o pâine în patru punând-o într'un coșuleț pe masă.

Apoi, Johnny după o scurtă pauză, continuă:

— Nu-mi place să ai relațiuni de prietenie cu Wembury. I-am vorbit și lui Meister și el este de aceeaș părere.

— Adevărat? vocea Mariei se făcu rece. Și Mauriziu este de aceeaș părere? Dar e ridicol!

El o privi iritat și răspunse:

— Nu văd ce găsești ridicol! E natural că nu putem să întreținem o relație..

Ea : se așeză în față sfidătoare .

— Am hotărât să-l număr pe Allen Wembury printre prietenii mei. Imi pare rău că Mauriziu nu mă aprobă și că tu mă judeci vulgară, dar Allen îmi este simpatic.

Tânărul era gata să răspundă ceva răutăcios, dar se abținu și discuția, pentru moment, luă sfârșit.

A doua zi, Maria Lenley trebuia să-și înceapă noua ei viață. Gândul o cam turbura puțin.

Ajungând la casa lui Meister, o doamnă mai în vârstă o conduse la etajul superior, deschise o poartă grea sculptată și o introduse într'o odaie foarte luxos mobilată. Pe pereți, atârnavau tablouri semnate de maeștrii renumiți ai penelului. Dar ceea ce o interesa mai mult era un pian mare care ocupa un colț al camerei. Privi pianul cu uimire și se întoarse spre însoțitoarea

— D. Meister cântă la pian?

— Dumnealui? făcu femeia râzând. Aș zice da.

Abia terminase prima inspecție superficială, când Mauriziu Meister intră pe neașteptate, sprinten și surâzător.

— Draga mea Maria, zise el, ce mulțumit sunt că te văd aici!

Entuziasmul lui o înveseli.

— N'am venit în vizită, Mauriziu — răspunse ea. Am venit să lucrez.

— Pentru lucru avem timp destul, zise el, în timp ce se întreba ce ocupație să-i găsească. — Știi să scrii la mașină?

Credea că va zice nu și fu foarte uimit când o văzu că afirmă cu capul.

— Am avut o mașină de scris încă de când eram de douăsprezece ani. Mi-a cumpărat-o tata ca să mă amuz.

— Îți voi da să copiezi o declarație, zise el și începu să caute cu febrilitate printre hârtiile care se aflau împrăștiate pe un birou. Căuta un document destul de nevătămător ca ea să-l poată ceti.

Înainte de a-i da documentul să-l copieze, îl ceti cuvânt cu cuvânt.

— Ei bine, Maria, ce părere ai despre aceasta? Ia loc, te rog!...

— Despre ce mă întrebi? De postul meu? întrebă ea. Apoi adaugă: — Locuiești într'un cartier oribil, Mauriziu!

— N'am făcut eu cartierul. Așa l-am găsit. Te simți bine, aici?

Ea dădu din cap.

— Cred că da. De altfel este plăcut să lucrez sub ordinele unei persoane pe care o cunosc de multă vreme... și apoi Johnny va veni din când în când pe aici.

— A promis că va veni să te vadă? Chiar în orele de lucru?

Ea nu simți sarcasmul și răspunse:

— Nu știu care sunt orele lui de lucru, dar mi-ar place să-l am pe Johnny în apropiere.

— Aș dori să-mi vizitezi casa, spuse Mauriziu pe neașteptate și porni înainte.

În fața unei uși dela etajul superior ezită puțin, apoi introduse cheia în broască și o deschise. Privind peste umărul lui, Maria văzu o cameră cum nu și-ar fi imaginat să existe într-o casă veche ca aceea. Cu tot stratul des de praf observă un lux care o zăpăci. Mobilele erau franceze antice; de pereți atârnau lămpi cu brațe de argint. Un co-

vor gros acoperea parchetul; nimic nu fusese cruțat spre a face camera cât mai plăcută și mai elegantă.

— Ce frumos e aici! exclamă fata.

El continuă să privească cuibul care adăpostise pe Guenda Milton înaintea tragediei.

Fața avocatului nu mai era încruntată. Își reluase expresia obișnuită, surâzătoare.

— Puțină curățenie și iată o cameră vrednică pentru o principesă... o pun complect la dispoziția ta.

— La dispoziția mea! Dar e absurd, Mauriziu! Eu locuiesc cu fratele așa că nu pot accepta.

El ridică din umeri și răspunse pe un ton natural:

— Înțeleg, dar poate vei fi obligată să lucrezi câte odată până noaptea târziu... Johnny ar putea lipsi. În acest caz nu mi-ar place să te știu singură în casa ceea tristă.

Incuie ușa cu cheia și coborâră amândoi scara.

— Ești liberă să faci ce vrei și ce-ți place, — adăugă:

— În orice caz dacă vei avea nevoie, odaia îți stă la dispoziție.

Ea nu răspunse; gânduri confuze îi sfredeleau creierul. Era sigură că cineva locuise în acea odaie. Fără îndoială o femeie, căci nu era o locuință pentru un bărbat.

Deodată fata își aminti de un nume și tresări: Guenda Milton! Sora unui criminal!

Privi împrejur cu teamă, dar camera era goală. Cineva cânta pe stradă un cântec la modă.

Mauriziu Meister nu credea în fantome.

VIII.

În după amiaza zilei în care Maria Lenley se ducea spre casa lui Meister, transatlanticul Olympic acosta la Southampton. Cei doi agenți dela Scotland Yard care călătoriseră pe pachebot dela Cherbourg, făcând un examen scrupulos al fiecărui pasager, fură primii care debarcară și rămaseră de gardă la extremitatea pasarelei. Trebuiră să aștepte câtva timp ca să se verifice pașapoartele și însfârșit pasagerii începură să coboare.

Deodată, unul din cei doi agenți zări un individ care nu fusese observat în timpul voiajului. Un om de statură mijlocie, slab, cu o bărbuță în formă de cioc și cu mustați negre, apăru pe pasarelă și începu să coboare. Cei doi agenți schimbă câte o privire și când pasagerul fu în apropiere, unul din ei înaintă și zise:

— Scuzați-mă, domnule, dar nu v'am văzut pe vapor. Pot să văd pașaportul dvs?

Pasagerul ezită, apoi scoase din buzunar, nu un pașaport ci un portofoliu de piele și scoase o carte de vizită pe care o întinse agentului. Acesta citi:

*Inspector șef Bliss. — Departamentul Investigației.
Atașat la Ambasada din Washington.*

Agentul restitui cartea de vizită și-și schimbă ținuta.

— Vă cer iertare, d-le Bliss. Nu v'am recunoscut. N'ați avut barbă când ați părăsit Scotland-Yard-ul.

Bliss nu duse valiza la vamă, ci depunând-o jos, se sprijini de peretele unei clădiri și observă lumea care debarca. Însfârșit zări fata pe care o aștepta.

Sveltă, vioaie, dinamică și curagioasă... aceasta fu prima impresie pe care inspectorul Bliss o avu despre doamna aceea, și nu avu nici un motiv să-și modifice părerea.

Se urcase pe bord la Cherbourg și el credea că era o stranie întâmplare că voiajau împreună spre Anglia fără ca ea să-l fi recunoscut. O urmă la vamă și o observă în timp ce își retrăgea bagajul dela indicatorul «M». Pentru el vizita vamală fu o pură formalitate și când fu terminată, încredința valiza unui hamal ordonându-i să-i găsească un loc în trenul care pleca. Apoi se îndreptă spre locul unde fata, pe jumătate ascunsă de călători, încredința bagajul tot unui hamal.

În timp ce-i întorcea spatele, Bliss se apropie, așa că, întorcându-se, fata se găsi față'n față cu el și tresări.

— D-na Milton, dacă nu mă înșel, zise inspectorul.

Fața ei exprima teama.

— Acesta e numele meu, zise ea, dar nu am plăcerea...

— Numele meu este Bliss. Inspector șef Bliss dela Scotland-Yard.

După cât părea numele nu-i spunea nimic, dar când îi explică pentru ce o oprișe, ea deveni foarte palidă.

— Ah! zise ea. Și ce pot face pentru... inspectorul șef Bliss dela Scotland Yard?

Vorbea sec, fiecare cuvânt părea că o costă o mare efortare. Nu era nici o îndoială asupra ostilității ei.

— Aș dori să vă văd pașaportul, făcu Bliss.

Fără să spună un cuvânt scoase pașaportul dintr'o valiză de mână și îl întinse.

— Ați fost în Anglia nu de mult.

— Desigur! Săptămâna trecută. Am trebuit să mă duc la Paris și m'am întors prin linia Cherbourg. Il observă cu atenție ca și cum ar fi avut o îndoială. — Bliss! murmură ea. Nu reușesc să mi amintesc acest nume și totuși am impresia că ne-am mai întâlnit.

Inspectorul examinează timbrele.

— Sidney, Genova, Domodossola... sunteți o călătoare mare, d-nă Milton, dar nu vă deplasați așa de repede ca soțul d-voastră!

Un zâmbet misterios trecu peste frumoasa față a femeii.

— Sunt prea obosită ca să vă povestesc viața și călătoriile mele. Poate că m'ați oprit pentru ceva mai important.

Bliss clătină din cap.

— Nu, zise el. Sper totuși ca într'una din zile să vă întâlnesc soțul.

Ea încruntă fruntea și zise batjocoritoare:

— Ah, sperî să te duci în paradis? Credeam că ști că Arthur a murit.

— Nu sunt sigur dacă-l voi căuta chiar în paradis, răspunse el cu două înțeleșuri, apoi înapoindu-i pașaportul, se suci pe călcâie și plecă. Ea îl urmări cu privirea, până dispăru.

— Bliss! Așadar porturile erau supravegiate.

Vrăjitorul ajunsese deci în Anglia? Simți cum inima i se strânge la gândul pericolelor care-l amenințau. Pentru că Cora Milton iubea pe acel om care ucidea din plăcerea de a ucide, care vagabonda prin lume, în timp ce mii de mâini se întindeau spre el să-l distrugă și toate polițiile de pe glob îl căutau cu disperare.

În tren, repetă mereu numele lui Bliss. Bliss, Bliss! Unde-l văzuse pentru prima oară? Pentruce vederea acelui om o teroriza?

Călătoria Corei Milton spre Londra fu foarte agitată.

IX.

Când Johnny Lenley se duse la Meister, în acea după amiază, vederea surorii lui, care lucra la mașina de scris, fu o lovitură pentru el. Fata era singură în odaie, când el intra, și ridicând capul, îi zâmbi.

— Unde este Mauriziu? întrebă Johnny, și ea arătă ușa micului studio. Merge greu? — întrebă el îngrijit.

El fu foarte ușurat când o văzu râzând.

— Din contra și e foarte interesant. Nu fi așa de încruntat, Johnny! Viața aceasta e mult mai puțin plictisitoare decât aceea pe care am dus-o în ultimii ani.

El o privi câteva clipe în tăcere; îi era insuportabil să-și vadă sora muncind și, strângând din dinți, străbătu camera și bătău la ușa biroului lui Meister.

— Cine este? întrebă o voce.

Johnny apăsă pe mâner, dar ușa era închisă cu cheia. Auzi sgomotul unei case de bani care se închide, apoi avocatul apăru în prag.

— Ce sunt aceste mistere? întrebă Johnny intrând.

Meister închise ușa și-l invită să ia loc.

— Examinam tocmai niște perle, foarte interesante. Când ai lucruri furate nu e bine să le vadă oricine.

— Ți s'a făcut vreo ofertă? întrebă Johnny cu lăcomie. Mauriziu aprobă și zise:

— Trebuie să le trimit la Anvers în noaptea asta.

Deschise o mică casă de bani care se găsea într'un colț, scoase o cutie de carton, lungă și joasă și ridicând capacul descoperi un șirag splendid de perle.

— Valorează cel puțin douăzeci de mii de lire, făcu tânărul cu ochii scânteietori.

— Valorează cel puțin cinci ani de pușcărie, zise Mauriziu cu brutalitate; — să fim cinstiți Johnny, mi-e cam teamă.

— De ce anume? Nici unul nu și-ar imagina că Meister, eminentul avocat, ar fi tănuț perlele lady-ei Darnleigh. — Johnny răsă în timp ce o idee îi trecu prin minte. — Pe Jupiter! Cum te-ai putea descurca pe banca acuzaților?! Îți închipui ce vâlvă vor face ziarele: «Senzaționala arestare a prea cunoscutului penalist Mauriziu Meister», ha, ha!

Pe fața lui Mauriziu nici un mușchiu nu se clinti, numai ochii îi străluceau cu o lumină sinistă.

— Foarte distractiv, zise el liniștit. Nu te credeam dotat cu o imaginație așa de vie.

Duse perlele la lumină și le examinează din nou înainte de a le depune în cutie, apoi întrebă în modul cel mai natural:

— Ai văzut-o pe Maria?

— E groaznic pentru mine s'o văd muncind, dar toate se vor schimba. Mauriziu...

Avocatul se întoarse.

— Ce anume?

— Zilele acestea, m'am gândit la multe lucruri. Ai avut o secretară care se chema Guenda Milton, nu-i așa?

— Ei și? zise Mauriziu liniștit.

— Ea s'a sinucis. Ai vreo idee despre motivele care au împins-o la acest act disperat?

Mauriziu Meister stătea acum în fața interlocutorului său. Nimic din înfățișarea lui nu-i trăda mânia care-l agita.

— Jurații au spus... începu el.

— Știu foarte bine ce-au spus jurații, întrerupse Johnny cu asprime, dar eu am teoria mea proprie. Apropiindu-se

și mai mult de avocat și lovindu-l cu degetul arătător în piept, în timp ce apăsa pe fiecare cuvânt, continuă cu o voce surdă:

— Maria Leuley nu este Guenda Milton, sora unui asasin.

— Nu te înțeleg, făcu Meister. Vorbise foarte încet dar destul de inteligibil.

— Din contra sunt sigur că m'ai înțeles foarte bine. Se spune că trăiești într'o continuă teroare din cauza Vrajitorului... ai avea motive mai serioase să te temi de mine, dacă ceva i se va întâmpla surorii mele!

Mauriziu, a cărui stăpânire de sine era într'adevăr surprinzătoare, rămase impasibil.

— Ești foarte nervos, Johnny, zise el, și desigur te afli într'o dispoziție proastă azi. Mi se pare că ți-am mai atras, săptămâna aceasta atenția că ești prea impulsiv. Văd cu părere de rău că nu te poți schimba.

Apucă cutia cu perle pe care o lăsase pe birou, deschise din nou capacul și contemplă bijuteria.

— Ca hoț de bijuterii... începu el, dar în acest moment cineva bătu încetisor în ușe.

— Cine-i acolo? întrebă el sec.

— Inspectorul divizionar Wembuey.

CAP. X

Mauriziu Meister acoperi repede perlele și le închise în casa de bani, înainte de a deschide. Cu toate că avea nervi de oțel, fața avocatului era palidă și tovarășul lui arăta semne de agitație când Allen își făcu apariția. Johnny, își reveni cel dintâi.

— Allo. Wembury! făcu el cu un surâs forțat. Imi pare că nu reușesc să mă scap de d-ta.

Era panică, teroare în felul de comportare al celor doi oameni. Ce secret ascundeau amândoi? Allen fu impresionat de aspectul lor, care era acel al unor vinovați.

— Am aflat că Lenley se afla aici, zise el, și cum trebuia să-i vorbesc...

— Trebuia să-mi vorbești? îl întrerupse Johnny nervos. Și pentru ce mă rog?

Wembury era conștient că Meister îl scruta cu intensitate. Nici cel mai mic gest nu scăpa vicleanului avocat. Dece anume le era teamă? Allen își puneă întrebarea și avu o strângere de inimă când privi spre camera alăturată și o văzu pe Maria lucrând la o mașină de scris, ignorând cele ce se petreceau.

— O cunoști pe lady Darnleigh, nu-i așa?

Johnny Lenley aprobă fără să vorbească.

— Acum câteva săptămâni a pierdut un colier prețios de perle, continuă inspectorul, și eu am fost însărcinat să fac cercetări. Am trecut afacerea inspectorului Burton și acesta mi-a scris azi, rugându-mă să clarific câteva chestiuni care l-au lăsat perplex.

Maria părăsise mașina de scris și se alătură micului grup.

Wembury ezită să formuleze întrebarea în ața fetei, dar apoi se decise.

— Aș dori să știu pentru ce motiv te-ai urcat la etajul superior, unde se găseau camerele ladyei Darnleigh.

— Am dat explicația cea mai naturală, îsbucni Johnny.

— Că ți-ai lăsat pardesiul și pălăria acolo, nu-i așa? Rezultă totuși că în timp ce urcai, un servitor ți-a atras atențiunea că pardesiul și pălăria se găseau la parter.

Tânărul Lenley îi evită privirea, în timp ce-i răspundea:

— Nu-mi aduc aminte. Nu mă simțeam bine în seara aceea. Am coborât însă imediat ce mi-am dat seama de greșală. Se presupune că știu ceva despre furt? Vocea îi tremura puțin.

— Nu s'a formulat nici o ipoteză de acest fel, asigură Wembury cu un surâs, dar trebuie să culegem toate informațiile care ne-ar putea ajuta cu ceva.

— Am aflat despre furt tocmai a doua zi din ziare și...

— Vai, Johnny, interveni Maria cu voce tremurătoare.

Urmă o tăcere jenantă. Allen își ținea privirea fixată pe parchet și mâinile înfundate în buzunarele dela haină.

— Foarte bine, zise însfârșit. Cred că aceasta va ajunge lui Burton. Imi pare rău că v'am deranjat. — Privi fix spre Johnny. — Dece nu faci o plimbare în străinătate, Lenley? Vorbea cu dificultate. — Imi face impresia că nu prea te simți bine. Johnny se agită încurcat, sub privirea aceia, și răspunse furios:

— Aerul din Anglia îmi prieste destul de bine. Și apoi, Wembury, cred că nu ești medicul familiei?

Allen tăcu puțin apoi răspunse:

— Da. Cred că această expresie mi se potrivește — și cu un semn din cap, ieși.

Maria se întoarce la mașina de scris, dar nu ca să lucreze. Mauriziu încuie ușa.

— Presupun că ai înțeles ceeace Wembury voia să zică, se adresa el tânărului.

— Nu prea mă pricep să ghicesc gândurile oamenilor,

răspunse Johnny. Cert este că individul a fost obraznic. Când te gândești că era fiul unui grădinar...

— Dacă aș fi fost în locul tău, aș uita aceste prostii întrerupse Mauriziu furios. Amintește-ți că te-ai trădat și că de azi înainte vei fi supravegheat de poliție... ceeace nu prea are importanță, Johnny, dar ceeace este mai rău e că și eu voi fi supravegheat. Singura îndoială este dacă Wembury își va face datoria și va comunica bănuelile lui Scotland-Yardului. Dacă o face, vei fi încolțit.

Meister surâse cu blândețe și continuă:

— Cred că am exagerat pericolul care te amenință, zise el încetisor. Poate că ai dreptate. Cel care se află în primejdie sunt eu. Aș dori ca blestematele perle să fie la o mie de leghe de aici. Nu m'ar mira ca Wembury să se întoarcă cu un mandat de percheziție. În cazul acesta vom fi într'o situație disperată.

— Dece nu le expediezi la Anvers, cu poșta?

Meister îl privi compătimator.

— Uiți că poliția îmi dă târcoale? Ar fi bine dacă am putea ascunde undeva perlele, pentru o zi sau două.

Johnny își mușcă unghiile, enervat. După un moment zise:

— Le voi duce la mine acasă. Am o duzină de locuri unde le-aș putea ascunde.

Mauriziu își putu ascunde, cu greu, un zâmbet de satisfacție.

— Nu este o idee rea, spuse avocatul încetisor. Wembury nu se va gândi să-ți percheziționeze apartamentul căci... o iubește pe sora ta.

Fără să mai piardă timp, deschise casa de bani și-i întinse cutia cu perle.

— Le voi ascunde într'o valiză sub pat, zise tânărul, și ți le voi înapoia pe la sfârșitul săptămânii.

Nu se opri să vorbească cu Maria, în timp ce se îndrepta grăbit spre ușa de ieșire.

În timp ce străbătea Flanders Lane, un om ieși dintr'o stradă laterală și-l urmări. Când Johnny Lenley ajunse la Tanners Hill, omul era mereu pe urmele lui și un agent de serviciu deabea îl băgă în seamă, în timp ce trecea, fără să-i dea prin minte că individul, nu era altul decât faimosul bandiț căutat de polițiile a trei continente... Arthur Milton, supranumit Vrajitorul.

CAP. XI

Rămas singur, Mauriziu, se plimbă nervos prin birou cu mâinile la spate. Un gând îi frământa creierul... mai bine zis, două gânduri care se îmbinau, se amestecau, se separau pentru ca la urmă să se confunde din nou.. Johnny Lenley, și sora acestuia.

Felul în care Johnny îi vorbise, era intolerabil. În ultimul timp, îl văzuse prea des pe acest tânăr svăpăiat. Era un timp când îl amuzase... apoi îi fusese chiar folositor. Acum devenise însă, nu numai plictisitor ci o adevărată sarcină.

Avocatul deschise încetitor ușa și strecură capul. Maria era ocupată să scrie la mașină. Soarele dimineții invadase camera și forma un fel de aoreolă împrejurul capului ei. Odată se întoarse spre partea în care se găsea Mauriziu.

Există o cale infailibilă să se scape de Johnny, cu toate amenințările lui stupide.

Ultimul defect reprezenta cel mai mare pericol pentru Meister. Dar inspectorul Wembury? Mauriziu tresări. Era un inamic mai primejdios ca Johnny. Ridică din umeri. Fata continua să fie ocupată la mașină când el traversă odaia ca să urce la etajul superior.

În timp ce deschidea ușa, tresări. Guenda Milton și tribunalul erau amintiri proaste pentru el. Opera unui decorator se impunea ca să transforme din nou odaia. Poate că va reuși s'o atragă pe Maria... după ce va aranja chestia cu Johnny. Acesta trebuia neapărat îndepărtat și împiedicat să se poată răzbuna.

Mauriziu era un om îndemânat. Nu se apropia imediat de fată și nici nu-i vorbi după întrevvedereă avută cu fratele ei, ci lăsă să treacă cât'va timp înainte de a se duce s'o vadă. Masa servită rămăsese intactă. La intrarea lui fata se găsea lângă fereastră și tresări când îi auzi vocea.

— Ce s'a întâmplat draga mea? — Mauriziu putea să fie patern și foarte afectuos. Era una din tacticele lui favorite.

Ea clătină capul trist.

— Nu știu, Mauriziu. Sunt preocupată cu Johnny... și cu perlele celea...

Ea oftă adânc și se îndreptă spre o măsuță pe care se găsea un teanc de corespondențe, căută încetitor, scoase o coală de hârtie, apoi întrebă pe neașteptate:

— Mauriziu, cine este Vrajitorul?

— Vrajitorul?

— Iată o cablogramă. N'ai deschis-o încă. Am găsit-o în mijlocul vechei corespondențe.

El îi smulse foaia din mână. Mesagiul purta o dată cu două luni în urmă și venea din Sidney. Textul era scurt:

«Omul pescuit în portul Sidney nu este Vrăjitorul. Se bănuiește că acesta a părăsit Australia».

Maria privea uimită pe avocat, a cărei față devenise galbenă și contractată.

— Vrăjitorul! murmură el. — Vrăjitorul... trăiește!

Mâna care ținea foaia tremura. Deodată revenindu-și în fire, explică cu un râs forțat:

— Este un vechiu client al meu. Un individ de care m'am ocupat pe vremuri... dar un delicvent.. e mai rău ca un delicvent.

În timp ce vorbea, rupse hârtia în bucățele și le aruncă la coș. Apoi pe neașteptate puse o mână pe umărul fetei și zise:

— Maria, nu m'aș fi ocupat atât de Johnny, dacă aș fi în locul tău. Trece printr'o perioadă critică și se află într'o dispoziție și mai critică. Nu prea sunt mulțumit de el în ultimul timp.

Ea îl privi surprinsă.

— Nu ești mulțumit de el, Mauriziu? Pentru ce?

Meister ridică din umeri.

— S'a împrietenit cu niște oameni care nu-mi plac și pe care nu i-aș dori să-i văd în biroul meu.

Mai ținea mâna pe umărul ei și ea se degajă ușor, pentru a se libera de acea mână paternă.

— Nu poți să faci nimic pentru el? Sunt sigură că te va asculta, imploră fata.

Dar el nu se gândea la Johnny. Toate gândurile îi erau concentrate asupra ei. Ea pusese o mână pe brațul lui și el simți cum inima îi bate mai repede. Dădu o palmă fetei peste obraz, cum ar fi făcut un copil și zise:

— Voi încerca să fac ceva pentru el.. Nu-ți mai necăji cășorul cu aceste chestiuni.

În biroul lui particular, Meister avea o mică mașină de scris portativă. După amiază, ea auzi tăcăniturile mașinii, în timp ce el scria cu grije mesagiul trădării.

În aceeași seară, inspectorul Wembury, întorcându-se la biroul poliției din Flanders Lane, găsi o scrisoare pentru el. Era dactilografiată, anonimă și fusese aruncată la oficiul poștal din West End. Scrisoarea zicea:

«Colierul de perle al contesei Darnleigh a fost furat de Johnny Lenley, care locuiește în Malpas Road (Nr. 37.

Se găsește în acest moment într'o cutie de carton ascunsă într'o valiză sub patul lui.»

Allen Wembury citi mesagiul și avu senzația că inima i se oprește în loc, căci nu-i mai rămânea decât un singur lucru de făcut: datoria.

Se duse în brioul său particular ca să poate medita problema, în liniște. Putea foarte simplu să însărcineze pe altcineva că facerea cercetărilor... dar aceasta echivala cu un act de slăbiciune. În timp ce-și frământa creierul cu aceste gânduri, zări trecând o siluetă înaltă, puțin încovoiată. Urmărind un impuls, sări la ușe și-l strigă pe doctorul Lomond. Între cei doi oameni se stabilise, într'un timp foarte scurt un curent reciproc de simpatie și înțelegere.

Lomond îl observă pe Wembury și zise:

— Pari preocupat inspectore!

— Ești un adevărat ghicitor, făcu Allen. Inchise ușa și oferi medicului un scaun. În câteva cuvinte, îl puse pe Lomond în curent cu întreaga situație și acesta îl ascultă cu multă atenție.

— Te afli într'o situație jenantă, zise el scuturând capul, când celălalt termină de povestit. Dragul meu, este o mică dramă! Totuși îmi pare că nu-ți rămâne decât un singur lucru de făcut, inspectore... va trebui să-l tratezi pe Johnny Lenley ca și cum l-ar fi chemat Johnny Smith sau Brown.

Allen aprobă.

Bătrânul scoase din buzunar o cutie cu tutun și răsuci încetisor o țigare.

— Johnny Lenley? murmură el. Un prieten al d-lui Meister!

Allen îl privi cu gura căscată. Doctorul pronunțase ultimele cuvinte în mod semnificativ.

— Il cunoști?

Lomond clătină capul și zise:

— În cursul carierei mele, am urmat totdeauna un sistem; când sosesc într'o țară străină mă pun la curent cu legendele locale. Meister este o legendă. După mine este omul cel mai interesant din Deptford și abea aștept să-l cunosc.

— Dar dece prietenia dintre Johnny Lenley și Meister trebuie... începu Allen, dar se opri. Cunoștea prea bine sinistru importanța a acelei prietenii. Mauriziu Meister era mai mult decât o legendă. Era o sinistru realitate. Cunoștințele lui despre legile penale erau extraordinare.

— Pot să văd scrisoarea aceea anonimă? întrebă doctorul.

Duse foaia la lumină și examinează cu atenție literele dactilografiate.

— Scris de un diletant. observă după un moment. — Se vede imediat. Diletanții uită adesea să lase spații între cuvinte și mai mult încă. variază spațiile între rânduri. — Făcu o strâmbătură ca și cum ar fi voit să fluere, apoi întrebă:

— Nu-i exclus că această anonimă fie scrisă chiar de Meister întrebă el.

— De Meister? Ideia nu-i trecuse prin minte lui Wembury. — Dar pentruce? Este doar prietenul lui Johnny! Și apoi, ce interes ar avea să ne atragă atențiunea, că un prieten al său intim este un hoț?

Doctorul continuă să privească încruntat mesagiul.

— Nu există nici un motiv pentru ca Meister să dorească să se debaraseze de Johnny Lenley?

Allen clătină capul, apoi spuse surâzând:

— Privești lucrurile sub o prismă prea melodramatică. Probabil că vre un spion l-a denunțat pe Lenley.

— Meister, murmură doctorul cu un aer absent, apoi privi hârtia prin transparență pentru a examina marca filigramată. — Dacă ai posibilitatea, inspectore, procură-ți o coală dela mașina întrebuințată de Meister sau cel puțin o scrisoare scrisă de el.

— Dar pentru ce vrea să se debaraseze de Lenley?, insistă Allen. Nu văd nici un motiv plauzibil. Este un vechiu prieten al familiei și ori cât ar fi putut Johnny să-l insulte, nu găsesc o explicație suficientă, ca să fie trimis la închisoare de un prieten.

— Dorește să se debaraseze de Johnny Lenley, murmură încă odată doctorul cu aroganță. Această este teoria mea și sunt sigur că este cea bună.

După ce doctorul plecă, Allen rumegă mult timp încă chestiunea, fără să ajungă la o soluție mai bună. Ajunsese la concluzia că teoria doctorului Lomond nu trebuia tratată chiar cu ușurință. Bătrânul era tot așa de dibaciu pe cât era de inteligent...

Clopoțelul telefonului sună. Duse receptorul la ureche și recunoscu vocea colonelului Walford.

— D-ta ești Wembury? Poți să vii la Scotland Yard? Am câteva informații privitoare la persoana de care am vorbit săptămâna trecută.

Allen uitase de existența Vrajitorului.

Jumătate de oră după aceea bătu în ușa biroului lui Walford.

În acel moment o scenă dramatică se desfășura într'un oarecare apartament din Malpas Road.

CAP. XIII

După ce trecuse pe acasă pentru a ascunde prețioasa cutie, Johnny Lenyle se duse în oraș să se întâlnească cu un prieten al familiei.

Maria înapoindu-se, găsi casa goală. Capul o durea îngrozitor dar aceasta nu era nimic față de suferințele care-i rodeau inima. Ii venea foarte greu să se ocupe de modestul lor prânz.

Nu mâncase nimic dela dejunul de dimineață și nici nu și-ar fi amintit, dacă n'ar fi avut o stranie senzație de slăbiciune în momentul când urcase scările de piatră ce duceau spre apartamentul ei.

Se străduise să mănânce ceva, când auzi cheia învârtindu-se în broască și fratele ei intră. Fața îi era încruntată, dar ea nu se mai neliniști pentru că Johnny era mai în fiecare zi rău dispus.

Acesta din urmă începu să vorbească pe neașteptate.

— Am luat ceiaul la Hampton, zise el așezându-se la masă și aruncând o privire disprețuitoare asupra prânzului sărăcăcios. — M'au tratat ca pe un lepros... și când te gândești, că acele canalii au fost invitați de atâtea ori la noi la castel.

Ea se simți, foarte prost aflând această știre, pentru că totdeauna considera familia Hampton, ca pe cea mai bună relație a tatălui ei.

— Dar este imposibil, Johnny....; n'o fi din cauza... vroau să spun, pentru că nu avem bani?

După câteva secunde de tăcere, tânărul mormăi:

— Poate ca și aceasta să fie o cauză, dar bănuiesc altceva.

Ea înțelese adevărul și bătăile inimii se acceleleraseră spasmodic.

— E vorba de perle, Johnny? bâlbei ea.

El se întoarse brusc.

— De ce mă întrebi aceasta? Da, e vorba de bijuteriile bătrânei scriitoareice...

Ea își mușcă buzele sforțându-se să rămână liniștită.

— Nu-i însă nimic adevărat, nu-i așa?

— Nu știu ce vrei să spui, mârâi tânărul fără s'o privească.

Maria simți cum totul se învârtește și trebui să se sprijine de o masă ca să nu cadă.

— Dumnezeu! Crezi că sunt un hoț? îl auzi ea murmurând.

Cu o încordare supra-omenească Maria Lenley își reveni în fire.

— Privește-mă, Johnny! — Privirile lor se întâlniră.

— Tu nu știi nimic de acele perle?

El își întoarse fața.

— Știu numai c'au fost furate! Ce dracu vrei să-ți mai spun? Cum nîdrăznești, Maria... să mă interoghezi în acest fel, ca și cum aș fi fost un hoț? Aceasta este urmarea faptului...

— Ai furat, sau nu, perlele lady Darnleigh?

Fața de masă nu era mai albă ca obrazul bieteii fete.

— Eu.. începu, fratele ei.

Clopoțelul sună. Fratele și sora se priviră.

Picioarele îi erau de plumb în timp ce și le târa cu greutate spre ușe.

Deschise și timp de o secundă crezu că va leșina; Allen Wembury se afla în prag și avea o expresie cum nu i-o mai văzuse niciodată.

— Mă cauți pe mine, Allen? întrebă ea cu o voce șoptită.

— Trebuie să vorbesc cu Johnny.

Vocea îi era joasă aproape ininteligibilă.

Johnny nu se mișcase și sgomotul ușii care se închidea, îl făcu să tresară.

— Ce dorești, Wembury? întrebă el vorbind cu dificultate; inima-i bătea așa de tare încât era sigur că celălalt auzea bătăile ei.

— Viu dela Scotland Yard. Tonul lui Allen părea natural. — L'am văzut pe colonelul Walford și i-am vorbit despre o comunicare pe care am primit-o azi. I-am explicat ce fel de relațiuni mă... mă leagă de familia Lenley și de ce ezit să-mi îndeplinesc datoria.

— Care ar fi datoria? întrebă el.

— Pentru moment, n'am nimic de făcut. — Wembury își alegea cuvintele cu grije. — Măine voi veni cu un mandat, să perchiziționez această casă, pentru furtul săvârșit la lady Darnleigh.

Auzi plânsetul înăbușit al fetei, dar nu întoarse capul.

Fața lui Johnny Lenley era de o paloare mortală. Nu era în curent cu procedura poliției și nu-și dădu seama că

Allen declară că nu posedă niciun mandat de percheziție. Wembury înțelese această ignoranță și făcu un ultim și disperat efort, pentru a salva fata pe care o iubea, dela tragicele urmări ale nebuniei fratelui ei.

— Nu am mandat, și deci nu am dreptul să cercetez acest apartament.

Dacă Johnny, ar fi avut un pic de echilibru mintal, și dacă într'adevăr perlele erau ascunse în apartament, avea posibilitatea să le facă să dispară, dar salvarea oferită de Allen nu fu înțeleasă.

Fu un gest de trufie nebună din partea tânărului, care nu voia să rămâie recunoscător fiului unui grădinar!

— Perlele sunt în cutie sub pat, zise el. Ai știut-o, altfel n'ai fi venit.

Nu accept favoruri dela tine, Wembury. Ești în drepturile tale...

Se suci pe călcâie, intră în camera lui și puține secunde după aceea, apărură ținând în mână o cutie de carton pe care o puse pe masă.

Maria împietrită stătea în picioare cu fața de ceară îndreptată spre fratele ei. Iși regăsi cu mare greutate vocea:

— Vai, Johnny! zise ea. Cum ai putut face asemenea lucru!

El ridică din umeri cu nerăbdare.

— Cuvintele sunt de prisos acuma, Maria! Am fost nebun!

Înaintând pe neașteptate o luă în brațe și o sărută pe obraji decolorați.

— Mă duc, zise el cu vocea răgușită, desfăcându-se încetîșor din îmbrățișare. Ieși din odaie. Era prizonier.

XIV

Nici Allen Wembury, nici prizonierul lui nu scoaseră o vorbă până când ajunseră în apropierea postului de poliție din Flanders Lane. Atunci Johnny întrebă fără să întoarcă capul:

— Cine m'a trădat?

Numai disciplina celor doisprezece ani de serviciu îl opri pe Allen să dea o informație care ar fi putut să dea în vileag pe trădător.

— Am primit un denunț, răspunse el cu o frază convențională și tânărul râse.

— Presupun că m'ai supravegheat încă din ziua furtului, zise el.

Ajuns la poliție ceru să fie convocat Mauriziu Meister. Cu puțin înainte de a intra în celulă întrebă:

— Cu cât mă voi alege, Weinbury?

Allen clătină trist din cap. Era sigur că nimic nu-l putea scăpa pe Johnny Lenley dela închisoare.

Era ora unsprezece noaptea și ploua cu găleata când Allen, traversând repede Flanders Lane se îndreptă spre casa lui Meister. Depe trotuarul din față, putea să vadă pe deasupra unui zid, ferestrele dela etajul superior.

Una din ele era luminată. Avocatul nu se culcase încă.

În timp ce traversa strada, Allen zări o siluetă apărând din umbra zidului care înconjura casa avocatului. Era ceva misterios în mișcările individului și instinctul de polițist al lui Weinbury se trezi pe neașteptate.

— Allo! făcu el brusc și cu uimire văzu că omul, în loc să dispară cum se aștepta, se întoarce și-i veni în cale încetitor, până când ajunse în raza de lumină a lămpii de buzunar pe care o aprinse. Era un individ svelt cu fața arsă de soare și bărbos. Inspectorul nu-l cunoștea, dar aceasta n'avea nici o importanță. Mulți dintre indezirabilii locuitori din Deptford nu-i erau încă cunoscuți.

— Cine ești și ce cauți aici? întrebă el și răspunsul veni imediat:

— Mi-e greu să mă deranjez ca să-ți dau cartea mea de vizită, dar numele meu este Bliss... inspectorul șef Bliss, dela Scotland Yard.

Bliss? Allen își aminti că nepopularul funcționar sosise în ajun din New York. Un fapt era cert: dacă acesta era Bliss, îi era superior.

— Căutați ceva, d-le Bliss?

— Nici eu nu știu exact ce caut. Deptfordt a fost divizia mea și caut să reînoiesc vechiile mele cunoștințe. Te duci la Meister?

De unde știa că aceea era casa lui Meister? Avocatul se mutase aici după ce Bliss plecase în America. Pentru ce se interesa de avocatul hoț? Ca și cum i-ar fi cetit gândurile, Bliss continuă:

— Am aflat din întâmplare că Meister locuiește aici. Este un semn de decadentă pentru el. Când l-am cunoscut mai înainte, locuia într'un splendid studio pe Lincoln's Inn.

Apoi, făcând un salut brusc cu capul se îndepărtă.

Allen rămase lângă poarta casei lui Meister până când inspectorul șef dispăru în depărtare. Deabea atunci se decise și apăsă pe butonul soneriei. Trebui să aștepte câtva timp, în care interval mii de gânduri neplăcute îi trecură

prin mînte. Insfârșit auzi un sgomot de pași ușori în curte și vocea lui Meister care întreba:

— Cine este?

— Wembury.

Un clinchet de lanțuri și poarta fu deschisă. Meister era complet îmbrăcat. Nu-și scosese nici pantofii.

— S'a întâmplat ceva, d-le Wembury?

Fără a fi invitat, Allen, urcă scara și avocatul îl urmă. Ambii intrară în salon. Pianul era deschis și notele de muzică zăceau pe parchet.

— Este vorba de Johnny? întrebă Mauriziu.

Era o impresie a lui Allen sau vocea omului era răgușită și agitată?

— Dece trebuia să fie vorba de Johnny? întrebă Allen.

Apoi adăugă:

— Totuși este vorba chiar de el. A fost arestat acum o oră pentru furtul dela lady Darnleigh. M'a rugat să mă pun în legătură cu d-ta.

Mauriziu nu răspunse; fixa dușumeaua și părea absorbit în gânduri. Insfârșit, se trezi și zise:

— Ați avut un denunț sau știți de mult că Johnny a participat la acel furt?

Allen îl fixă cu o privire pătrunzătoare și avocatul se agită.

— Nu am intenția să-ți spun nimic! Am promis lui Lenley că-i voi îndeplini însărcinarea ce mi-a dat-o și mi-am ținut cuvântul.

Ochii lui Mauriziu rătăceau depe un obiect pe altul dar niciodată nu-l privi direct pe inspector. După o lungă pauză, clătină trist din cap și murmură:

— E straniu, dar aveam o presimțire că Johnny nu era străin de acel furt. Ce nebun! Mulțumesc lui Dumnezeu că tatăl lui nu trăiește...

— Ne pierdem vremea cu vorbe zadarnice. Trista realitate este că Lenley a fost arestat pentru furtul bijuteriilor.

— Ai găsit perlele?

— Da erau într'o cutie de carton... Impreună cu perlelele a dispărut și o brățară dar aceasta nu fu găsită în cutie. Am găsit însă rămășițele unei etichete vechi și sper că-mi va fi posibil să descopăr pe adevăratul proprietar al cutiei.

Atunci pe neașteptate, Meister zise:

— Poate v'aș putea ajuta. Cred, că cutia este a mea. Johnny mi-a cerut una, săptămîna trecută. Bine înțeles că nu știam la ce voia s'o întrebuințeze, când i-am dat-o.

Pentru moment, Allen fu dezorientat. Avusese speranța că-l va putea implica și pe Meister în acel furt, cu atât mai mult cu cât descoperise mai multe decât zisese. Eticheta în parte ruptă fusese adresată lui Meister însuși; totuși avocatul nu avea de unde să afle. Declarând că cutia era a lui, Mauriziu utilizase una din tacticele cele mai obișnuite a criminalilor abili și distrusese în mod virtual posibilitatea de a fi acuzat de complicitate, în baza acelui slab indiciu... în afară de cazul, când Johnny ar fi vorbit. Dar Allen știa că Johnny nu era capabil să trădeze un complice.

— Câți ani îi vor da? întrebă Mauriziu.

— Pari foarte sigur de vina lui!

— Cum aș putea avea îndoeli? Este sigur că nu l-ai fi arestat dacă n'ai fi avut dovezi zdrobitoare. E o tragedie! Bietul băiat!

În acel moment, toate punctele obscure, pe care Allen le vedea în acea inexplicabilă trădare se clarificară sub un singur nume: Maria! Cunoștea reputația lui Meister; cunoștea povestea sărmanei Guenda Milton și alte detalii și mai scârboase din trecutul lui. Să fi fost Maria cauza inocentă a acelui incalificabil act?...

Între timp, Mauriziu își recăpătase stăpânirea de sine și, de data aceasta, întâlnește și susține privirea inchizitorială a inspectorului, fără nici o jenă aparentă.

— Nu cred, că va fi nevoie, ca d-ta să te preocupi de d-ra Lenley. — Allen vorbea rece. — Din fericire locuiește în raza districtului meu, și mă onorează destul cu încrederea ei ca să recurgă la mine dacă se va găsi în nevoie.

Un surâs cu două înțelesuri apărură pe buzele celui alt.

— Ești sigur de aceasta, inspectore Wembury? întrebă avocatul cu o voce insinuantă care avea ceva felin în ea. Dacă am înțeles bine, ai avut tristă însărcinare să-i arestezi fratele; este foarte problematic ca ea să mai apeleze la d-ta.

Allen simți cum inima i se strânge. Cum se va comporta, Maria? Va continua să rămână în raporturi de prietenie, cu el?

— Pot să-l văd pe Johnny, astăseară? întrebă brusc avocatul.

— Da, vrea să te vadă imediat. Mi-e teamă că nu vei putea face nimic pentru el. Nu-i va fi acordată libertatea provizorie, deoarece este vorba de un delict de acțiune publică.

Mauriziu Meister se îndreaptă grăbit spre ușa camerei sale.

— Nu te voi face să mă aștepți mult, zise el din mers.

Rămas singur, Allen, începu să observe salonul. Era ceva repulsiv în atmosferă

Remarcă patru uși. Unde comunicau?

Atenția îi fu atrasă în special de o ușă grea și bine zăvorâtă. În timp ce o examina, zări cu mare uimire deasupra canatului strălucind o lumină roșie. Ridicând privirea, lumina se stinse și Meister intră îmbrăcându-și pardesiul.

— Ce înseamnă lumina aceea, domnule Meister?

Avocatul tresări.

— Lumina? care lumină, întrebă repede, și urmărind direcția indicată de inspector, bâlbâi: — Ah, vorbești de becul acela roșu? Cum l-ai remarcat?

— S'a aprins acum o clipă și aproape imediat s'a stins.

Desigur că nu era o imaginație: fața avocatului devenise pământie

— Ești sigur? murmură el. Apoi adăugă repede: — Înlocuiește soneria... vreau să spun... dacă se apasă pe butonul dela poartă, becul se aprinde; soneriile mă enervează.

Mințea și era îngrozit. Becul acela roșu, avea o altă semnificație. Care anume?

Ca din senin Meister devenise nervos, nu se simțea în largul lui; mâna pe care o ducea mereu la gură, tremura. Privindu-l cu coada ochiului, Allen îl văzu scoțând, pe furiș, din buzunar o cutiuță de aur, luă ceva și duse degetele la nări. «Cocaină» ghici Wembury și bănuiala îi fu confirmată, căci observându-l din nou după câteva secunde, văzu că avocatul redevenise stăpân pe sine.

— Poate că te-ai înșelat.. posibil să fi văzut reflexul luminii depe birou, zise acesta.

— Dar de unde știi, că n'a sunat cineva la poartă? întrebă Allen cu răceală și celălalt încercă imediat să îndrepte greșala.

— Se prea poate să ai dreptate. — Ezită o clipă. — Dacă nu te superi, inspectore... vrei să fii așa de bun și să mergi să vezi? Poftim cheia.

Allen luă cheia, străbătu curtea și deschise poarta! Nu era nimeni. Era sigur acum, că avocatul îi ceruse acel serviciu pentru că dorea să rămână singur în cameră spre a cerceta cauza semnalului.

În timp ce urca scara, auzi o pocnitură ca și cum ar fi fost închisă o casetă și când intră în odaie, îl găsi pe Meister îmbrăcându-și mănușile cu un aer liniștit.

— Nu era nimeni? întrebă el. Te-ai înșelat inspectore, sau poate că un trecător a apăsă pe butonul soneriei din glumă..

— Nu s'a aprins becul în timp ce am fost jos? întrebă Allen și când Meister clătină din cap, insistă: — Ești sigur?

— Foarte sigur, răspunse avocatul, și-și dădu seama prea târziu că fusese prins în cursă.

— Foarte curios. Allen îl fixă cu un ochiu inchizitorial.

— Curios, pentru că eu am sunat când am fost pe stradă...

Meister bâlbâi ceva despre deranjarea firelor de legătură și aproape îl împinse afară pe ușe.

Când ajunseră la postul de poliție, Allen îl lăsă în grija unui sergent de poliție și se înapoie acasă pe Blackheath Road. Nu putea să facă nimic pentru fată; nici chiar să-i sugereze tovarășia, unei doamne de companie. Nu-și imagina însă, că în acel moment chiar, Maria se găsea în compania unei doamne.

XVI.

Mult timp după ce Johnny fuse ridicat de Allen, Maria rămase împietrită pe un scaun, copleșită de nenorocirea care se abătuse asupra ei.

Sedea lângă masă, cu mâinile împreunate și fixa fața de masă albă, până când începură s'o doară ochii. Ar fi dorit să plângă, dar lacrimile îi lipseau. Avea o senzație de gol în inimă.

Deodată auzi soneria. Sunase de trei ori, până când își putu da seama, că trebuie să se ducă să deschidă. Poate că era Allen se gândi ea, și ridicându-se cu greutate, trecu în anticameră și deschise. O doamnă îmbrăcată într'un impermeabil lung stătea în prag; o pălărioară neagră acoperea părul negru care-i încadra obrazul frumos și Maria notă că femeia era foarte distinsă.

— Ați greșit poate... începu ea.

— Sunteți d-ra Maria Lenley, nu-i așa?

O americană, gândi tânăra fată și-o privi cu uimire.

— Pot să vă vorbesc? întrebă necunoscuta.

Fata o luă înaintea și Cora Milton intră în mica sufragerie, privind împrejur.

— Ai necazuri, nu-i așa?

Fără să fie invitată, luă loc pe un scaun lângă masă. Scoase o mică tabacheră de aur din poșetă și-și aprinse o țigare.

— Da, am necazuri... mari neplăceri, zise Maria întrebându-se cum de aflase necunoscuta și ce o făcuse s'o viziteze la acea oră.

— Am aflat că Wembury l-a arestat pe fratele d-tale

pentru furtul unor bijuterii. Presupun că l-au găsit în posesia corpului delict.

Maria dete tristă din cap.

— Da; perlele se găseau în casă. N'am știut nimica....

— Numele meu este Milton.. Cora Milton, zise iutrușă, dar acel nume nu însemna nimic pentru Maria. — N'ai auzit vorbindu-se de mine?

Maria clătină capul. Era obosită și ar fi dorit ca întrevederea să se termine.

— N'ai auzit nici odată vorbindu-se de Vrajitorul?

Fata ridică brusc capul.

— Vrajitorul? Individul căutat cu înverșunare de poliție?

— Toți îl doresc, copila mea. Cu toate că tonul era glumeț vocea Corei tremura puțin. — Eu mai mult ca ori care altă persoană.... sunt soția lui!!

Maria se ridică brusc de pe scaun. De necrezut! Această splendidă ființă era soția unui om amenințat, să zicem așa, de umbra spânzurătorii!

— Sunt soția lui, repetă Cora. Crezi că sunt vorbe goale, nu-i așa? Te înșeli, draga mea. Apoi întreabă pe neașteptate: — Lucrezi la d. Meister?

— Lucrez pentru d. Meister, dar în realitate, doamnă...

— Milton, sugeră Cora.

— ...In realitate, doamnă Milton, nu înțeleg scopul vizitei d-voastră la această oră.

Cora Milton privi din nou împrejur cercetătoare.

— Acesta nu este desigur un palat, dar e mai preferabil decât un oarecare apartament al lui Meister.

Văzu cum fata se înroșea și încrunță fruntea.

— Te-a și dus să-l vizitezi? Drace, amicul nu-și pierde timpul!

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți. — Maria nu prea se enerva ușor, dar acum simțea că supărarea se va transforma în mânie. În subconstientul ei avea o idee confuză că acea femeie n'ar fi îndrăznit să vie la ea dacă nu s'ar fi întâmplat nenorocirea cu Johnny.

— Dacă nu înțelegi ceeace vreau să zic, numai am nimic de adăugat, replică cu răceală femeia. — Meister știe că m'am înapoiat?

Maria clătină capul. Cora Milton continua să șadă lângă masă. Indrăzneala ei era surprinzătoare.

— Mă scuzați, zise Maria obosită, dacă v'aș ruga să nu mai prelungim discuția?

Dar Cora nu se lăsă convinsă cu ușurință.

— Preved, după ce lucrurile se vor aranja, că vei fi obligată să lucrezi târziu noaptea la d. Meister, zise ea. — Mă întreb dacă vă face plăcere să vă dau adresa mea.

— Pentru ce?... începu fata.

— Pentru ce! întrerupse cealaltă. Știu că trăim într'o epocă de libertate în care fetele n'au nevoie nici de tutori nici de sfaturi, dar aş dori să vă puneți în legătură cu mine dacă... dacă se va întâmpla ceva. A mai existat o fată, dar.. bănuiesc că nu sunteți dispusă să ascultați povești triste. V'aș fi foarte recunoscătoare dacă ați voi să-i comunicați scumpului Mauriziu, că soția Vrăjitorului se află în oraș.

Maria ascultă cu greutate ultima parte a discursului. Se îndreaptă spre ușă și o deschise cu un gest semnificativ.

— Aceasta înseamnă că trebuie să plec, zise Cora liniștită. Nu mă supăr, fata mea. Cred că și eu aş fi făcut la fel, dacă o necunoscută mi-ar fi căzut pe neașteptate pe cap, cu aceste aere protectoare.

— N'am nevoie de nici o protecție, vă mulțumesc. Am un număr destul de mare de prieteni...

Se opri deodată. Un mare număr de prieteni! În toată Londra, în toată țara nu exista nici o persoană la care să poată recurge, exceptând... pe Allen Wembury. Și Maurizin? Dece ezita să-l pună pe Mauriziu pe acelaș plan? În ultimele zile, ea observase o ușoară schimbare în relațiunile lor. Ince-tase de a-l mai considera ca un refugiu natural la care să se poată adresa în caz de nevoie.

Cora o privea din prag și privirea ei pătrunzătoare părea că-i pătrunde gândurile.

— Wembury este un băiat de treabă! Sper că nu ești supărată pe el că ți-a arestat fratele.

Maria făcu un gest de oboseală. Nu mai avea putere.

Cora înaintă pe strada întunecoasă și pustie; abea făcuse câțiva pași când, răsărind ca prin magie din întunec, un om apărui pe neașteptate alături de ea.

— Oh!... m'ai speriat!

— Ai văzut fata?

— Da, am văzut-o, Arthur... — vocea-i era răgușită și agitată — ...pentru ce ai venit aici? Nu-ți dai seama, nebunule, de pericolele...

Ea îl auzi râzând.

— Cora, vorbești prea mult. Apropos, te-am văzut azi, după masă.

— Ascultă, Arthur, cum să fac să te recunosc când

te văd? Am mereu strania senzație, că ești prin apropiere, și cercetez fețele tuturor pe care-i întâlnesc.... într-una din aceste zile am avut niște încurcături din cauza felului meu insistent de a privi lumea.

Omul râse încăodată și zise:

— Cum? Soția mea care mă iubește nu mă recunoaște?! Ochii dragostei ar trebui să pătrundă prin orice travestire!

Auzi cum ea bătu, înfuriată, cu piciorul în pământ. Arthur Milton avea specialitatea s'o scoată din sărite pe frumoasa lui soție.

— Cel puțin acum vreau să văd cum arăți la față! exclamă Cora.

Pe neașteptate, o rază de lumină, fu proiectată asupra lui.

— Ai înebunit? zise el acoperind repede cu mâna lampa electrică de buzunar. Ceeace tu poți vedea, pot vedea și alții.

— Mult vor mai vedea! murmură ea batjocoritoare. La lumina lămpii electrice zărise o față acoperită de o mască neagră.

— Ai primit scrisoarea mea? întrebă el.

— Da, credeam că ziarele nu vor accepta inserțiuni cifrate.

El nu răspunse și în mod mecanic ea scotoci în poșetă. Plicul pe care-l pusese acolo, dispăruse.

— Ce s'a întâmplat? întrebă omul și când Cora îi explică: — Cerule! Ce distrată ești! Ai pierdut-o poate în casa d-rei Lenley. Trebuie să te duci s'o găsești.

Cora făcu calea întoarsă și când Maria îi deschise zise cu o voce neliniștită:

— Iată-mă din nou. Am pierdut aici o scrisoare pe care o aveam în poșetă.

Amândouă căutară cu înfrigurare peste tot, ridicară covorul, dar nu găsiră nici o urmă de scrisoare.

— Poate că ați pierdut-o în altă parte, zise Maria. Femea părea așa de agitată încât fetei i se făcu milă. — Este vorba poate de bani?

— Bani? nu, făcu Cora cu nerăbdare. — Aș fi vrut să fi fost bani. — Privi împrejur consternată.

Avusese plicul înainte de a veni aici.

— Poate c'ați uitat scrisoarea acasă, sugeră Maria; Cora clătină din cap, dar după o nouă cercetare zadarnică, începu să se îndoiască c'avusese scrisoarea cu ea și plecă. Maria Lenley închise ușa în urma ei, respirând însfârșit, ușurată; se apropie din nou de masă și se așeză pe un

scaun. Ceaiul era rece și amar. Se ridică să caute o linguriță într-o casetă ce se afla pe masă, și rămase cu gura căscată. Plicul căutat cu atâta ardoare, se afla înăuntru, peste lingurițe. Pe adresă era scris simplu «Cora», fără nici-o altă indicație. Poate că adresa se află înăuntru, gândi ea, și după o clipă de ezitare, extrase conținutul plicului. Era o foaie de hârtie pătrată acoperită de litere și cifre, scrise foarte des. Se vede dela o poștă că era cifrată. Dacă Maria ar fi fost expertă în materie și-ar fi dat seama de extraordinara genialitate a acelui codice.

Așeză totul înapoi în casetă și așteptă ca necunoscuta, se să întoarcă. Ceeace se întâmplase era clar: în momentul în care Cora scosese batista din poșetă, scrisoarea alunecase în casetă și, probabil, ca Maria s'o fi închis în mod mecanic.

În aceeaș seară, înainte de a se culca, Maria ascunse scrisoarea într'un sertar al toaletei unde obișnuia să-și păstreze puținele ei bijuterii și încuie cu cheia, uitând întreaga întâmplare.

XVII

O lună mai târziu, Maria Lenley ședea în sala de marmură a tribunalului penal și aștepta, cu brațele încrucișate și cu fața răvășită și tragică, sentința juraților. Fusesse în aulă ca să asiste la preliminările debaterilor, dar nu putuse suporta mult timp vederea bietului tânăr care sta pe banca acuzării și ieșise să aștepte cu o resemnare fatalistă verdictul. Ușa cea mare care dădea spre aulă se deschise și Allen Wembury ieși.

— S'a... s'a' sfârșit? întrebă fata cu o voce abia perceptibilă. Wembury clătină capul și răspunse:

— Peste puțin.

Avea înfățișarea unui om care nu dormise toată noaptea; fața îi era trasă și avea cearcâne împrejurul ochilor.

— Bietul Allen! zise ea și puse mâna peste mâna lui. Aceia atingere făcu aproape să-i vină lacrimi în ochi.

— Nici nu-ți poți închipui cât sufăr, Maria. Ceeace mă apasă mai mult sunt elogiile ce mi se aduc pentru această arestare... Am primit și o scrisoare de felicitare dela directorul general.

Surâse cu amărăciune.

Se așezase lângă ea și încerca s'o îmbărbăteze.

Mauriziu sosi ca de obicei ireproșabil. Cilindrul îi

strălucēa mai tare ca de obicei iar ghetele îi erau albe ca zăpada. S'ar fi spus că se duce la o unntă.

— Judecătorul face rezumatul circumstanțelor, zise el. Ar fi bine Wembury dacă te-ai înapoia în sala de ședință..

— Iată un tânăr îndemănatec și inteligent, făcu Meister după ce ligura impunătoare a inspectorului dispăruse după o ușă grea.

Tăcu o clipă, apoi reluă :

— Fără scrupule, dar mai la urma urmei, toți ofițerii de poliție sunt la fel. Un arivist ca și toți colegii săi.

— Nu m'am gândit niciodată ca Allen să fie fără scrupule, zise Maria. Mauriziu Meister adăogă distrat:

— Poate că expresia să fie cam tare. În definitiv trebuia să-și facă datoria și a fost foarte ingenios cum l-a făcut să cadă în cursă pe Johnny.

— Ingenios? Cursă? — ea îl privi încruntată.

— Știu că Wembury îl supraveghea pe Johnny încă din ziua furtului. Iată pentru ce a venit atunci la castel.

— Ești sigur? Eu credeam...

— Credeai că a venit să te vadă și pentru a primi felicitările că a fost avansat. Dacă te gândești puțin, îți vei da seama că un funcționar de poliție trebuie totdeauna să mintă ca să-și poată masca adevăratul lui scop. Dacă-l vei acuza pe Wembury de duplicitate, sunt sigur că se va indigna și va nega cu energie.

Maria se gândi un moment, apoi zise:

— Nu cred. Allen mi-a spus că n'a făcut niciodată o legătură între furt și prezența lui Johnny la serată, până când n'a primit scrisoarea aceea anonimă.

— Ssst! făcu Meister.

Allen ieșise și venea spre ei.

— Mai sunt încă zece minute, zise el.

Mai înainte ca Meister s'o poată împiedeca, fata întrebă:

— Allen, este adevărat că-l supravegheai pe Johnny de mult ?

— Vrei să spui, în legătură cu acest furt? Nu, nu știam nimic. Nu l-am suspectat cu Johnny, până când am primit o scrisoare, scrisă de cineva care era în măsură să știe totul despre furt.

Privirea-i era fixată asupra lui Mauriziu Meister.

— Dar când m'ai vizitat la castel..

— Draga mea, — întrerupse în grabă Mauriziu, — de ce pui inspectorului asemenea întrebări jenante ?

— Nu mă jenează cu nimic, răspunse Allen sec. M'am dus la Lenley ca s'o văd pe d-ra Maria și să-i anunț avan

sarea mea. Cred că nu vrei să insinuezi că vizita mea ar fi avut o legătură cu furtul.

Mauriziu ridică din umeri, încercând să dea lucrurilor o întorsătură glumeață.

— Ca avocat, nu știu nimic despre aceste scrisori misterioase, pe care poliția pretinde că le primește și care-l acoperă pe informator.

— Nu este nimic misterios în scrisoarea care l-a trădat pe Johnny Lenley, exceptând pe autor. Era scrisă pe hârtie de mașină: Swintley Bond Nr. 14. Hârtia a fost cumpărată în cartierul Chancery Lane.

După aceste vorbe, el îl părăsi din nou.

— Ce voia să zică? întrebă fata gânditoare.

— Nu se știe nici odată ce vor să înțeleagă acești inspectorași, răspunse Mauriziu cu un zâmbet forțat.

Ea rămase tăcută câțva timp apoi murmură :

— A accentuat că Johnny a fost trădat de... de cineva...

— De cineva care, desigur, nu locuiește în Deptford, făcu Meister prompt. În general, draga mea, ar fi bine ca pe viitor să-l eviți pe Wembury.

— Dece ?

— Sunt mai multe motive. În primul rând, am o clientelă care n'ar vedea cu ochi buni, ca secretara mea să aibe relațiuni de prietenie cu un ofițer de poliție. Natural, adăugă el repede, că vorbesc în interesul d-tale. Ași dori să mai vorbim puțin după ce acest dureros eveniment se va fi terminat. Nu mai poți rămâne singură în acel apartament din Malpas Road.

— Johnny va fi trimis la închisoare, nu-i așa? întrebă ea.

— Johnny va fi condamnat la șapte ani de reclusiune. Deci după cum spuneam, nu poți să mai locuiești singură..

— Nu voi schimba locuința, zise ea. Tonul hotărât era irevocabil. Voi rămâne în apartamentul din Malpas Road până la întoarcerea lui Johnny.

Surveni o întrerupere dramatică. Ușa dinspre aulă se deschise și Allen Wembury apăru în prag și cu pași mari se apropie de ei.

— Ei? întrebă fata abea ținându-se pe picioare.

— Trei ani, răspunse Allen. Judecătorul a întrebat dacă știe cineva ceva despre trecutul acuzatului. M'am urcat pe banca martorilor și am spus ceeace știam.

Meister sărise în picioare și-l fixă pe inspector.

— Și ce ai spus? mârâi el.

— Spusei că era un băiat de treabă și că a fost distrus de tovărășia delicvenților, zise Wembury printre dinți, și

că într'una din zile îl voiu aduce în fața tribunalului pe omul care l-a distrus pe Johnny Lenley. Când mă voiu urca din nou pe banca martorilor, nu voiu mai vorbi în favoarea acuzatului. Voiu povesti judecătorilor o mică întâmplare, care va trimite pe individul, care l-a trădat pe Johnny Lenley, într'o închisoare de unde nu va mai ieși niciodată!

XVIII

Pentru Mauriziu Meister, Vrajitorul era mort. Svonul care circula la Londra despre prezența acestuia în oraș, era socotit de avocat ca o legendă stupidă.

Scotland Yard, care activa numai când era sigur, nu făcuse nici un pas ca să-l prevină, și acesta era aspectul cel mai reconfortant al situației. Maria era foarte conștiincioasă la lucru și de unde la început era socotită ca un ornament al biroului, se relevă deodată ca o funcționară foarte îndemnatică. Ea se întrebese adesea dacă n'ar fi fost bine, să-i vorbească lui Mauriziu despre întrevvederea avută cu Cora Milton, dar dat fiind că numele Vrajitorului nu mai fu pronunțat, socoti că era mai bine să se abțină. Deși nu rupseseră relațiile de prietenie cu Allen Wembury, îl vedea foarte rar. De două ori îl întâlnise pe stradă, dar, el o evitase cu voință. Prima oară fusese jignită, apoi, însă, își dădu seama că felul de comportare al lui Allen era datorit delicateței lui înăscute.

Intr'o zi, zărindu-l pe High Street, îl opri:

— Allen, ai început să fi foarte puțin amabil cu mine, zise ea; apoi adaugă răutăcioasă: — Lumea spune că mă ocolești din cauza că am rude dubioase.

El se înroși, apoi se îngălbeni și ei îi păru rău de cele ce spusese. Era ceva copilăresc în Allen.

— Bine înțeles că nici nu mă gândesc la așa ceva, se grăbi ea să-l asigure, dar remarcă că te comporți foarte curios. Mă eviți ca pe ciumă.

— Credeam că așa-i delicat, zise el cu nevinovăție, apoi adaugă brusc:

— Ai știri dela Johnny?

Ea dete din cap.

— Este foarte calm și face planuri pentru viitor.

Apoi adaugă înroșindu-se:

— Nu vrei să mă inviți pentru Miercuri la ceai? Am o zi liberă.

Allen era în culmea fericirii, când se întoarse la postul de poliție. Era atât de vesel, încât doctorul Lomond, care era

ocupat să compună un raport, îl privi pe deasupra ochelarelor și-l întrebă cu obișnuitul lui spirit răutăcios :

— Ai moștenit pe cineva ?

— Ceva mai mult, surâse Allen, am scăpat de o grije.

Lomond râse în timp ce semna raportul și-l usca cu sugativa.

— Ceeace vrea să zică c'ai încheiat pace cu o fată. Doctorul avea specialitatea să ghicească gândurile cele mai ascunse ale interlocutorilor săi.

Apoi, adăogă sentențios:

— Nu zic că nu este bună căsătoria pentru oricine, dar este foarte riscantă pentru un ofițer de poliție.

— Nu am nici un proiect matrimonial, declară Allen râzând.

— Mă mir că nu ți-e rușine! zise doctorul scuturând scrumul țigării.

În timp ce vorbeau, intră un om mic și bondoc. Se îndreptă surâzând spre biroul sergentului de serviciu. Părea obișnuit cu ambianța și în timp ce întindea biletul de liberare din închisoare, făcu sergentului un salut prietenesc.

— O, Hackitt? exclamă Wembury. Nu știam că te-ai liberat !

Inspectorul strânse mâna ex-pușcăriașului.

— Sunt liber de luna trecută. Acum voi lucra pentru Meister.

— Ce spui, Sam. vrei să te dedici ramurei legale ?

— Doar n'am să-i lustruiesc pantofii! Este ceva josnic pentru un om ca mine, d-le Wembury, dar ce să-i faci dacă poliția nu-ți dă pace?

— Așadar vrei să faci pe servitorul lui Meister? făcu Allen râzând. Iți urez noroc.

Sam Hackitt își frecă gânditor bărbia.

— Am aflat că Lau «turnat la gherlă» pe Johnny Lenley, domnule Wembury.

— Il cunoșteai?

— Vezi, n'aș putea spune că-l cunosc bine. Am fost să-l vizitez la țară, pe când era încă boier. Știam că era de-ai noștrii și cineva organizase o «lovitură» pe care trebuia amândoi s'o ducem la împlinire. Dar eu nu acceptai, continuă Sam. Era prea periculos pentru mine și apoi nu-mi place să lucrez cu «novici». În afară de aceasta, individul care ne finanța, voia ca să ne luăm și câte un revolver cu noi, așa ceva nu este pentru mine, mulțumesc !

— Cine era șeful, Sam? întrebă Allen, fiind dinainte sigur că nu va primi un răspuns sincer.

— Șeful? făcu Sam vag. Oh, este un individ care locuiește în Sheffield.

Pe neașteptate schimbă vorba.

— D-le Wembury, ce sunt cu svonurile acelea despre prezența Vrajitorului la Londra? Am aflat despre Vrajitor încă de pe când mă aflam la Maidstone și i-am scris șefului d-voastră.

— Il cunoști, Sam?

— Sunt unul din puținii, cari l-au văzut netravestit. Vrajitorul, eh? Ce om? Nu exista un transformist mai îndemnat ca el!

În acest timp sergentul terminase de complectat biletul de liberare al lui Sam Haykitt și-l înapoe.

— Poate că într'una din aceste zile vom avea nevoie de tine, Hackitt, dacă cumva Vrajitorul se va ivi, zise Wembury.

Sam clătină din cap.

— Nu se va ivi; s'a înecat. Am încredere în ziare.

XIX.

Lui Allen Wembury i se părea că ziua aceia de Miercuri era formată din mai mult de 24 de ore. Dimineața primise un bilețel dela Maria în care îl ruga să-l întâlnească într'o mică cofetărie din West End și el fu acolo ca un sfert de oră mai de vreme. Ea sosi în sfârșit, frumoasă ca de obicei și îmbrăcată cu un tailleur albastru și cu obraji ușor colorați în roze.

— Sunt o funcționară model, zise ea. Ți-aș fi dat cu plăcere întâlnire la Blackheath, dar mi-a fost teamă să nu ne vadă împreună clienții lui Meister și să bănuiască că aș fi în legături secrete cu poliția și că le-aș trăda ceva din trecutul lor necurat.

Tânărul râse. N'o mai văzuse așa veselă dela întâmplarea cu Lenley.

Salonul cofetăriei era aproape pustiu. Nu era încă ora la care lumea se îngărmădea după dulciuri și găsiră un loc liniștit unde puteau să vorbească. Maria era plină de proiecte optimiste pentru viitor. Mauriziu (Allen nu se putea abține să nu tresară auzind acel nume) promisese să intervină la direcțiune ca Johnny să fie mutat la o fermă agricolă.

— Are trei luni de grațiere pe fiecare an, dacă se comportă bine, zise fata. Și Johnny are o conduită ireproșabilă. Mi-a scris chiar zilele trecute că nu vrea să piardă nici o zi din grațiere. Va fi minunat, Allen,

Wembury ardea de nerăbdare să-i pună o întrebare care-i stătea pe inimă. În cele din urmă, vorbi cu oarecare jenă. Auzindu-i întrebarea, Maria răspunse voios:

— Da, zise ea, mi-a vorbit de tine. Nu-ți poartă sâmbetele. Cred că-i vei putea fi un bun prieten și sfătuitor când se va libera.

Apoi, ea vorbi de întâmplările cotidiene.

Ea era așa de ocupată încât nici nu-și dădea seama cum trece timpul. Viața în căsuța ei din Malpas Road se scurgea liniștită. Luase o servitoare cu ziua.

— O fată foarte curioasă care se încăpățânează să-mi povestească toate ororile din Deptford, surâse Maria, ca și cum n'as avea destule pe capul meu. Eroul ei favorit este Vrăjitorul. Ai aflat ceva?

Allen aprobă și observă :

— Este eroul locuitorilor din Deptford. Sunt foarte entuziasmați când cineva reușește să pună poliția în încurcătură.

— Nu este în Anglia, nu-i așa ?

Wembury făcu un gest vag.

— Te interesează mult Vrăjitorul? întrebă fata. Ți pot furniza o informație... Am cunoscut pe soția lui.

— Cora Milton? zise el neîncrezător și ea râse văzând impresia ce făcuse cuvintele ei asupra lui.

Îi povesti despre vizita Corei. Când îi vorbi despre scrisoarea cifrată el arătă un interes viu.

— O scrisoare cifrată... aceasta e foarte important, murmură Allen. Poți să mi-o dai mâine?

Poți să mi-o dai mâine?

— Desigur.

— Dece o fi venit tocmai în seara arestării lui Johnny? Ai mai văzut-o după aceea?

Maria clătină capul.

— Să nu mai vorbim de Vrăjitor. Sunt sătulă de criminalii pe care-i văd în fiecare zi în biroul lui Mauriziu.

Se plimbară puțin în Green Park și cinară într'un mic restaurant din Soho. Pentru Allen Wembury fu o zi delicioasă și când o părăsi pe Maria, după ce o însoțise până la un tramvai, se simți grozav de singur.

Meister rugase fata să treacă pe la el când se va înapoia acasă, dar Maria își fixase o regulă care trebuia să-i fie foarte utilă. Sub nici un motiv n'ar fi rămas în birou după ora nouă seara și cum această oră trecuse, când ajunse la New Cross, se duse direct acasă.

După ce puse ceaiul să fiarbă, trecu în camera ei să se schimbe; vântul care intra prin fereastră, trânti ușa cu putere. Aprinse lumina și închise fereastră. Dăduse servitoarei drumul pentru ziua aceea. Din cauza furtunei care amenința, Maria închisese cu grijă toate ferestrele casei, îna-

înțe de a pleca. Cine a deschis-o? Privi împrejur și se cutremură. Cineva fusese în odaie: un sertar dela toaletă fusese forțat.

La prima examinare i se păru că nu lipsește nimic, apoi dintr'o dată își aminti de scrisoarea cifrată... dispăruse. Garderoba era deschisă, hainele împrăștiate pe jos și caseta cea mare din fund fusese scotocită. De cine? Nu de un hoț obișnuit, pentru că nimic nu lipsea în afară de misterioasa scrisoare.

Se apropie de fereastră și privi afară. Se afla la o înălțime de cel puțin cincizeci de picioare. La dreapta se afla un balconaș care comunica cu bucătăria. Observă un burlan de scurgere pe care un om agil s'ar fi putut cățăra fără nici o sfortare. Dar cine ea acela care riscase să-și frângă gâtul numai ca să pună mâna pe scrisoarea Corei?

Avea o lampă electrică și cu ajutorul ei cercetă parchetul. Zări urmele unor picioare pe parchet. Era un covor nou și cea mai mică pată sărea imediat în ochi. Urmele de noroi erau așa de vizibile încât se miră că nu le remarcase dela început.

Făcu o altă descoperire: găsi pe pat o perie care servise de sigur să-și curețe hainele murdare, pentru că era umedă și mirosea îngrozitor a noroi. Intrusul nu se mulțumise cu o toaletă superficială; întrebuințase și peria de cap pe care se aflau fire albe de păr. Observă cu atenție și-și dete seama că era un fir din barbă. Felul în care se comportase individul o făcu să râdă.

CAP. XX.

Un om cu barbă! Unde auzise vorbindu-se de un individ cu barbă? Deodată își aminti de discuția avută cu Allen. Inspectorul Bliss!

Ideia părea fantezistă.

Luă cartea de telefon și răsfoi până găsi numărul dela postul de poliție din Flanders Lane. O voce bruscă îi răspunse. Wembury nu se înapoiase. Lipsise toată ziua, dar era așteptat dintr'un moment în altul. Își dete numele și numărul de telefon și insistă asupra caracterului privat al chemării ei la telefon.

Jumătate de oră după aceea, telefonul sună și auzind vocea lui Allen, îi povesti pe scurt cele întâmplate și auzi la capătul firului o exclamație de uimire.

— Nu cred să fie vorba de persoana pe care o bănuiești, zise el și ea înțelese că-i vorbea dintr'o cameră unde se aflau mai multe persoane.

— Dacă nu e prea târziu, pot să viu?

— Mi-ar face plăcere, zise Maria fără să ezite.

Allen sosi atât de repede încât fata se gândi că sburase.

— Am luat un autobuz, explică tânărul. Ea îl conduse imediat în odaia unde avusese loc vizita indezirabilă.

— Bliss? murmură el. Admițând c'ar fi fost el, ce spera să găsească?

— Aș dori să știu și eu, zise Maria. (Este extraordinar cum prezența lui Wembury o reconfortă). — Dacă ar fi fost vorba de scrisoare, ar fi putut veni să mi-o ceară!

— Ai ceva, care aparține lui Meister?... Ceva hârtii? întrebă el pe neașteptate.

Ea clătină capul.

— Chei? sugeră Allen.

— Drace! Am cheia casei.

— Unde o păstrezi?

— O port totdeauna cu mine. Pe de altă parte, Allen, de ce ar avea nevoie d. Bliss de acea cheie?

Gândul lui Allen era în altă parte. Bliss știa de vizita pe care Cora o făcuse fetei? Presupunând că el se dedicase urmăririi Vrajitorului (deși Allen nu fusese informat de către Biroul Central) pentru ce violase acest domiciliu? Dacă căuta scrisoarea, de unde aflase că se află aici?

— Numai un om putea să vie să caute acea scrisoare... și acest om este Vrajitorul, spuse el cu convingere.

Maria lăsase ușa deschisă când tânărul intrase și în timp ce treceau în sala de prânz, portarul apărui în anticameră.

— Domnișoară, domnișoară, zise omul agitat, individul este afară! Dacă am chema un agent?

— Care individ? întrebă repede Allen. — Bărbosul?

Portarul nu știa că Allen era ofițer de poliție, pentru că răspunse:

— Da, domnule. Nu sunteți de părere să chemăm un agent? Este unul de serviciu la capătul străzii.

Wembury nu răspunse și coborî scările în goană. Ieșind în noapte, zări un om stând pe trotuarul de vis a vis. Nu încerca să treacă neobservat, din contră stătea sub razele unui felinar și Wembury recunoscuse că ipoteza Mariei era exactă. Era inspectorul Bliss.

— Bună seara, inspectore Wembury, zise acesta rece.

Fără nici o introducere, Wembury, își formulă acuzarea.

— Cineva a pătruns în apartamentul d.rei Lenley, în

astă seară și am motive să cred că ați fost d-voastră, d-le Bliss.

— Eu am pătruns în apartamentul d-rei Lenley, eh? Inspectorul șef părea că se amuză. — Am eu aerul unui hoț?

— Nu știu ce aer aveți, dar ați fost văzut cu puțin înainte de a se însera, prin curte.

— În acest caz, făcu Bliss, ar fi mai bine să mă duci la postul de poliție și să intentezi actul de acuzare contra mea. Totuși, înainte de a face aceasta, vreau să-ți ușurez însărcinarea, mărturisind că într'adevăr m'am cățarat pe blestematul cela de burlan, am intrat în odaia d-rei Lenley și i-am percheziționat apartamentul. Dar n'am găsit ceeace căutam. Omul care m'a precedat, a dispărut.

— Aceasta este explicațiunea d-voastră? întrebă Wembury când celălalt termină. A mai fost un individ în apartament?

— Exact... o explicație plauzibilă, deși poate să nu te satisfacă. M'am cățarat pe burlan, numai după ce am văzut un individ intrând prin fereastră. Informatorii tăi cred că ți-au spus că am sunat la ușa domnișoarei; neprimind nici un răspuns, m'am hotărât să urmez calea aleasă de necunoscutul intrus.

Allen era zăpăcit. Dacă povestea cu cellalt om era adevărată, atunci acțiunea lui Bliss era perfect justificată. Dar era adevărată?

— Ai scotocit prin vre'o casetă, din întâmplare?

Bliss scutură capul.

— Nu. Am deschis un sertar și din neorânduiala pe care am văzut-o, am dedus că predecesorul meu operase o percheziție. Nu cred să fi găsit ceeace căuta, și se poate întâmpla, să se întoarcă la noapte. Iată pentru ce sunt aici. Mai ai și alte întrebări să-mi pui, inspectore?

— Nu, răspunse Allen scurt.

— Și n'ai intenția să mă duci în stare de arest la poliție? Bine! Atunci cred că pentru un moment prezența mea aici este de prisos — Și fără să salute se îndepărtă.

Înapoindu-se lângă fată, Allen, îi vorbi despre convorbirea avută și numai lealitatea față de un coleg și superior, îl împiedecă să-și exprime părerea lui.

— Poate să fie adevărat, zise el. Bine înțeles că era în dreptul lui să urmărească un hoț. Dacă a mințit nu vom mai auzi vorbindu-se despre aceasta, dar dacă a spus adevărul va trebui să raporteze despre cele întâmplate.

O părăsi după jumătate oră și când fu în stradă privi împrejur, dar inspectorul șef dispăruse. Intorcându-se la

postul de poliție fu uimit, căci Bliss făcuse un raport scris precizând ora și toate amănuntele și-l însărcinase pe inspectorul Wembury cu facerea cercetărilor.

Allen era dezorientat. Dacă povestea lui Bliss era adevărată cine era primul om care se cățăraseră pe burlan? Ce alt scop putea să aibe decât să pună mâna pe scrisoarea cifrată? După toate probabilitățile, aici era amestecat Vrajitorul și tânărul fu foarte turburat. Toate acestea constituiau un mister care nu fu rezolvat decât în noaptea de groază când Vrajitorul se duse să-l viziteze pe Meister.

CAP. XXI.

Două probleme o frământau pe Maria Lenley, în timp ce se îndrepta a doua zi dimineață spre biroul lui Meister. Trebuia să-i spună lui Mauriziu că a cinat aseară cu Wembury? Să-i vorbească totodată și despre furtul din noaptea precedentă? Se decise să-i povestească numai partea a doua a aventurii din ajun.

Mauriziu nu se sculase încă și Samuel Hackitt, instalat de puțin timp în casă, spăla cu multă lenevie ferestrele. Mariei îi devenise foarte simpatic acest individ curios.

— Bună ziua, domnișoară. Patronul nu s'a sculat încă. Ferice de el!

— Poate că d. Meister a lucrat târziu aseară, făcu Maria.

— Da, da, într'adevăr... răspunse Sam jucându-se cu cârpa. Maria nu-l încurajă să facă alte destăinuiri.

— Curioasă casă este asta, domnișoară, continuă Sam lovind cu mâna într'un perete. Seamănă mai mult cu o iepurărie decât cu o casă.

Reședința domnului Meister fusese construită pe timpul când Petru cel Mare locuise la Deptford. Ea-i comunică această informație istorică, dar Sam rămase foarte sceptic.

— Nu l-am cunoscut pe Petru... A fost rege? Trebuie să fie vre-o minciună de-a lui Meister.

— Este istoric, Sam, zise ea în timp ce scutura mașina de praf.

— Nu mă interesează istoria. Este plină de minciuni, zise Hackitt calm. Dumnezeuule! nici nu știți câte cărți de istorie am cetit...

Sam avea cunoștințe despre subiectele cele mai variate. Odată sau de două ori se apropiase de pian, deși îl ștersese de praf. Pianul îl fascina și poate că-l respecta mai mult pe Meister, pentru calitățile lui de muzician decât pentru cunoștințele lui legale.

Atinse o clapă care scoase un sunet brusc și se scuza.

— Măine, domnișoară, mă duc la Scotland Yard și ea nu se interesă prea mult de această știre. N'am fost nicio dată acolo, continuă Sam, dar bănuiesc că se aseamănă cu orice post de poliție: un scaun, o masă, o pereche de cătușe, un sergent și cincizeci de mii de sperjuri mincinoși.

Intrarea lui Meister, puse capăt acestei pălăvrăgeli. Mauriziu părea obosit și bolnav. După ce concedia cu bruschete pe noul servitor, spuse fetei că dormise prost.

— Unde ai fost?... începu el.

Ea crezu că sosisese momentul să-i povestească despre hoțul care se introdusese în casa ei. Cum nu voia să-i vorbească de Cora nu-i spuse nimic de scrisoarea cifrată.

El ascultă cu multă atenție, până când auzi despre întrevvedere pe care Allen o avusese cu Bliss.

— Bliss? Foarte straniu! — Rămase nemișcat, cu privirea încruntată, ca și cum o lumină prea puternică i-ar fi luat vederea. — Bliss... nu l-am mai văzut de mulți ani. A fost în America. Foarte îndemânatec... Bliss... hm!

— Nu ți se pare extraordinar, Mauriziu, că Bliss s'a cățarat până la apartamentul meu și cineva făcuse aceasta înaintea lui?

— Nu cred. Vreau să spun că nu cred, povestea cu celălalt om care s'ar fi cățarat primul, este o invențiune curată. Bliss a căutat ceva în camera ta.

— Dar ce anume? insistă Maria. Mauriziu Meister nu-i putu da nici o explicație plauzibilă.

— Bliss! Nu avea nici un drept la Deptford, afară dacă — Meister era buimăcit. Faptul că Scotland Yard trimisese în Deptford în misiune pe unul din cei mai buni ajutori ai săi, îl făcea să presupună un eveniment extraordinar și își treuc în revistă diferitele întâmplări care ar putea justifica activitatea inspectorului șef. În acel moment, Deptford era foarte liniștit.

Nici un caz grav nu se mai petrecuse de trei luni.

Avocatul ajunsese la concluzia optimistă că nu era nimic alarmant. Poate că, Cartierul General voia să verifice activitatea noului inspector divizionar și deaceea îl trimisese în Deptford pe acel abil ofițer de poliție.

Micul dejun al lui Meister era deobicei frugal și era servit în general în micul lui birou. În timp ce mânca desfăcu distrat ziarul. Un titlu pe prima pagină îi atrase atenția

«Revolta într'o închisoare»

— Un deținut salvează viața directorului.

Parcurse articolul căutând un nume, dar cum e uzul în asemenea cazuri se păstra o rezervă desăvârșită asupra identității protagoniștilor.

Mauriziu surâse gândindu-se la recompensa ce-l aş-

tepta pe eroicul deținut. Probabil mai mult de cât merita.

Deschise o cutie, alese cu grijă o țigare și o aprinse în timp ce se gândea la evenimentele povestite de Maria. Ce căuta Bliss la Deptford? Incercă să-și amintească de figura lui... dar nu reuși.

Hackitt intră să strângă masa și privind familiar peste umăr ceti articolul.

— Directorul este un om de treabă, zise el indulgent. Mă întreb ce-a făcut pentru ca amicii să se revolte. Paznicii sunt groaznici.

— Dacă vrei să-ți păstrezi serviciul, învață-te să nu vorbești neîntrebat.

Omul ieși cu tăvița și se înapoie după câteva minute, aducând un plic mare galben. Meister îl smulse din mână și ceti adresa. Era marcat «foarte urgent și strict personal» și purta ștampila Scotland Yardului.

— Cine l-a adus?

— Un agent, răspunse Sam.

Mauriziu așteptă până când servitorul închise ușa, apoi rupse plicul și mâna-i tremura în timp ce extrăgea scrisoarea.

Stimate domn,

Am onoare a vă informa că d. colonel Walford dorește să vă vadă mâine dimineață la ora 11.30 la biroul său, din Scotland Yard. Este vorba de un lucru de maximă importanță și d. Director General mă însărcinează să vă rog să faceți tot posibilul ca să nu lipșiți de la acest «rendez-vous» și să ne comunicați telegrafic în cazul când puteți veni la Scotland Yard la ora stabilită.

O convocare dela Scotland Yard! Era prima pe care Meister o primea.

Se ridică, deschise un dulăpior și luând o sticlă își turnă un pahar plin. Era furios văzând cum îi tremura mâna. Ce aflate poliția? Sau ce voia să alfe? Tocmai a doua zi! Tocmai în ziua pe care și-o alesese ca să-și pună în aplicare anumite planuri!

Fără să-și dea seama, Scotland Yardul o salvase pe Maria.

XXII

După cum îi promisesse avocatului, Maria se prezintă, a doua zi dimineața la birou mai devreme ca de obicei și fu foarte surprinsă să-l găsească pe Mauriziu complet îmbrăcat. De obicei îi plăcea să rămână în pijama până când sosirea clienților îl obliga să se schimbe.

Când ea intră, Meister, cu mâinile la spate, măsura odaia cu pași mari. Făcea impresia că nu dormise bine și fata se interesa.

— Nu, nu, am dormit foarte bine.

Vorbea nervos și se afla evident sub influența unei emoții puternice. Nu-i trecu prin minte, Mariei Lenley că acea emoție ar fi echivalentul groazei.

— Trebuie să mă duc la Scotland Yard, draga mea, zise Meister, — și mă gândesc dacă ți-ar displice să mă însoțești ... nu va fi nevoie să intri. Mă vei aștepta într'o cofetărie din apropiere.

— Dar pentru ce, Mauriziu? Întrebarea veni pe neașteptate și el răspunse cu o oarecare nerăbdare, de care aproape imediat își dete seama.

— Nu ești obligată să mă însoțești, draga mea. Aș fi dorit să-ți vorbesc de niște... afaceri, pentru care aș fi avut nevoie de ajutorul unei secretare. Se apropie de birou și luă o foaie de hârtie. Am însemnat aici, numele și adresa a câtorva persoane; păstrează această hârtie în poșetă. Persoanele care sunt notate aici, vă trebui să le avertizezi dacă se va întâmpla... vreau să zic, dacă ar fi necesar.

Nu putea să-i spună că-și petrecuse noaptea, într'o stare de teroare ce alterna cu vise agitate și cu lungi meditații asupra neplăcutei posibilități de a doua zi. Nu putea să explice că persoanele notate pe hârtie aveau autoritatea să vorbească în favoarea lui în cazul unor anumite eventualități.

— Nu știu pentru ce sunt chemat la Scotland Yard, zise el încercând să pară indiferent. Probabil că este vorba de unul din clienți mei.

— Vi s'a mai întâmplat să fiți astfel convocat? întrebă Maria cu inocență.

El se întoarse brusc.

— Nu. Este pentru prima oară și este un procedeu curios. N'am mai pomenit ca un avocat să fie invitat să se prezinte la Direcția generală a poliției.

Ea dete din cap și zise:

— Mă gândeam eu. Allen mi-a spus că la Scotland Yard se cheamă numai când vor să-l facă pe cineva să vorbească sau să-l aresteze.

Mauriziu nu avea o mașină proprie dar își împrumuta totdeauna una magnifică, dela garajul vecin, când avea nevoie. Maria se urcă în mașină cu șeful ei. Pe măsură ce se depărtau de Deptford, nervozitatea lui Mauriziu creștea.

După o lungă tăcere, ea încercă să lege o conversație întrebându-l dacă citise în ziare despre revolta din închisoare.

— Da, am citit. Pentru ce?

— Este închisoarea unde se găsește Johnny. Am ră-

mas puțin impresionată. E așa de impetuos și mi-e teamă să nu fi făcut o prostie. Există o modalitate de a ne informa?

— Ah, este închisoarea lui Johnny? Nu mi-am dat seama. Desigur că mă voi informa, dacă dorești.

Evident că el meditase asupra noului aspect sub care i se prezenta viitorul, pentru că, în timp ce traversau Westminster Bridge, zise:

— Sper că Johnny nu s'a compromis. Ar însemna să-și piardă zilele de grație.

Mașina apucase dealungul Tamisei și se opri în fața Scotland Yardului.

— Dacă preferi poți să mă aștepti în automobil.

— Cât timp rămâi? întrebă ea.

— Nu știu. Acești funcționari te fac totdeauna să-ți pierzi timpul.

În timp ce vorbea zări un om sărind din mersul unui tramvai și îndreptându-se spre intrarea «Cartierului general al poliției».

— Hackitt? ! bâlbâi Meister. Nu mi-a spus că va veni aici! . . .

CAP. XXIII

Maria nu-l văzuse pe inspectorul șef Bliss intrând repede în Scotland Yard. Acesta răspunse la salutul agentului de serviciu și se duse direct spre biroul intendenței.

D. Meister care sedea în sala de așteptare îl văzu trecând și încruntă fruntea. Mersul acestui om îi era foarte cunoscut.

Sam Hackitt, ex-pușcăriașul, trecând prin coridor însoțit de un agent în uniformă, își frecă nasul gânditor și se întrebă unde mai văzuse figura aceia.

Bliss intră în birou și trânti ușa. Wembury care privea distrat pe fereastră, se întoarse și schiță un salut.

Bărbosul se apropie de birou, luă o coală de hârtie și o citi. Un om de serviciu intră și i înmână o scrisoare; citi adresa și-o aruncă pe birou. Întorcând capul cu un mormăit de nerăbdare, întrebă:

— Dece d. Director General conduce personal ancheta? Ar fi trebuit să se ocupe mai bine de afacerile administrative. De când am plecat, s'ar schimbat mult obiceiurile pe aici.

— Intendentul și-a asumat acest caz, explică Allen, dar cum acesta lipsește din cauză de boală, colonelul Walford îl înlocuiește.

Bliss surâse compătimitor și întrebă pe Allen:

— Cine este individul care ne-a scris din închisoarea Maidstone?

— Hackitt.. un om pe care-l cunoașteți.

— Hackitt, răsese Bliss. Crezi că Hackitt știe ceva despre Vrăjitor?

— Spune că-l va recunoaște cu siguranță, făcu Allen.

— Stupid! Face o glumă proastă cu voi. E gata să spună orice numai ca să devină interesant.

— Doctorul Lomond zice... începu Wembury, dar fu întrerupt de bărbosul lui coleg.

— Nu mă interesează ceeace spune un medic oarecare de poliție! Individul are un cap de idiot. Vrea să mă învețe pe mine meseria!

Era o noutate pentru Allen să afle că Lomond intrase de-acum în conflict cu helicosul inspector.

— Lomond este o persoană inteligentă, protestă el Bliss răsfoia o carte.

— Chiar dacă aș admite că Hackitt l-ar cunoaște pe Vrăjitor, cine l-ar mai putea identifica în afară de el? întrebă el închizând volumul.

— D-ta de exemplu. Mi s'a spus că era să-l arestezi după cazul Attaman.

— Eu? N'am văzut fața canaliei. Era cu spatele la mine. Abea îi pusei mâna pe umăr când... paf! m'am trezit la pământ cu un cuțit în pântec. Deci cine altul l-a văzut la față?...

— Meister, sugeră Allen.

— Meister! Aș dori să știu dacă ar mai avea timpul să vorbească.

Aceste cuvinte îl surprinseră pe Allen, care întrebă :

— Dece ?

Dar inspectorul nu binevoi să răspundă.

— Aș paria că Meister nu l-a văzut niciodată bine în față. Și apoi avocatul este mereu sub influența cocainei. Vrăjitorul e viclean. Mat bine rămâneam la Washington... aveam mai puțină bătaie de cap acolo.

Bliss, după aceste vorbe, luă depe birou cartea lui Lomond și tocmai era pe cale să facă câteva observațiuni sarcastice asupra autorului, când colonelul Walford intră.

— Iertați-mă că v'am făcut să mă așteptați. Bună ziua, Bliss

— Aveți o scrisoare, d-le colonel, zise Allen. Omul care v'a scris din Maidstone este aci...

— Ah, Hackitt?

— Credeți că-l cunoaște pe Vrăjitor, d-le colonel? întrebă Bliss cu un zâmbet disprețuitor.

— Ca să fiu sincer, nu prea cred. Totuși omul locuia la Deptford. N'ar fi însă exclus să spună adevărul. Chiamă-l Wembury... eu mă duc la comisarul șef să-l anunț, că de această afacere mă ocup personal.

După ce Walford plecă, Bliss murmură:

— Hackitt! Hm, mi-aduc aminte. Acum cinci sau șase ani, am făcut să fie condamnat la optsprezece luni închisoare pentru furt cu spargere. Un mincinos înăscut!

Două minute după aceea, în urma ordinelor date de Allen prin telefonul intern, «mincinosul înăscut» fu introdus în odaie.

Allen Wembury îi surâse cu bunăvoință.

— D-le Wembury, zise Sam cu veselie, arătați foarte bine.

— Îți amintești de d. Bliss?

— Bliss? Sam își încruntă fruntea. V'ați schimbat mult, mi se pare. De unde ați făcut rost de barba asta?

— Lasă palavrele! isbucni Bliss și Sam surâse cu răutate.

— Ah, acum vă recunosc!

— Amintește-ți unde te găsești, Hackitt, îl muștră Wembury.

Ex pușcăriașul își arată dinții albi într'un rânjet.

— Știu unde mă aflu. La Scotland Yard. O duceți cam prost aici. Nu aveți măcar un pian. Meister în schimb are unul! Și nici măcar o floare!

Colonelul intră în clipa aceea.

— Bună ziua, domnule, zise Sam respectuos.

Colonelul intră direct în subiect:

— Când ai fost la închisoare, Hackitt, ne-ai trimis o scrisoare.

Deschise o casetă și scoase o foaie de hârtie grosolană pe care o ceti:

«Stimate domnule colonel, doresc ca rândurile mele să vă găsească în deplină sănătate pe d-voastră și pe scumpii mei prieteni dela Scotland Yard. Aici se vorbește mult despre Vrajitor, acela care s'a înecat în Australia. Din moment ce este mort, aș putea să vă spun multe, deoarece sunt singurul care a avut ocazia să-l văd nedeghizat și mai știam și unde locuia».

— E adevărat? întrebă Walford.

— Desigur, consimți Sam. Locuiam în aceeaș casă.

— Atunci ști cum arată?

— Cum arăta, corectă Hackitt. Este mort.

Colonelul Walford clătină capul și omul deschise ochii mari. Allen observă o ușoară paloare pe trăsăturile lui.

— N'a murit? Vrajitorul trăește? Bună ziua și... n'am cuvinte. Se întoarce să plece.

— Ce știi despre el?

— Nimic! afirmă hoțul cu emfază. Vă voi spune adevărul, colonele, adăugă Sam foarte serios. Să vorbesc despre

secretele unui mort, e una, și să vorbesc despre Vrajitorul care trăiește, e alta, vă garantez! Știu ceva despre Vrajitor... nu mult, dar nu voi spune nimic orice s'ar întâmpla. Dece? Pentru că deabia am ieșit dela «gherlă», Meister mi-a dat de lucru și eu vreau să «trăiesc» în pace.

— Nu fi stupid, Hackitt, insistă Directorul general. Dacă ne ajuți, și noi te vom ajuta.

Sam zâmbi batjocoritor.

— În ziua în care voi fi mort mă veți ajuta să înviez? Nu spun nimic în contul Vrajitorului. Este prea puternic și nu vreau să mi-l fac dușman.

— Nu știi nimic, mârâi Bliss.

— Ceeace crezi d-ta puțin mă interesează, răspunse ex pușcăriașul.

— Dacă știi ceva, vorbește. De cine ți-e teamă?

— De cine mi-e teamă?, izbucni Hackitt. Imi pare rău dar trebuie să vă las. Adio la toți!

— Stai puțin, fcu Bliss, în timp ce Hackitt ajunse la ușe.

— Lasă-l să plece... lasă-l să plece! Și Directorul general îl concedie cu un gest pe Hackitt.

— Nu l-a văzut niciodată pe Vrajitor, zise Bliss după ce omul ieși.

— Nu sunt de părerea ta, murmură Walford. Felul cum s'a purtat mă face să cred că spunea adevărul. Meister este aici?

— Da, d-le colonel... este în sala de așteptare, răspunse Allen.

CAP. XXIV.

Câteva secunde după aceea apăru Mauriziu Meister, nepăsător dar nu prea în largul lui. Intră privindu-și ostentativ ceasul dela mână, apoi pe cei prezenți.

— Cred că este o greșeală, zise el. Credeam că trebuia să vorbesc cu d. administrator.

Walford aprobă.

— Da, dar din nefericire, administratorul este bolnav și eu îl înlocuiesc.

— Convocarea era pentru ora unsprezece și treizeci; acum sunt... își consultă încăodată ceasul... douăsprezece și patruzeci și nouă. Am de susținut un proces la tribunalul din Greenwich...

— Regret că v'am făcut să așteptați, răspunse Walford cu răceală. Luați loc.

În timp ce se așeza, privi spre Bliss.

— Imi face impresia că vă cunosc.

— Numele meu este Bliss.

Privirile celor doi se întâlniră. Așadar acesta era Bliss; Mauriziu își deslipi privirea și zise:

— Ah, vă rog să mă iertați.. credeam că vă cunosc.

Își scoase mânușile și se apropie de birou.

— De când se obișnuște ca un avocat să fie convocat la Scotland Yard? observă el.

Directorul general se sprijini comod în fotoliu; avusese deaface cu indivizi mai vicleni ca Meister.

— D-le Meister, am să vă vorbesc direct pe față.. chiar pentru aceasta v'am trimis și convocarea.

Meister își încruntă sprâncenele.

Colonelul luă o foaie și ceti câteva rânduri.

— Domnule Meister, zise apoi, ca avocat, ai o clientelă foarte bogată la Deptford.

Mauriziu aprobă.

— Nu există un hoț în sudul Londrei care să nu-l cunoască pe avocatul Meister din Flanders Lane. Sunteți cunoscut ca apărător al cauzelor disperate cât și ca... hm... filantrop.

Din nou Meister se înclină ca și cum ar fi primit un compliment.

— Un om comite un furt și fuge. Mai târziu este arestat; nu se găsește nimic asupra lui.. pare în aparență fără un ban. Totuși nu numai că-l apărați în fața tribunalului, dar în timpul perioadei de reclusiune îi întrețineți rudele.

— Din umanitarism. Sunt oare suspectat pentru că ajut pe niște nenorociți? Nu pot lăsa ca biata soție și nenorociții de copii să sufere de foame din cauza unor vini pe care nu le au, zise Mauriziu. Bliss ieșise din odaie și el se întreba cu teamă, care să fie motivul.

— Bine, bine, făcu directorul. Nu v'am chemat, d-le Meister, să vă întreb de unde aveți banii și ce faceți cu ei. Nu vreau să insinuez nimic.

— Sunt fericit că nu vreți să insinuați nimic, colonele.

Avocatul își recăpătase controlul nervilor săi; simțea că se află în primejdie și avea nevoie de întreaga luciditate mintală.

— Banii provin de undeva, Meister. Nu sunt curios. Câteodată nu numai că îți ajuți clienții cu bani.. dar îi iei și în serviciu, nu-i așa?

— Li ajut cum pot.

Colonelul îl privi cu atenție.

— Dacă un deținut are o soră simpatică, de exemplu, o transformi imediat în funcționară. Acum ai ca secretară, pe d-ra Lenley, dacă nu mă înșel?

— Da.

— Fratele ei a fost condamnat la trei ani închisoare în urma unei informații furnizată poliției de d-ta...

Meister ridică din umeri.

— A fost de datoria mea. Mi-am făcut datoria de cetățean!

— Acum doi ani, continuă Walford încetitor, ai avut ca secretară în locul d-rei Lenley, o fată care mai târziu fu găsită înneacă în Tamisa.

Se opri ca și cum ar fi așteptat un răspuns.

— M'ai auzit? întrebă colonelul.

— Da, am auzit. A fost o tragedie. Nici odată n'am fost mai impresionat ca atunci. Imi vine greu și să mă gândesc.

— Numele fetei era Guenda Milton. Era sora lui Arthur Milton... supranumit și Vrajitorul!

Era ceva semnificativ în tonul colonelului și Meister îl fixă cu atenție ca și cum ar fi voit să-i citească gândurile.

— Cel mai îndemânat criminal după cum rezultă din arhivele noastre... și cel mai periculos.

Două pete roșii apărură pe obraji galbeni ai avocatului.

— Și n'a căzut niciodată în cursă, colonele... niciodată! țipă Meister. Deși poliția știa că va trece prin Paris... știa ora și minutul în care trebuia să ajungă în capitala Franței... totuși a reușit să fugă! Cei mai abili agenți englezi și austrieni n'au reușit să-l prindă.

Recăpătându-și controlul asupra vocii, avocatul reluă:

— Nu vreau să blamez poliția. Ca contribuabil sunt mândru... dar este foarte grav că l-au lăsat să scape. Mi-am luat permisiunea să vă spun toate acestea pentru că sunteți nou în această ramură.

Directorul general ignorând insolența acestor cuvinte, căci fusese numit nu de mult în acest post, zise liniștit:

-- Vrajitorul ți-a încredințat sora. Dacă a împins încrederea până acolo încât să-ți încredințeze și bani, nu știi. Cert este că te stima foarte mult, ca să-ți încredințeze sora.

-- Am tratat-o foarte bine! protestă Mauriziu. Sunt eu vinovat dacă ea a murit? Eu am aruncat-o în fluviu? Fiți om de înțeles d-le colonel!

— De ce s'a sinucis? întrebă Walford cu severitate.

— De unde să știu eu? Nu știam că avea neplăceri.. Dumnezeu mi-e martor!

Colonelul îl făcu să tacă cu un gest și observă:

— Totuși ai făcut tot posibilul pentru a o interna într'un sanatoriu.

Fața lui Meister se făcuse pământie.

— Este o minciună, strigă el.

— Din cercetările făcute, rezultă cu totul contrariul. O știe numai Scotland Yardul și... Arthur Milton.

Mauriziu Meister zâmbi.

— Milton a murit în Australia.

Urmă o pauză, apoi Walford zise:

— Vrajitorul trăește... e aici!

Meister sări în picioare. Era imaginea vie a groazei.

CAP. XXV.

Mauriziu Meister îl fixă pe Directorul general cu ochi dilatați.

— Vrajitorul e la Londra? Vorbiți serios?

Walford aprobă cu capul.

— Repet... trăiește... și este la Londra.

— Nu poate să fie adevărat! N'ar îndrăzni să vie în Anglia unde îl așteaptă o sentință de moarte. Vreți să mă speriați... ha ha! Frumoasă glumă, colonele!

— Vrajitorul este aici... te-am chemat ca să te pun în gardă.

— Pentru ce trebuie să mă puneți în gardă? întrebă Mauriziu. Nu l-am văzut în viața mea; nu știu nici măcar cum arată. Am cunoscut-o pe fata cu care voiaja... o americană. Era îndrăgostită de el.

— D-na Milton este în Londra! În acest moment se află în acest palat!

— Cine? Vrajitorul n'ar îndrăzni! apoi continuă cu o neașteptată violență: Dacă știți că se află în Londra, pentru ce nu puneți mâna pe el? Acest om este nebun. Care vă este misiunea? Să protejați cetățenii... să mă protejați pe mine. Nu puteți cel puțin să vă puneți în legătură cu el? Să-i spuneți că nu știu nimic de moartea surorii lui și că am veghiat asupra ei ca un tată? Wembury știe că n'am nici o legătură cu moartea ei.

— Nu știu nimic, răspunse inspectorul cu răceală. Singurul lucru care știu este, că dacă se va întâmpla ceva d-rei Lenley...

— Nu mă amenința! urlă Meister.

— Meister, eu mi-am făcut datoria, zise Walford serios. În timp ce apăsa pe butonul soneriei. De azi înainte îți vom supraveghea casa. Pune gratii la fereastră; nu mai primi pe nimeni după ce se înserează și nu ieși seara fără a fi însoțit de un agent de poliție.

Inspectorul Bliss intră în acel moment.

— Bliss... cred că d. Meister are nevoie de protecție... ți-l încredințez. Veghează asupra lui ca un tată.

Ochii negrii ai ofițerului se fixară asupra avocatului în timp ce acesta se ridica.

— În ziua în care îl veți aresta pe Vrăjitor, voi da o mie lire sterline orfelinatului poliției, zise Meister.

— Nu avem nevoie de bani. Și acum nu mai am nimic să adaug în afară de faptul că joci un joc periculos. Profesiunea d-tale îți dă un oarecare avantaj asupra celorlalți tăinuitori...

Era cuvântul pe care Meister nu-l putea suporta și izbucni:

— Tăinuitor! Nu vă dați seama de ceeace spuneți!

— Imi dau perfect de bine seama. Bună ziua.

Meister își șterse cu mâneca cilindrul în timp ce se îndrepta spre ușe.

— O să vă pară rău pentru această afirmațiune, colonele! Din partea mea această părere mă lasă rece. Privi ceasul. Unu fără cinci... Își lăsase bastonul pe birou și Bliss îl luă. Mănerul se mișcă și el extrase o lamă lungă de oțel.

— Bastonul, d-le Meister... prudența este mama înțelepciunii, eh? spuse el cu un râs batjocoritor.

Mauriziu îi svârli o privire furioasă și ieși.

După tensiunea nervoasă urmă o mare descurajare și el se îndreptă spre ieșirea principală ca într'un vis. Vrăjitorul se afla la Londra! Toate svonurile de care râsese erau deci adevărate! Minunea s'a întâmplat. Arthur Milton se înapoiase în Anglia. Se trezi studiând fețele acelor pe care-i întâlnea în drumul lui spre mașină.

— S'a întâmplat ceva rău d-le Mauriziu? întrebă Maria neliniștită ieșindu-i în cale.

— Rău? Vocea lui era răgușită și înceată. Rău? nu, nu, totul este în regulă. Pentru ce? Ce s'ar fi putut întâmpla?

În timp ce vorbea, întorcea capul nervos la dreapta și la stânga. Cine era individul acela care venea spre el, învârtind vesel bastonul? Nu putea să fie Vrăjitorul? Și Bliss? Unde l-a văzut pentru prima oară? Vocea îi era cunoscută. Își frământa mintea să-și reamintească. Până și pe șoferul mașinii începu să-l bănuiască. Era un om gras cu buze groase și cu un nas uriaș. Nu, acela nu putea să fie Vrăjitorul...

În timp ce treceau prin New Cross, el se trezi din meditația în care căzuse și zise:

— Mă întreb pe cine-l torturează acum?

Pentru moment, ea nu înțelese.

— Vorbești de Scotland Yard?

— Da. Aș da o avere să știu ce se întâmplă în camera C. 2 în acest moment și cine este nenorocitul care se găsește în fața inchișitorului.

XXVI.

Doctorul Lomond, desigur, nu putea fi considerat ca un nenorocit și bunul director general ca un inchizitor.

— Bietul Prideaux! zise el scuturând cu tristețe capul. Aș fi vrut să nu știu nimic, să fiu un ignorant în criminalologie!

Lomond termină de răsucit țigara și directorul care așteptase cu răbdare ca să termine această operațiune, vorbi:

— Doresc să te rog, ceva, doctore.

— În privința unei doamne, complectă Lomond fără să ridice privirea.

— Cum naiba ai ghicit? întrebă Walford surprins.

— N'am ghicit. Este chestiune de telepatie; sunt foarte receptiv. Este un instinct animalic care mi-a rămas.

— Instinct animalic? mormăi Bliss cu un zâmbet batjocoritor. Am crezut totdeauna că telepatia ar fi un semn al inteligenței. Așa se spunea în America.

— Oh, în America se spun multe lucruri fără să se gândească. Telepatia este pur și simplu un instinct animalic. Ce trebuie să fac cu această doamnă?

— Am nevoie să-i smulg câteva informațiuni asupra bărbatului ei, făcu Walford.

— Ce-ar putea să știe? Și cine este?

— Cora Milton, născută Barford.

Lomond ridică brusc privirea.

— Barford? Cora? Ce coincidență!

— Pentru ce?

— Am auzit ceva despre o anumită Cora, acum câteva luni.

— Mai aveți nevoie de mine, d-le colonel? întrebă Bliss. Am de rezolvat câteva chestiuni importante. — Indreptându-se spre ușe, adăugă răutăcios:

— Doctore iată ceva pentru d-ta. Un om dotat cu atâtea calități, ar trebui să-l găsească pe Vrajitor în maximum o săptămână.

Directorul general deschise un dosar:

— Povestea acestui om este foarte interesantă și te va interesa ca antropolog. În primul rând, n'a fost prins niciodată. Este un asasin, dar nu și-a jefuit niciodată victimele. Am aflat că în timpul războiului a fost ofițer de aviație... Era un mizantrop și avea un singur prieten, un tânăr care fusese împușcat în urma unei acuzațiuni neîntemeiate formulată de către colonelul Chafferis—Wismann. Trei luni după terminarea războiului, colonelul fu găsit asasinat. Bă-

nuim, chiar suntem siguri, că asasinul ar fi fost Vrajitorul, care imediat după încheierea păcii, dispăru fără să încaseze prima de demobilizare ce i se cuvenea.

— Desigur că nu era un scoțian! îl întrerupse Lomond.

— Refuzase orice decorație care i se oferise, continuă Walford. N'a fost fotografiat cu nici un grup de ofițeri. Avem numai o caricatură de a lui, făcută de un om de serviciu pe un vapor, între Scatle și Vancouver. Chiar pe acel vapor, Milton s'a căsătorit.

— S'a căsătorit?

— Pe bord se mai afla o doamnă care fugise de justiția americană, explică Walford. Ucisese pe un bărbat care o insultase într'o sală de bal din Scatle. Milton aflase că la debarcarea ei în Vancouver va fi arestată și-l convinse pe un pastor protestant să-i căsătorească. Astfel ea deveni supusă engleză și scăpă de legea extrădării. Fu ceva nebunesc și extravagant.

Ochii lui Lomond scânteiau.

— Atunci trebuie să fie un adevărat scoțian. E dracul curat, ai?

— Dacă lumea ar afla că acest demon se află în Anglia s'ar produce o panică, zise colonelul. El l-a ucis pe bătrânul Oberzohn care ținea o echivocă Agenție Sud-Americană. L'a ucis și pe Attaman, cămătarul. Printre alții, Meister se afla în casă în momentul când delictul fu comis. Nevoit să dispară în urma cazului Attaman, o încredință pe sora lui, lui Meister. Nu știa că avocatul ne trăda fiecare mișcare a lui. Acum opt luni se afla în Australia. De câțva timp, avem aproape siguranța că se găsește în Anglia. S'a întors cu un singur scop: să se răzbune pe Meister. Acesta a fost avocatul lui... și era mereu împreună cu Guenda Milton.

— Mi-ați spus că aveți o caricatură?

Directorul îi întinse o schiță cu creionul și doctorul lăsă să-i scape o exclamație de uimire.

— Glumiți... dar... eu cunosc pe acest om!

— Cum?!

— Imi amintesc de curioasa lui bărbie, de această față, de acești ochi destul de frumoși... Dumnezeu!

— Il cunoști? Dar este imposibil! zise Wembury.

— Nu afirm că-l cunosc, dar l-am întâlnit.

— Unde... la Londra?

Lomond clătină capul.

— Nu. La Port Said, acum opt luni. M'am oprit acolo în timp ce mă întorceam dela Bombay. Mi s'a spus că era un european bolnav, în cartierul indigenilor. Cum era și na-

tural, m'am dus să-l vizitez; ...indivizi ca aceștia care se amestecă cu indigenii, mă interesează. Găsi un om foarte bolnav; cred că n'avea nici o posibilitate de salvare. Arăta cu degetul spre bucata de carton pe care o ținea în mână și conchise: — Era exact acest individ. Debarcase în Port Said de pe un vas australian.

— Atunci e el! exclamă Wembury.

— S'a vindecat? întrebă Walford.

— Nu știu. Când l-am văzut delira. Și acum să vă spun cum am auzit numele Corei.. L'am vizitat de două ori. Când m'am dus să-l văd a treia oară, o bătrână mi-a spus că a dispărut în timpul nopții... Dumnezeu știe ce s'a întâmplat cu el; probabil că a căzut în Canalul de Suez și a murit. Să fi fost Vrăjitorul? Nu, nu este posibil. Directorul privi din nou desenul.

— Pare aproape verosimil. După mine însă n'a murit. Acum ne-ai putea fi de mare folos, doctore. Numai d-na Milton știe exact unde se află Vrăjitorul!

Directorul scoase o altă hârtie din dosar.

— Iată ce-am obținut asupra mișcărilor ei. S'a înapoiat acum trei săptămâni în Anglia, cu un pașaport britanic. Locuiește la hotelul Marlton.

Lomond își potrive ochelarii și ceti.

— A sosit din Genova pe calea terestră... cu un pașaport britanic, ați spus? Dar este chiar măritată?

— Nu există nici o îndoială în această privință; s'au căsătorit pe bord, dar n'au trăit împreună decât o săptămână.

— O săptămână? Atunci este posibil să mai fie îndrăgostită de el, zise cinicul Lomond. Dacă amicul meu din Egipt era Vrăjitorul, atunci știu câte ceva despre această d-nă. Mi-amintesc tot ce-a spus în timpul delirului. Un moment să mă gândesc! Cora... Se întoarse brusc. Orhideele... Sunt aici!

XXVII.

Chiar în acel moment, Cora Milton fu introdusă în birou. Era îmbrăcată elegant deși cu oarecare excentricitate.

— Bună ziua, d-nă Milton, zise directorul general ridicându-se. V'am rugat ca să veniți, pentrucă doream ca să schimbați două cuvinte cu noi.

Cora abia acum catadicsi să arunce o privire spre medicul prost îmbrăcat; atenția pentru moment îi era concentrată asupra figurei marțiale a directorului.

— Cu plăcere! exclamă ea. Tocmai doream să vorbesc

cu cineva. — Se întoarse răsând spre Wembury. — Care este cel mai bun spectacol care se prezintă acum, la Londra?

— Cel mai bun spectacol din Londra, d-nă Milton, zise Lomond, se joacă la Scotland Yard! Melodrama fără muzică și d-voastră sunteți «prima donna».

Ea îl privi pentru prima oară cu atenție și răs.

— N'ați fost de mult la Londra, reluă scoțianul. Sunteți, într'adevăr, Cora Milton?

Ea aprobă.

— Ați fost în străinătate?

— Desigur. Am colindat toată lumea, răspunse ea încetșor.

Vocea lui Lomond se făcu foarte blândă.

— Și de când nu l-ați văzut pe soțul d-voastră? întrebă doctorul.

Cora numai zâmbea.

— Spune-mi, Wembury, cine este tipul acesta?

— Doctorul Lomond, medicul poliției în Diviziunea «R».

Știrea o liniști. Când răspunse, avea în voce o notă de veselie care contrasta straniu cu cuvintele ei.

— Vai, doctore, nu l-am văzut pe soțul meu de mult și nici nu cred să-l mai revăd vreodată. Credeam c'ați aflat știrea din ziare. Bietul Arthur s'a înecat la Sidney.

Doctorul aprobă cu capul.

— Adevărat? Remarc că nu sunteți totuși în doliu.

Ea își pierdu puțin din siguranță și răspunse:

— Asta nu-i o discuție care să mă amuze.

— Sunt singurele argumente de care dispun, replică Lomond, Soțul d-voastră a părăsit în grabă țara acum trei... — se întoarse spre Wembury — sau patru ani. Când l-ați văzut pentru ultima oară?

Cora nu răspunse. Părea că-și dă seama, că trebuia să fie foarte precaută cu acel om.

— După trei luni ați fost văzută la Sidney, continuă Lomond consultând hârtia pe care i-o dase Walford. Vă numeați d-na Jackson și locuiați la hotelul Harbour. Ocupați apartamentul No. 36 și ați fost tot timpul în legătură cu soțul d-voastră.

Colțurile gurii schițară un mic surâs. Sarcasmul Corei era exasperant.

— Extraordinar? Până și numărul apartamentului! Ce copoi, nu glumă! Apoi schimbând tonul: — Vă repet că nu l-am mai văzut.

— Că nu l-ați văzut, vă cred. El vă telefona.. Ați cerut

să-l vedeți... sau nu? Nu sunt sigur. Făcu o pauză, dar Cora nu răspunse. Nu vreți să-mi spuneți. Vă este teamă să nu puneți poliția pe urmele lui?

— Teamă! repetă ea batjocoritoare. Unde ați mai descoperit acest cuvânt? Nimic nu-l mai poate înspăimânta pe Arthur Milton... căci e mort!

— Să încercăm să-l înviem? — Pocni din degete. — Scoală-te, Arthur Milton, care ai părăsit Melbourne cu vaporul «Temistocle» în ziua aniversării căsătoriei tale... și care-ai plecat cu o altă femeie.

Până în acel moment, Cora rămăsese rece, dar la numele vaporului tresări și la ultimile cuvinte sări în picioare furioasă.

— E o minciună? N'a plecat cu nici o femeie! Dându-și seama, ea râse. — D-ta îți pui la contribuție fantezia și eu ca o proastă îmi ies din sărite! Nu știu nimic. Nu mă puteți obliga să vă răspund la întrebări. Cunosce bine legea. Si acum am terminat.

Se îndreptă spre ușe, în timp ce Wembury cu mâna pe clanță se pregătea să deschidă.

— Nu aveți intenția să mă arestați? întrebă ea.

— Sunteți liberă să vă duceți unde doriți, d-nă Milton, zise directorul general.

— Bine, răspunse Cora. Adio la toți.

— Dragostea este oarbă. Vocea nesuferită a inchizitorului, o opri din nou. L'ai întâlnit și nu L'ai recunoscut! Vrei să ne convingi că știe să se machieze așa de bine, încât se poate aventura în plină zi, pe stradă fără să fie recunoscut?! Nu. Cora. N'ar îndrăzni!

Răbdarea femeii ajunse la margine. Furia o făcea să tremure în timp ce se întoarse spre Lomond.

— Dacă i-ar face plăcere, ar veni și la Scotland Yard... în cușca leului și nu i-ar fi teamă. Chiar dacă ați păzi toate intrările și tot ar intra dacă ar voi și ar ieși când i-ar face plăcere. Râdeți. ...Râzi cât vrei, dar repet că este capabil s'o facă.

Bliss intră în odaie și ea îl văzu. Wembury nu-i urmări direcția privirii, dar o văzu îngălbenindu-se, clătinându-se și o prinse în brațe în timp ce cădea.

CAP. XXVIII.

Două zile după ce Meister fusese convocat la Scotland-Yard, Maria ajungând la birou, găsi casa plină de lucrători cari puneau cercevele noi la ferestre.

— Punem bare la ferestre, domnișoară, zise unul dintre lucrători. Mi-e teamă că vă vom deranja cu sgomotul pe care-l facem.

Maria surâse.

— Dacă veți face prea mare gălăgie mă voi duce să lucrez în altă parte.

De ce puneau fiare la ferestre? E drept, cartierul era plin de răufăcători, dar lui Meister nu-i fusese nici odată teamă de hoți.

Hackitt nu mai înceta să vorbească despre argintăria care-l fascina.

— Dacă s'ar putea condamna un om după gândurile care-i trec prin cap, d-ră, de fiecare dată când lustruiesc ibricul de lapte m'aș trezi pe puțin cu 9 luni închisoare.

— Ce voiau să afle de la d-ta cei de la Scotland Yard? îl întrebă Maria.

— Iată... — Sam ezită. — Era vorba de un prieten al meu.. o persoană pe care am cunoscut-o de mult.

Era evident că nu vroia să spună mai mult, Maria deveni curioasă.

La prima ocazie îl întrebă pe Meister ce voia să spună Sam, dar și acesta ocoli întrebarea.

— — Ar fi bine, draga mea dacă n'ai mai vorbi cu Hackitt. Acest individ este un mincinos fără scrupul. Ai mai avut ceva știri de la Johnny?

Ea clătină din cap. Trebuia să primească în acea dimineață o scrisoare și era necăjită că n'o primise.

— Mario, vino într-o seară să mănânci cu mine. Îți voi cânta la pian niște bucăți foarte frumoase. Mă plictisesc să cânt singur numai pentru mine.

Ea nu avea nici un motiv să-l refuze și ezită.

— Mă voi mai gândi, zise ea.

În acea după amiază Meister trebui să se însărcineze cu un caz nemai pomenit pentru el: acela al unui șofeur beat care-și condusesese mașina contrar regulamentului. Maria tocmai se pregătea să plece acasă, când Mauriziu intră grăbit de la un client.

— Așteaptă puțin, Maria, zise el. Trebuie să scriu o scrisoare doctorului Lomond în privința acestei afaceri. Lomond a certificat că șofeurul era beat, dar diseară va veni doctor

rul arestatului și aș dori ca și scoțianul să fie de față.

Ea stenografiă scrisoarea, o bătu la mașină și i-o duse să o semneze.

— Cum aș putea face ca să ajungă la Lomond? Vrei să fii amabilă și s'o duci d-ta? Locuiește în Shardeless Road și este în drumul d-tale.

— Cu plăcere, zise Maria zâmbind.

Doctorul Lomond locuia într-o căsuță modestă și femeia care-i deschise părea să-i fie menajeră.

— Deabea s'a întors acasă, d-ră, și nu cred că va voi să vă primească.

Dar Maria insistă să fie anunțată și femeia plecă pentru a reapare aproape imediat și o conduse într'un salonaș. Il găsi pe Lomond ținând în mână o carte pe care tocmai o închidea.

— Cărei cauze datorez plăcerea acestei vizite, d-ră? zise el sculându-se.

Ea îi întinse scrisoarea pe care el o desfăcu și o citi comentând cu vocea înceată.

— Ah... de la Meister... ticălosul acela șmecher... în privința bețivului... mi-am imaginat! Era beat și nici un medic nu va fi în stare să-mi dovedească contrariul...

Indoi scrisoarea băgând-o în buzunar și zâmbi spre Maria.

O conduse până la ușe și-i făcu un semn prietenos cu mâna în timp ce ea cobora scările. Nelipsita țigare îi atârna sub mustața-i albă.

CAP. XXIX.

O schimbare neplăcută se produse în Maurizin Meister după vizita pe care o făcuse la Scotland Yard. Sticla cu alcool se afla în permanență pe biroul lui; începuse să bea. Dimineața apărea bătrân și bolnav și contrar obiceiului ră-tăcea prin casă ca o fantomă. După amiază se așeza la pian și cânta ore întregi împiedecând-o pe Maria dela lucru. Cânta foarte bine, cu o mână de maestru. În timp ce cânta, privea în gol. Hackitt intra și-l observa cu un zâmbet disprețuitor; câte odată îi vorbea, fiind sigur că gândul lui Meister era la o mie de leghe de acolo. Și Maria trebuia să aștepte multe ori răbdătoare, până când primea un răspuns.

Tresărea la cel mai mic sgomot și era cuprins de o groază mortală dacă cineva bătea pe neașteptate în ușă.

Intr'o dimineață, intrând să facă curățenie, Sam găsi masa avocatului plină cu sticle de alcool, toate goale afară de una

Două zile după ce lucrătorii părăsiră casa lui Maurizin, Allen Wembury, care dormita în biroul postului de poliție din Flanders Lane, în așteptarea unui prizonier pe care trebuia să-l aducă un agent, auzi sunând telefonul și apucă receptorul.

Era vocea lui Hackitt, care părea foarte agitat.

— Nu știu ce-a pățit, zicea Sam. A băut până la ora trei dimineața. Nu puteți să trimeteți un medic să-l vadă, domnule Wembury?

— Ce are? întrebă Allen.

— Nu știu... s'a închis în odaie și până acum, a tot țipat și urlat ca un nebun.

— Viu îndată, răspunse Wembury și agăță receptorul în timp ce doctorul Lomond apărea în pragul ușii.

Pentru a doua oară, în noaptea aceea, medicul era chemat pentru un caz de «delirium tremens» și prezența lui la poliție la o oră atât de matinală era providențială. În câteva cuvinte, inspectorul îl puse la curent cu cele aflate dela Hackitt.

Un sfert de oră după aceea, cei doi bărbați se găseau în fața porții lui Meister. Hackitt numai în cămașă veni aproape imediat să le deschidă. Tremura ca o frunză și pe fața lui se citea o preocupare intensă.

— Frumoasă idee! Să telefonezi la poliție ca să chemi un medic divizionar, făcu Wembury cu severitate. Pentru ce nu l-ai chemat pe medicul lui Meister?

— Nu știu cine este doctorul avocatului. A făcut un scandal... și numai știam ce să fac.

— Mă duc să-l văd, interveni Lomond. Unde este camera lui?

Apropiindu-se de o ușă, Sam o deschise și arătă medicului o scară pe care acesta se urcă imediat.

Hackitt, își aminti deodată că avea ceva să-i spună inspectorului.

— D-le Wembury, ce are cu noi, Bliss?..

— L'ai văzut pe inspectorul șef? Ești sigur?

— Imposibil să mă înșel. Are o barbă... De când sunt aici, ne dă mereu târcoale.

— Pentru ce?

— Nu știu, declară ex-pușcăriașul. Eri dimineața l-am găsit ascuns sub scară.

— Pe Bliss? — Wembury era mai mult decât surprins.

— L-am întrebat: «Ce căutați aicea?» zise Sam pompos. Wembury clătină capul.

— Minti!

— Foarte bine, făcu Sam desgustat. Voi, cei dela poliție, vă susțineți unul pe altul.

Lomond apăru pe scară.

— Ce are, doctore? întrebă Allen.

— Meister? Nimic.

Lomond mirosi o sticlă care se găsea pe masă.

— Iată otrava care-l ucide! zise Wembury.

Lomond mirosi din nou.

— Nu este otravă, este whisky scoțian! Este cel mai plăcut mijloc de a te otrăvi pe care-l cunosc. Nu, nu! — Se prefăcu că ia o priză dintr'o cutiuță imaginară. ... Cocaină, Wembury... aceasta îl distruge pe Meister! — Privi împrejur. — Curios birou, Wembury!

— Da. S'au pus gratii. Sam?

— Da. La ce servesc?

— Să-l apere de Vrajitor.

Fața lui Sam Hackitt se făcu albă ca hârtia.

— Vrajitorul? șopti el. Deaceea a pus bare la fereastră? Ajunge! Ajunge! Las dracului această casă blestemată! Acum abea înțeleg de ce m'a rugat să dorm în apropiere.

— Ti-e teamă de Vrajitor? întrebă Lomond cu interes.

— Nu mai rămân nici o noapte aici, nici pentru tot aurul din lume, declară Sam solemn.

Lomond râse.

— Ceri cam mult pentru un lucru de nimic. Aș dori să ne lași puțin singuri, Hackitt.

El însuși închise ușa în urma lui Sam.

— Vino să-l vezi pe Meister, zise el apoi și Allen îl urmă. Este viu — asigură Lomond oprindu-se pe pragul camerei.

Meister zăcea pe pat. Respira cu greutate, fața-i era vânătă și mâinele-i strângeau spasmodic plapoma de mătase.

«Ce tip vulgar, gândi Allen și inima i se strânse când își dăde seama că acel om disperat reprezenta mai mult de cât un pericol pentru fata care era pentru el mai mult de cât vechea tovarășă de joacă, mai mult de cât sora aceluia pe care-l arestase, mai mult decât ar fi îndrăznit chiar să se gândească.

CAP. XXX

Când coborâra jos, era ora șapte. Sam, cu o căldare cu apă și o cârpă se pregătea să spele geamurile ferestrelor.

— Ce mai face, Meister, întrebă el.

Allen nu răspunse. Se oprise în fața misterioasei uși ferecată cu zăvoare grele.

— Incotro duce această ușă ?

Sam Hackitt clătină capul. Era o problemă care-l frământa și pe el.

— Nu știu. N'am văzut-o nici odată descuiată. Poate că avocatul își ține tezaurul acolo. Știți d-le Wembury, că acest om trebuie să aibă milioane ? Allen încercă să deschidă ușa, dar era încuiată solid și nu isbuti.

— Există vre-o cheie ?

Sam ezită.

— Da, există o cheie, răspunse el însfârșit. Se află deasupra căminului. Am descoperit-o din întâmplare, pentrucă...

— Pentrucă ai încercat-o, îl acuză Allen și Sam protestă cu atâta energie încât el înțelese că nu-și pusese proiectul în aplicare.

Wembury se apropie de ușa care da spre scară și ascultă; i se păruse că-l auzise pe Meister vorbind. Il așteaptă pe doctorul Lomond care plecase acasă și trebuia să se întoarcă dintr'un moment într'altul și așteptarea aceasta îl enerva. Adevărul era c'o aștepta cu nerăbdare pe Maria Lenley.

Wembury se afla în fața porții, când medicul divizionar își făcu apariția.

— Mă duc să văd ce-mi face băiețușul, făcu el batjocoritor. Aștepți pe cineva ?

— Da... nu... hm... aștept pe unul din oamenii mei, bălbâi Allen, și doctorul râse în sine... reușise să facă un ofițer de poliție să se înroșească.

Meister dormea când Lomond intră în camera lui. Se întoarse să inspecteze biroul, care servea și de sală de așteptare, în acelaș timp.

Sam urmări cu interes inspecția doctorului.

— L-am văzut pe Wembury, afară, zise el cu familiaritatea celor din clasa lui față de poliție. Presupun c'o așteaptă pe d-ra Lenley.

Scotianul se întoarse și întrebă.

— Cine cântă la pian ? și el apăsă încetisor pe o clapă.

— El domnule... el.

— Meister ? Ah, da, mi s'a mai spus.

Clopoțelul dela poartă sună și expuscăriașul trebui să se ducă să deschidă. Lomond, stând lângă pian, cu mâinile infundate în buzunarele pantalonilor, privea împrejur,

când se întâmplă un fapt curios: deasupra ușii misterioase se aprinse pe neașteptate o lumină roșie. Era un semnal. Dela cine? Ce semnificație avea? Lumina se stinse aproape imediat și doctorul se apropie de ușe și ascultă. Nu putu să audă nimic.

Chiar în clipa aceea, Hackitt se întoarse cu o duzină de scrisori în mână.

— Poșta... începu el, dar văzând fața lui Lomond se opri.

— Hackitt, întreabă scoțianul încetitor, în afară de tine și de Meister, cine se mai găsește în casă?

— Nimeni. Bucătăreasa este bolnavă.

Lomond ridică privirea spre tavan.

— Ce se află deasupra?

— Depozitul de lemne. — Hackitt nu se simțea în largul lui. — Ce s'a întâmplat, doctore?

Lomond clătină capul.

— Credeam... nu, nimic.

— Vreți să vedeți depozitul de lemne?

Lomond aprobă și-l urmă imediat. Urcară seara, trecură prin fața odăiei lui Meister și intrară într'o cămară plină cu mobile vechi și cu lemne. Deabea ieșiră din birou și Wembury și cu Maria Lenley intrară.

— Mă compromiți, Allen, exclamă fata râzând. N'ar trebui să-ți spun Allen când ești de serviciu. Ar trebui să te chem «inspector Wembury».

— M'ar supăra. Mie din contră îmi vine mai greu să-ți spun Maria.

Maria suspină.

— Ce caraghioase sunt toate acestea!

— Adevărat? El o privea în timp ce-și scotea pălăria și pardesiul. — Dacă lumea le-ar citi într'o carte, ar spune că nu este adevărat. Lenley din casa Lenley și Wembury din casa grădinarilor!

Ea râse din inimă.

— Nu vorbi prostii. Sfinte Dumnezeule, ce multe scrisori! Una îi era adresată ei cu caligrafia îngrijită a lui Maurizin. Conținutul era atât de important încât ea uitase și de prezența lui Allen Wembury. Fața i se înroșise și ochii îi fulgerau. Meister o invitase din nou să cineze cu el.

— Maria, zise el pentru a doua oară, mă auzi?

Ea își ridică privirea.

— Da.

— Te simți bine aici? întreabă el încurcat.

— Pentru ce?

— Pentru că... hm... Meister nu prea are o reputație bună. Johnny știe că mai lucrzi aici ?

Ea clătină capul și fața i se întunecă.

— Nu... nu voiam să-l mai necăjesc. Johnny este așa de straniu uneori, chiar și în scrisorile lui.

Allen respiră cu putere.

— Maria, știi unde poți să mă găsești ?

— Desigur Allen. Mi-ai mai spus odată această întrebare.

Era surprinsă.

— Pentru că... vezi... aș vrea... aș dori.. ei bine, mi-ar face plăcere să fiu sigur, că dacă ceva neplăcut s'ar întâmpla...

— Neplăcut ?

Se întreba dacă nu cumva Allen ghicise ceva. Se îngrozi la gândul acestei posibilități.

— ...dacă, în sfârșit te vei găsi într'o încurcătură.. continuă tânărul disperat, înțelegi ce vreau să zic ? Iată... dacă cineva.. cum să spun ? Dacă cineva te-ar plictisi, aș dori să mi te adresezi mie. Imi promiți ?

Buzele Mariei tremurau ușor.

— Allen ! Incepi să devii sentimental !

— Imi pare rău.

El era deacum lângă ușa când fata îl strigă pe nume.

— Ești un băiat drag, zise ea dulce.

— Nu, cred că sunt un mare idiot ! răspunse Allen ursuz și trânti cu violență ușa.

Ea rămase în picioare lângă birou să se gândească. Simțea în mod vag că înapoia curtoaziei lui Meister se ascundea ceva sinistru și echivoc.

XXXI

Exista o cale care ducea spre casa lui Meister, cunoscută numai de trei persoane dintre care avocatul spera că unul din ei să fie mort. Johnny Lenley descoperise secretul în mod întâmplător. Tereaul, anexat la casa lui Mauriziu, se întindea într'un timp până la țărmul fluviului și încă și acum un mic golf făcea parte din domeniul lui Mauriziu deși în prezent era separat de casă printr'un grup de cocioabe mizerabile.

În acea dimineață, ajunse la poarta micului edificiu un tânăr, care după ce privi împrejur ca să se asigure că nimeni nu-l observă, introduse în broască ● cheie, se furișă înăuntru și închise ușa cu grije. Odată intrat, începu să urce o scară sucită în formă de melc, care fusese ridicată în ultimii ani.

La capătul scării era un coridor căptușit cu cărămizi, destul de înalt pentru ca un om de statură mică să poată merge comod, dar nu îndeajuns ca să permită noului venit să înainteze fără să se curbeze. Tânărul făcu în întuneric câțiva pași, apoi pipăind, găsi într-o ieșitură a peretelui o lampă electrică de buzunar pe care Meister o păstra în permanență pentru uzul personal. Coridorul fusese săpat recent chiar de avocat.

Misteriosul vizitator își continuă drumul la lumina lămpii electrice. După trei minute de mers, coridorul făcea o cotitură bruscă la stânga și însfârșit se termina într'un fel de celulă, dela care porneau niște trepte acoperite cu rogojină. Tânărul urcă aceste trepte cu băgare de seamă fără să facă cel mai mic sgomot; simți cum ceda ceva sub piciorul lui și surâse. Era un instrument pneumatic, care aprindea becul de alarmă în biroul lui Meister. Ajunse în fața unei uși și ascultă. Auzia voci: aceea a lui Meister și a Mariei Lenley. Își încruntă sprâncenele. Maria acolo? Crezuse că-și lăsase serviciul.

— ...draga mea, zicea Meister, ești adorabilă. Degetele îți sboară pe mașina de scris ca un fluture din floare în floare.

— Oh, Mauriziu, nu spune o absurditate! răspunse Maria.

Apoi îi ajunse la urechi niște acorduri de pian, iarăși vocea Mariei și însfârșit sgomotul unei mici lupte.

Meister o apucase de umeri și-o atrăgea spre el, când privind înapoi, zări o mână apărând după ușa care se deschise puțin.

O secundă după aceea, cu un urlet de groază, avocatul fugi, lăsând pe fată singură.

Ea rămase nemișcată, terorizată. Mâna înaintă, apăru un braț, apoi ușa se deschise și tânărul sări în odaie.

— Johnny.

O clipă după aceea, Maria Lenley plângea în brațele fratelui ei.

XXXII.

Johnny Lenley se înapoiase!

— Dece nu mi-ai scris, dragă, că te întorci? Ce surpriză minunată! Când te gândești că ți-am scris chiar azi dimineață!

El se desfăcu din îmbrățișare și o privi cu mâinele așezate pe umerii ei.

— Maria, ce cauți în biroul lui Meister? întrebă el liniștit și tonul din voce o făcu să se cutremure.

— Lucrez pentru el. Știi prea bine că eram funcționară aici, Johnny, înainte ...înainte de a pleca. Ea îl mângâie. — Imi pare c'am visat! Lasă-mă să te privesc. Bietul băiat! Ai dus-o rău?

Domnului Hackitt care intrase neobservat și asistase la toată scena cu un interes viu, îi păru această întrebare fără nici un rost. Sam era mișcat; sentimentalismul era punctul său slab.

— Ar fi putut să fie și mai rău, răspunse Johnny cu indiferență. Dar de ce ai continuat să lucrezi? I-am lăsat bani lui Mauriziu și i-am spus că nu mai voiam să muncești. A fost ultima rugămintă pe care i-am făcut-o la tribunal.

- Dar, Johnny, nu înțeleg de ce fel de bani îmi vorbești! Cum ai putut veni aci?

— Am fost grațiat de pedeapsă, zise Lenley. L-am salvat pe directorul închisorii și m'au iertat de restul pedepsei.

Mâna fetei se odihnea pe umărul fratelui ei, în timp ce ochii ei gravi îi scrutau fața.

— Acum, îți vei schimba felul de viață? întrebă ea încetitor. Vom merge să trăim departe de Londra. I-am spus și lui Mauriziu. Mi-a promis că-ți va ajuta să te reabilitezi. Vai, Johnny, n'ai fi ajuns să fi condamnat dacă i-ai fi urmat sfaturile.

— Meister ți-a spus aceasta, ai? Maria, ești îndrăgostită de Mauriziu?

Ea se bosumflă și el luă indignarea ei drept încurcătură.

— Il iubești?

— A fost gentil cu mine, zise ea rece, în timp ce se forța să găsească vreo calitate lui Mauriziu.

— Înțeleg, dragă, dar în ce fel a fost gentil?

Apoi văzând expresia ei îndurerată o apucă încetitor de brațe și ea zări încăodată în ochii lui cenușii acea expresie pe care o moștenise dela mama și pe care ea o iubea atât de mult.

— În orice caz, nu vei mai lucra.

— Trebuie să ai răbdare... dacă vrei să-l vezi pe Mauriziu, va fi aici peste câteva minute; cred că l-ai speriat.

El o observă în timp ce ea se înapoia la mașina de scris, apoi întorcându-se îl zări pe Hackitt.

— Sam, tu știi ceva?

Hackitt ridică din umeri și zise:

— Sunt aici de puține zile. Ai mai văzut ca un tigru să fie gentil cu un iepuraș? Nu-ți pot spune nimic mai mult.

— Ah, așa e?... murmură Lenley.

Venise direct la avocat ca să lichideze vechiile socoteli și să termine cu asociația puțin avantajoasă pentru el. Era

hotărît ca după aceea să dispară din Londra și cu atât mai mult din Flanders Lane. Era aproape de ușe; întrebându-l pe Sam, se lămurise asupra gentileței lui Mauriziu. Avocatul intră în odaie. Privirea îi era ațintită asupra fetei care continua să bată la mașină. Se apropie și-i puse o mână pe umăr.

— Draga mea, te rog să mă ierți! Sunt foarte nervos și uneori cred că am viziuni.

— Mauriziu!..

Avocatul se întoarce deodată și fața i se făcu cenușie.

— Tu! horcăi el. Afară!... Credeam...

Lenley zâmbi cu dispreț.

— Prea devreme, ai? Cu câțiva ani mai repede decât credeai! Imi pare rău că trebuie să te deziluzionez, dar minuni se mai întâmplă și la închisoare...

Cu o voință supraomenească avocatul își recăpătă echilibrul și veselia obișnuită.

— Dragul meu prieten.. Ii întinse mâna care tremura ușor, dar Lenley se făcu că n'o vede. — Ia loc, te rog. — Ce eveniment extraordinar! Așa dar, tu ai intrat pe ușe?... Hackitt adu ceva de băut pentru d. Lenley... asta zic și eu că este o surpriză...

Hackitt aduse bere dar Johnny refuză.

— Trebuie să-ți vorbesc, Mauriziu.

El privi semnificativ spre sora lui și aceasta ieși.

— Cum ai scăpat? întrebă Mauriziu turnându-și un pahărel de lichior.

— Am fost grațiat de restul pedepsei, răspunse Lenley scurt, cred c'ai aflat din ziare.

Avocatul își încruntă fruntea.

— Ah, tu ai fost acela care ai scăpat viața directorului? Imi amintesc acum, dar în ziare nu s'a pomenit nici un nume. Bravo, foarte bine!

Incerca să ia conducerea situației. Și alți oameni veniseră să strige și să amenințe în acest birou și toți au plecat așa precum veniseră.

— Dece ai lăsat-o pe Maria să lucreze?

Meister ridică din umeri și răspunse cu blândețe:

— Pentrucă, dragul meu, nu-mi pot permite să fac binefaceri.

— Ți-am lăsat mai mult de patru sute de lire. Era partea mea din primul meu furt.

— A trebuit să cheltuiesc banii cu procesul tău.

— Tot ți-au mai rămas ceva. Pentru ce ai tăiat renta sorei mele?

Avocatul se așeză mai comod în fotoliu, își aprinse o țigare și privi chibritul care ardea.

— Ei bine, îți voi spune. Mă interesam de ea. Nu găseam că era prudent să las o fată liberă și fără nici o ocupație. Am găsit că este mai bine să-i dau de lucru și să-i țin mintea ocupată, înțelegi dragul meu? Interesul pe care-l port Mariei este pur și simplu patern.

Intâlni privirea sfidătoare a tânărului și-și plecă ochii.

— Ce-ar fi dacă ți-ai ține paternele labe acasă, atunci când îi vorbești, ai, Mauriziu?

Tonul era aspru, și tăios.

— Ce înseamnă asta? protestă celălalt.

— Ascultă! continuă Lenley. Te cunosc destul de bine și din reputație și din experiență personală. Dacă aflu că te-ai comportat cu sora mea cum te-ai purtat cu Guenda Milton atunci... făcu un gest foarte semnificativ.

Meister tremura de furie.

— He? croncăni el.

— Pentru a fi mai clar sunt capabil să urc treptele spânzurătorii cu inima ușoară. Sper că nu m'ai înțeles greșit, nu-i așa?

XXXIII

Avocatul se ridică încetitor. Mauriziu Meister, avea multe defecte, dar nu era laș, cel puțin în fața unui pericol tangibil.

— Vrei să urci treptele spânzurătorii, hai? râse el. Ce mod pitoresc de a-ți expune ideile! Dar nu vei urca pentru mine; eu voi citi povestea în ziare.

Se apropie de pian, se așeză și degetele lui atinseră repede clapele. La urechile tânărului ajunseră melancolicele note din «Moartea unui cazac» care era muzica preferată a lui Mauriziu.

— Imi place să citesc ziarele în pat, continuă el în timp ce cânta, — îmi calmează nervii.

— Mauriziu, te-am avertizat! Dacă te atingi de un fir de păr al surorii mele îmi voi face singur dreptate, înaintea Vrajitorului.

Vocea lui Johnny tremura de mânie reținută.

— Vrajitorul? râse celălalt. Și tu ai această iluzie? Ce caraghios ești!

Schimbase melodia și acum cânta «Ich liebe dich».

— Vrajitorul! Trăiesc și sunt liber... unde-i Vrajitorul tău? Este mort în fundul portului Sidney... sau s'a ascuns ca o fiară încolțită.

În focul discuției lor ei nu văzură că un om spiona de după gratiile ferestrei... o față bărboasă era sprijinită de oblon.

— Vrajitorul este la Londra și tu o știi prea bine, făcu Lenley. Dumnezeu știe cât de aproape este de tine!

Ca și cum individul care spiona ar fi auzit, dispăru pe neașteptate.

— Johnny, spune-mi ce vrei de la mine? întrebă Meister pe un ton brusc.

Drept răspuns tânărul scoase din buzunar un pachet și-l desfăcu pe masă. Înfășurată în vată se găsea o brățară cizelată.

— Ah, iată brățara! Mă întrebasesm adesea ce-ai făcut cu ea, zise Meister ducând obiectul la lumină.

— Am lăsat-o la un prieten și am reluat-o pe când veneam înapoi. Iată ce-mi rămâne din cei trei ani de condamnare, zise el cu amărăciune. Am săvârșit trei furturi și acesta este profitul meu.

Mauriziu își frecă, gânditor, buza superioară.

— Te gândești la furtul din Camden Crescent, ai?

— Numai vreau să aud de nimic. Ajunge cu viața aceasta. Inchisoarea m'a vindecat. În chestia din Camden Crescent, omul pe care mi l-ai trimis să mă ajute, mi-a tras clapa cu lucrurile.

Pe neașteptate un plan se schiță în mintea lui Mauriziu.

— Te-am mințit, zise el încetisor. — Apoi cu tonul unui care face o confidență: — Amicul n'a fugit cu prada.

— Cum?

— A ascuns-o. Mi s'a destăinuit înainte de a fugi în Africa de Sud. Lucrurile au fost ascunse într-o casă părăsită din Camden Crescent și se mai află și acum acolo. N'am avut un om de încredere...

Expresia lui Lenley devenise nehotărâtă iar gura i se contractase.

— Nu mă interesează, zise el dar vorbise cu jumătate gură.

Meister râse. Era pentru prima oară în ziua aceea când râdea din toată inima.

— Ești un prost, zise el cu dispreț. Cu ce te-ai ales din cei trei ani de închisoare? Cu aceasta! făcu să salte brățara în mână. Dacă dau douăzeci de lire înseamnă că mă fur pe mine. Sunt opt mii de lire ascunse în rezervorul cu apă din casa aceea și nu așteaptă decât să fie... Mai la urma urmei, Johnny, ai plătit un preț destul de mare!

— Libertatea mea, făcu celălalt printre dinți.

Creierul lui Meister lucra cu febrilitate, proiecta, gândea pro și contra și organiza.

— Mă voi mai gândi. Dacă încerci să mă vinzi...

Avocatul răsese din nou.

— Eu încerc să-ți fac un serviciu ție și Mariei.

— Ce număr are casa? Am uitat.

Mauriziu cunoștea foarte bine numărul casei; nu uita niciodată nimic.

— Cincizeci și șapte. Ți dau imediat douăzeci de lire pentru această brățară.

Lenley mai era încă nehotărât și avocatul își dădea seama.

— Aceste douăzeci de lire îmi vor permite să trăiesc câteva zile. Dacă voi pune mâna pe lucrurile acelea, vreau să mă plătești bine... dacă nu, mă voi adresa unui alt tăinuitor.

— Tăinuitor! Ce expresie vulgară, Johnny!

— Ești foarte sensibil, zise tânărul cu bruschete.

— Da, pentru că te ajut în loc să te trădez. Vocea avocatului tremura. Vei găsi un alt tăinuitor, ai? Ține douăzeci de lire.

Johnny după ce numără bani îi băgă în buzunar.

— Pleci la țară, ai? Vei lua și pe sora ta? Ți-e teamă să n'o fascinez?

— Dacă mă gândesc bine, nu meriți să fi ucis de mine, răspunse Johnny ridicându-se.

— Preferi s'o faci Vrajitorul? Crezi că se va întoarce în Anglia unde știe că-l așteaptă pedeapsa cu moartea? Il crezi nebun? Totuși... nu mi-e teamă de nimeni!

Se întoarse deodată. Ușa care dădea spre camera lui se deschise încetisor.

Era doctorul Lomond. Hackitt îl lăsase în camera cu lemne și uitase de existența lui.

Văzându-l pe tânăr, doctorul se opri.

— Oh, vă rog să mă iertați. Am întrerupt consultația?

— Intră... intră, doctore. Acesta... e... un prieten al meu. D. Lenley.

— Știu, știu, zise doctorul spre marea mirare a lui Meister. — Te-ai înapoiat dela... dela țară, nu-i așa?

— Deabea m'am întors din închisoare. Cred că asta ai vrut să înțelegi, făcu tânărul supărat și se îndreptă spre ușă.

Mâna îi era de-acum pe clanță când ușa se deschise cu violență și Hackitt galben ca un mort apărură în prag.

— Șefule! urlă el apropiându-se de Meister. Cineva dorește să te vadă.

— Cine este?

— N'a vrut să-și dea numele, șopti Sam. Mi-a zis: «spune numai că viu din partea Vrajitorului».

Meister se clătină pe picioare.

— Vrajitorul? făcu Lomond cu energie. — Să vie aici!

— Doctore!

Dar Lomond îl făcu să tacă cu un gest.

— Știu ceeace fac, zise el.

— Doctore! Ești nebun? Dacă... Dacă...

— N'avea teamă îl asigură Lomond cu ochii țintă la ușe.

CAP. XXXIV

Ușa se deschise și în fața lui Mauriziu îngrozit apărură o fată sveltă și elegantă în ochii căreia se citea o veselie răutăcioasă.

— Cora, șopti Meister.

— În persoană! V'am speriat? Ce mai faci, doctore?

— Mi-ai oprit inima în loc, răspunse scoțianul zâmbind.

— Și pe d-ta te-am speriat? exclamă Cora râzând. Trebuie să-ți vorbesc, Meister.

Fața acestuia era albă ca varul și cu mare greutate își reveni în fire.

— Bine!.. Johnny! Privi aspru spre Lenley. Dacă ai nevoie de mine, ști unde să mă găsești.

Johnny înțelese și ieși privind cu atenție la grațioasa vizitatoare.

— Tu, ieși afară! strigă Mauriziu lui Hackitt ca și cum s'ar fi adresat unui câine.

Era evident că dorea să rămână singur cu Cora. Lomond, care avea motivele lui să plece, se scuză că-și uitase servieta în camera lui Mauriziu și-i lăsă singuri pe amândoi. Mauriziu așteptă ca ușa să se închidă în urma bătrânului, înainte de a vorbi.

— Draga mea, ești mai frumoasă ca ori când. Unde se află scumpul tău soț?

— Il crezi mort pentrucă te mai afli în viață, ai?

El râse.

— Ce spirituală ești! Ți-a trebuit mult ca să prepari această glumă?

Ea privi împrejur.

— Acesta este cuibul dragostei? N'am cunoscut-o pe

Guenda... Dumnezeu a vrut ca tu s'o cunoști! Am aflat de sinuciderea biete fete, pe când eram gata să plec spre Australia și m'am înapoiat din Neapole cu aeroplanul.

— Dece nu mi-ai telegrafiat? Dacă cel puțin aș fi știut...

— Meister... ești un mincinos ordinar!

Se îndreptă spre ușa prin care dispăruse doctorul și ascultă timp de o secundă cu atenție. Apoi, se întoarse la Meister care-și aprindea liniștit o țigare.

— Acum ascultă... copoiul acela scoțian se poate întoarce dintr'un moment în altul. Coborî vocea până la un murmur. Dece nu pleci din țară... undeva unde nu te poate... nimeni descoperi? Ești bogat și-ți poți permite să renunți la profesiunea de avocat!

Mauriziu zâmbi.

— Vrea să mă sperii ca să mă silești să fug?

— Să te speriu! vocea Corei era plină de dispreț care ar fi jignit pe ori care altul. Te va ucide, Meister! De aceasta mi-e teamă. Nu pot dormi noaptea gândindu-mă... Ah! e groaznic... groaznic!

— Draga mea, — el încercă s'o mângâie pe obraz dar ea se retrase — nu te îngriji de mine!

— De tine! N'aș ridica un deget să te salvez. Părăsește țara... Pe Arthur vreau să-l salvez, nu pe tine! Fugi... nu vreau să comită încă o crimă!

Mauriziu râse cu răutate.

— Este foarte ingenios! Nu îndrăznește să vină în Anglia și te-a trimis pe tine ca să mă convingi să-i ies în cale.

Privirea Corei se înăsprise.

— Dacă vei fi ucis, aci vei cădea. Aici în camera aceasta, unde ai distrus inima unei fete! Nebunule!

— Nu destul de nebun însă ca să cad în cursă! Dacă el trăiește, în Londra sunt mai în siguranță decât în Argentina. Nu, nu, Cora mă crezi prea naiv.

Ea voia tocmai să spună ceva, când auzi ușa deschizându-se. Era scoțianul și trebui să renunțe la avertismentul pe care voia să i-l dea.

— Ai pălăvrăgit destul, Cora? întrebă Lomond și cu toată agitația ei, femeia râse.

— Numai prietenii mei cei mai intimi îmi spun Cora, protestă ea.

— Și eu îți sunt cel mai bun prieten pe care l-ai avut. Ea râse și răspunse.

— Am adus zâmbetul pe buzele văduvei, făcu Lomond cu seriozitate.

— Ascultă, doctore, te-aș ruga să mă slăbești cu văduvia mea! Sunt momente în care într'adevăr aș vrea... da, da... ca să nu-l fi întâlnit pe Arthur.

XXXV

Înainte ca Lomond să fi putut răspunde ceva, ea părăsi camera.

Meister observase scena și acum se îndrepta încetîșor spre locul unde se afla medicul.

— Ai supărat-o pe Cora?

— Da, consimți Lomond în timp ce cu un aer distrat își lua pălăria și servieta. — Da!

— Femeile sunt curioase, observă Mauriziu. Cora are o slăbiciune pentru d-ta, doctore.

— Crezi? Tonul și gesturile scoțianului erau distrase. Am avut intenția s'o invit la masă.

— Ar fi bine dacă ai putea obține dela Cora informațiuni, care să ducă la prinderea Vrajitorului! sugerează Mauriziu.

— Mă gândeam și eu la așa ceva. Crezi că-i vom place?

Mauriziu era amuzat. Era evident că nu exista limită de vârstă pentru vanitatea masculină.

— Femeile sunt capabile să facă orice când sunt îndrăgostite, doctore.

Doctorul Lomond nu răspunse; ieși din odaie sunând în mod mecanic monedele din buzunar.

În mintea lui Meister multe lucruri se limpeziră. Johnny reprezenta un pericol... Il amenințase și un tânăr impulsiv ca el era capabil să-și puie în aplicare amenințarea, afară dacă... ar fi fost destul de nesocotit ca să se ducă în Camden Crescent, în seara aceea. Dela Johnny, gândurile lui sburară la Maria. Dragostea lui pentru fată se transformase în pasiune. Se așeză la pian și după primele acorduri din «Liebestraum», intra Maria.

Pentru moment el nu-și dădea seama de prezența ei și nu mai după ce-i vorbi reveni la realitate.

— Mauriziu...

El o privi cu ochii cari nu vedeau nimic. Muzica încetă.

— Cred că-ți dai seama că nu mai pot să rămân aici, din moment ce Johnny s'a întors? zise ea.

Meister se ridică dela pian și apropiându-se de ea, îi puse o mână pe umăr.

— Nu fi proastă. Dacă pleci, toți vor crede că sunt lepros sau ceva asemănător.

— Johnny nu-mi permite..

— Johnny, Johnny! izbucni avocatul. Cred că nu vei lăsa ca Johnny să-ți guverneze viața, tocmai el, care promite să-și petreacă jumătate din viață în pușcărie?

Fata se clătină.

— Să privim lucrurile așa cum sunt, continuă el. Este inutil să te mai înșeli pe tine însuși. Johnny este un stricat. Am căutat să-ți ascund anumite fapte, dar...

— Să-mi ascunzi anumite fapte? Care fapte?

— Uite... ezitarea lui era bine simulată... ce crezi că a făcut acest tânăr nesocotit înainte de a fi arestat? I-am fost cel mai bun prieten, cum prea bine o ști și totuși... mi-a falsificat numele pe o poliță de patru sute de lire.

Maria era distrusă.

— Un fals!

— La ce servește să-l definim cu un nume? — Scoase din portofoliu o poliță. — Uite-o. Nu știu pentru ce am păstrat-o și nici ce voiu face cu ea.

Ea încercă să vadă numele dar Meister avu grije să-l ție ascuns. Era într'adevăr o poliță care-i sosise cu poșta în acea dimineață și povestea cu falsificarea era o născocire a momentului.

— N'ai putea s'o distrugi? întrebă fata cu o voce abia perceptibilă.

— Da, hm... aș putea s'o distrug. — Incurcătura lui era artistică. — Dar Johnny este atât de răzbunător! Acest document îmi servește ca o armă de apărare. Desigur că nu mă voiu servi niciodată de el, zise încetisor. — Apoi cu un ton afectuos: — Trebuie să-ți vorbesc de Johnny și de multe alte lucruri. Nu pot însă acum așa că te rog, să vii diseară să mănânci cu mine.

Ea clătină capul.

— Ști că nu pot, Mauriziu. Nu vreau ca lumea să vorbească de mine ca de... Guenda Milton.

Avocatul se întoarse deodată cu fața contractată de furie.

— Dumnezeu! Atotputernic! Trebuie să-mi amintiți mereu de acea fantomă? Ajunge! Dacă nu vrei, nu veni! Pentru ce trebuie să-mi frământ capul cu Johnny? Pentru ce?

Maria fu înspăimântată de acea izbucnire neașteptată de furie.

— Vai, Mauriziu, ești atât de neînțelegător! Dacă ții neapărat să vii...

— Nu mă interesează nimic, urlă Meister. Dacă sperii să faci ceva fără mine, încearcă. Nu voiu îngenunchia în

fața nici unei femei! Du-te la țară... dar Johnny nu te va însoți, poți să mă crezi!

Ea-l apucă îngrozită de braț.

— Mauriziu... voi face tot ce vrei... știi...

El o privi într'un mod straniu, apoi zise:

— Vino pela unsprezece... și dacă vrei să te însoțească o guvernantă... ia-l pe Vrajitor!

Abea pronunțase aceste cuvinte, când trei lovituri puternice se auziră în ușe și Mauriziu Meister se împletici du, cându-și o mână tremurătoare la gură.

— Cine este? întrebă el cu vocea răgușită.

O voce de jos răspunse:

— Trebuie să vorbesc cu Meister.

Mauriziu se duse la ușe și o deschise. Sinistra figură a inspectorului Bliss se afla în prag.

— Ce... ce cauți aici? urlă avocatul.

Bliss își arată dinții albi într'un surâs cu două înțelesuri.

— Am venit să te protejez contra Vrajitorului... și să veghez asupra ta... părintește. — Privirea i se opri asupra feței, palide. — Nu sunteți de părere, d-ră, că aveți nevoie de protecție?

Ea clătină capul.

— Nu mi-e teamă de Vrajitor. Mie nu-mi va face nimic. Bliss zâmbi cu răutate.

— Nu m'am gândit la Vrajitor! zise el și privirea lui amenințătoare se fixă asupra lui Mauriziu Meister.

XXXVI.

În aceeași după amiază, în timp ce Meister era singur cu Maria, se apropie de ea și-i puse o mână pe umăr.

— N'ai uitat, întrebă el, ceeace mi-ai promis azi dimineață, nu-i așa?

Ea se ridică în picioare și-l privi drept în față.

— Mauriziu, este adevărat ce mi-ai spus despre poliță? Nu minți?

El aprobă încetișor.

— Suntem singuri acum, zise ea disperată. Nu putem să discutăm acum? Este chiar atât de necesar să vii diseară?

— Indispensabil, răspunse Mauriziu cu răceală. Știi că se mai află în casă încă trei persoane în afară de noi. Te rog, Maria, să privești lucrurile așa cum sunt, nu cum ți le imaginezi! Trebuie să mă apăr de Johnny, un tânăr iresponsabil și arogant, și mi-e teamă...

— Dar, Mauriziu, acum avem cea mai bună ocazie. Ni-

meni nu ne deranjează. Spune-mi cum a falsificat, Johnny, polița. Vreau să știu totul.

— Ce copilă ești Maria! Acum n'am nici o dispoziție să vorbesc de Johnny. Ține-ți promisiunea draga mea!

Ea făcu un pas spre el și zise.

— Mauriziu vreau să-ți vorbesc pe față.

Era în vocea ei un curaj nou, o hotărâre nouă.

— Vrei într'adevăr ca să vii seara... numai ca să-mi vorbești de polița pe care a falsificat-o, Johnny?

El fu dezorientat de întrebarea pusă, încât pentru moment nu răspunse. În sfârșit, zise:

— Dar desigur. Nu numai pentru falsificare ci mai sunt și alte chestiuni pe care aș dori să le discut cu tine, Maria.

— E adevărat, Mauriziu? Vreau să știu! Nu mai sunt o copilă. Trebuie să-mi spui adevărul!

— Maria, începu el, eu țin mult la tine...

— Ce vrea să zică asta, o declarație de dragoste?

Răceala acelei întrebări îi opri respirația.

— Vrei să spui că mă iubești atâta, încât vrei să te însori cu mine? întrebă fata.

— Da... desigur, bălbâi Meister. Te iubesc. Totuși căsătoria am evitat-o mereu până acum. Ce importanță are, draga mea? Câteva cuvinte mormăite de un mercenar al bisericii.

— Atunci nu vrei să te însori cu mine, Mauriziu, nu-i așa? Până aici nu m'am înșelat?

— Desigur, dacă vrei... făcu celălalt repede.

Ea clătină capul.

— Nu te iubesc și nu vreau să mă însor, aceasta voiai să zici, îl întrerupse fata. În definitiv ce vrei exact dela mine?

— Te doresc... te...! strigă el cu vocea sufocată. Maria ești totul pentru mine... te ador...

Făcând apel la toate puterile ei, izbuti să se libereze din îmbrățișare și-l țină la distanță cu brațul întins.

— Văd! — Abea mai putea să articuleze cuvintele. — Am bănuț, Mauriziu, nu voi veni diesară.

Meister nu spuse nimic. Era fără putere. În sfârșit cu o voce abea inteligibilă, zise:

— Trebuie să vii. Ai vorbit deschis cu mine și eu voi face la fel. Te doresc. Știi ce s'a întâmplat cu fratele tău? A fost pus în libertate condițională. Dacă eu îl acuz pentru fals, îl vor condamna la sapte ani și jumătate... îți dai seama ce însemnează aceasta?

Ea se clătină. Crezând că va leșina el o prinse de braț, dar ea se liberă cu violență.

— Am înțeles ce am de făcut, zise el.

Fata deveni palidă și întrebă cu voce șoptită :

— Nu există o altă cale, Mauriziu? Sunt gata să lucrez pentru tine ca o servitoare.

— Devii melodramatică, draga mea. Câte discursuri fără rost pentru o mică cină și un «flirt» inofensiv!

Privirea Mariei devenise aspră în timp ce-l privea din nou pe avocat.

— Dacă i-aș spune lui Johnny?... începu ea încetisor.

— Dacă-i vei spune lui Johnny, va fi și mai melodramatic. Voiu fi obligat să telefonez poliției și aceasta ar fi sfârșitul lui Johnny. Ne-am înțeles?

Ea aprobă tăcută.

CAP. XXXVII

Pe la cinci, Meister zise Mariei că poate să plece acasă. Capul o durea îngrozitor și toată după amiază nu fusese în stare să lucreze nimic. O ceață deasă se lăsase asupra Londrei, în timp ce ea se îndrepta dealungul lui High Street.

Dacă s'ar duce la Allen? Indepărtă însă imediat acest gând. Trebuia să se descurce singură.

Când ajunse acasă găsi un bilețel dela Johnny, în care o anunța că s'a dus să trateze cu un agricultor, care le era vecin când locuiseră la Lenley. Era groaznic să se gândească că toate acele preparative ar fi fost zadarnice dacă... Se cutremură.

Se retrase în camera ei, dar puțin după aceea servitoarea anunță că un domn dorește să-i vorbească.

— Nu vreau să văd pe nimeni. Cine este?

— Nu știu, d-ră. Este un domn bărbos.

La aceste cuvinte, Maria, se ridică în picioare și trecu în sălița cea mică.

— Poate că nu mă recunoașteți, zise vizitatorul. Numele meu este Bliss.

Simți cum inima i se oprește în loc. Pentru ce venise acest om, dela Scotland Yard? L-a trimes Mauriziu într'un moment de furie?

— Luați loc, vă rog.

El o urmă în mica lor sufragerie și-și scoase încetisor pălăria.

— Am aflat că fratele d-voastră a fost eliberat azi... sau poate ieri.

— Ieri, răspunse Maria. S'a întors acasă azi dimineată. Spre surprinderea ei nu-i mai vorbi de Johnny și scoase din buzunar un ziar și-i arătă o coloană din «mica publicitate». Ea ceti anunțul, pe când el urmărea cu degetul.

X2Z. LBa4T. QQ57g. L L418TS. A 79 Bf.

— Ce înseamnă aceasta? întrebă ea.

— Aș vrea să știu și eu, răspunse Bliss privind-o cu severitate. Este un mesagiu al Vrăjitorului către soția lui sau vice-versa. Cheia acestui mesagiu a fost lăsată aci săptămâna trecută. Aș dori s'o văd.

— Imi pare rău, d-le Bliss, dar cheia cifrului mi-a fost furată... credeam că...

— Credeai că de mine, nu-i așa? — zâmbi el ironic. D-ră Lenley, am motive să cred că cifrul n'a fost furat, că se găsește în această cameră și că știi unde se găsește.

Ea avu impresia că inspectorul voia numai să se convingă de buna ei credință.

— Cifrul nu se mai găsește aici, răspunse ea liniștită. I-am constatat dispariția chiar în seara furtului.

— Trebuie să mă mulțumesc cu cele ce-mi spuneți, zise Bliss. Dacă ceeace-mi spuneți este adevărat, în afară de Vrăjitor și soția lui, nimeni nu mai posedă cheia mesagiului. Maria era uimită.

— Desigur, zise ea, în afară de persoana pe care ați văzut-o cățărându-se...

— Părerea mea este că era Vrăjitorul în persoană, zise Bliss. În timp ce vorbea nu-și deslipise privirea de pe ea. — Vi-e teamă de Vrăjitor, d-ră Lenley?

Cu toată starea ei sufletească, Maria zâmbi:

— Desigur, că nu. V'am spus și ieri. Dece să-mi fie teamă de el. Nu i-am făcut nici un rău.

Încă odată inspectorul zâmbi într'un fel curios.

— Sunt mulțumit că aveți o părere atât de bună despre acest delicvent, zise el cu un ton aproape cordial, dar nu sunt de părerea d-tale. Ce impresie vă face Meister.

Toți îi puneau aceeași întrebare și ea începu să se simtă jignită. El își dădea seama căci fără să mai aștepte răspunsul, continuă repede:

— Ar trebui să-ți supraveghezi fratele, miss Lenley. Este un băiat cam impulsiv.

— Așa spune și Mauriziu Meister, lasă să-i scape Maria.

— Ah, adevărat? — Răspunsul părea că-l amuză. Cred că nu mai am nimic de zis. Imi pare rău că v'am deranjat.

Se apropie de ușă, apoi se întoarse.

— Wembury este un băiat de treabă. Puțin impetuos și nesocotit dar încolo este băiat bun!

Și de data aceasta nu așteptă răspunsul ei ci plecă grăbit. Și ea trebuia să iasă; prăvăliile se închideau la șapte și doar seara putea Maria să facă cumpărături.

Cu un coșuleț în mână, plecă spre Lewisham High Road și timp de o oră trecu dintr'o prăvălie în alta. Intorcându-se grăbită spre Malpas Road, zări un om înalt care mergea cu câțiva pași înaintea ei. Purta un pardesiu cenușie și avea spatele puțin încovoiat. Voia să-l întreacă fără să-i vorbească, când doctorul Lomond : întoarse și-o văzu.

— E foarte plăcut să vezi o fată de treabă făcându-și singură cumpărăturile.

Ea râse din toată inima.

— Nu știam că sunt sub supravegherea poliției, zise ea.

— Te-am văzut într'o prăvălie. A fost bădăran, Bliss? Sau ți-a făcut o vizită amicală?

— Știai că d. Bliss m'a vizitat?

Bătrânul dete din cap.

— A dat târcoale pe aici toată după amiaza. Când am trecut pe lângă el, i-am dat bună seara, dar nu-i deloc politicoș.

— Supraveghezi pe cineva? întrebă Maria și fu foarte uimită când doctorul arătă cu degetul înaintea sa.

— Iată persoana care mă interesează.

La lumina unui felinar se zărea silueta sveltă a inspectorului șef Bliss.

— Acest om mă interesează, făcu Lomond. Este misterios și lucrurile misterioase au o mare atracție pentru mine.

Maria sosi acasă tocmai în clipa când intra și Johnny. Era foarte bine dispus; făcu glume asupra cumpărăturilor, apoi zise ceva care o mulțumi foarte mult.

— Wembury nu este chiar atât de rău... Acesta îmi aduce aminte că trebuie să mă duc la poliție să mă anunț.

Ultimele cuvinte o făcură să tresară.

— Ești în libertate condiționată, nu-i așa Johnny? Dacă s'ar întâmpla ceva... vreau să spun, dacă ai face vreo prostie, ar trebui să execuți și restul pedepsei?

— Vorbești prostii, Maria! De-acum înainte voi duce o viață respectabilă.

— Dar, dacă...

— Desigur că va trebui să fac și restul pedepsei, dar cum nu am de gând să mă abat de pe calea cea bună, nu trebuie să ne mai temem de nimic. Incepând de azi nu te vei mai duce la Meister. Nu-mi place să te văd acolo.

— Știu, Johnny, dar...

— Da, da, înțeleg totul. Numai lucrezi seara, nu-i așa? Aprinse o țigare și urmări fumul care se ridica spre ta-

van; între timp își ticluia minciuna care trebuia să-i spună.

— Poate să mă întorc târziu acasă, spuse el cu un ton natural. Un prieten m'a invitat la masă în West End. Cred că nu te superi, nu-i așa?

— Poate că voi întârzia și eu, Johnny. Am promis să mă duc la o serbare... la niște prieteni recenți.

În aparență el nu avu nici o bănuială căci aprobă fără nici o obiecțiune.

Johnny plecă la opt și Maria așteptă să treacă orele. Cum se va sfârși acea zi? Ce va spune Allen dacă va afla? Inchise ochii ca pentru a alunga o viziune.

Mica pendulă americană se apropia cu o teribilă rapiditate de ora fatală.

XXXVIII

Ceața care se lăsase asupra Londrei se întinsese și asupra regiunilor vecine. O oră după discuția dintre Maria și Johnny o mașină puternică cu două locuri străbătea cu toată viteza șoseaua principală dintre Hartfield și Welwyn. Pe neașteptate, apucă pe o stradă laterală și continuă să înainteze până când ajunse în fața unui hangar părăsit. Locul fusese un câmp de aviație în timpul războiului, dar după aceea fusese vândut.

Un om sări repede din mașină și se îndreptă grăbit spre hangar. Auzi lătratul unui câine, apoi vocea unui om.

— D-ta ești, d-le colonel?

Automobilistul afirmă.

— Aparatul este în perfectă stare, dar nu cred că veți putea sbura spre Paris în noaptea asta. Ceața este foarte deasă.

— Ideal, exclamă omul care se numea «Colonel Deane» cu veselie. Un sbor prin ceață este specialitatea mea.

Celălalt numai răspunse și se îndreptă spre hangar luminându-și drumul cu o lanternă. Întrebuințând toate puterile făcu să alunece poarta cea mare de metal și la lumina lanternei se zări un aparat de recunoaștere.

— Când credeți să vă întoarceți?

— După o săptămână.

Gulerul pardesiului îi era ridicat și era imposibil să se vadă altceva decât doi ochi vii.

— Azi a fost poliția pe aici, d-le colonel. S'au interesat cine este proprietarul aparatului. Le-am spus că sunteți un fost ofițer de aviație care-și ține aparatul pentru uzul lui propriu. Nici eu nu știu cine sunteți...

— Nu te interesa de persoana mea, Green. Ești plătit ca

să nu te gândești la altceva decât la carburator și benzină.

— Am făcut multe presupuneri, continuă imperturbabilul Green. M'am gândit că faceți contrabandă de stupefiante. Dacă e așa, nu vreau să am nici un amestec. Apoi adăogă pe neașteptate : — Ați auzit vorbindu-se de Vrăjitor? Este un articol asupra lui în ziarul de seară.

— Vrăjitorul? Cine naiba este acest Vrăjitor?

— Este un delicvent care știe să se deghizeze foarte bine. De ani de zile poliția îl caută în zadar.

— N'am auzit niciodată vorbindu-se de el, zise colonelul. Vrei să eși puțin afară, Green?

Rămas singur aprinse o lanternă și examinează aparatul. Apoi inspectă carlinga și comenzile. Apoi chemă pe Green.

— E în regulă, zise el, sărind cu agilitate la pământ. Nu știu la ce oră voi pleca, dar probabil că în primele ore ale dimineții. Să găsesc aparatul afară din hangar, pe câmp. Ai verificat terenul?

— Am netezit tot câmpul, d-le colonel, îl asigură Green.

— Bine!

«Colonelul Deane» scoase din buzunar un pachet de bancnote, numără o duzină și le întinse lui Green. Apoi zise :

— Pentru că ești curios, îți voi face o confidență. Sper să plec în noaptea aceasta cu o doamnă... nu ți se pare că este romantic?

— Este soția cuiva? întrebă Green mirosind un scandal.

— Exact, consimți colonelul cu gravitate. Dacă voi avea noroc, voi fi aici la ora două dimineața, sau mâine la aceeași oră. Cum ți-am mai spus voi fi însoțit de o doamnă. Nu avem bagaje. Vreau să încarc benzină cât mai mult posibil.

— Plecați departe, d-le colonel?

Vrăjitorul râse din nou. Era bine dispus în noaptea aceea.

— Poate în Franța, în Belgia, în Norvegia, pe coasta de nord a Africei sau chiar pe coasta de sud a Irlandei... cine știe? Am să-ți spun unde am fost când mă voi întoarce.

El se îndreptă spre mașina lui și Green încercă în zadar să-i vadă fața. Nu-l văzuse nici odată pe străinul său stăpân, care îi dădea ordine numai noaptea și pe un timp care justifica uzul unui impermeabil. Green avusese impresia că colonelul ar fi avut barbă și în urmă când avu ocazia să facă o depozitie la poliție, nu relevă această particularitate.

XXXIX

Sam Hackitt mai avea și alte necazuri în afară de cele reprezentate prin «supravegherea specială». Era, spre exemplu, o femeie pe care într'un moment de aberație mintală o condusesese în fața altarului...; acțiune pe care o deplângea tot restul vieții. Era o femeie vânjoasă și agresivă care-și disprețuia bărbatul...

Sam era indolent ca majoritatea criminalilor dar în fond era un om bun care trăia sub teroarea soției. Dela liberare, o ocolise cu mare grije, dar știrea despre întoarcerea lui îi ajunsese la ureche și avuseseră loc două scene, una în pragul casei lui Meister și alta în High Street, în cursul căreia îl urmărise cu blestemele ei dealungul străzii, divulgând în cele patru colțuri ale lumii obiceiurile, caracterul și delictele domnului Samuel Hackitt.

Intr'o zi în timp ce se plimba prin Cockspur Street, Sam zări într'o vitrină niște tablouri cari descriau viața minunată în preeriile din Canada și deși agricultura nu-l atrăsese niciodată, deveni din acel moment un pioner entuziast. Dar pentru a pleca în Canada trebuiau bani și pentru a cumpăra terenuri trebuiau și mai mulți. Sam începu să studieze cu răceală problema voiajului și a întreținerii lui. Deoarece toate sunt permise în dragoste și în războiu și deoarece relațiunile sale cu d. Meister erau în permanență încordate, Sam decise, că ar fi putut fără nici un scrupul de conștiință, să se servească de câteva mici amintiri portative de vânzare.

Ceeace-l atrăgea mai mult era o casetă mică de metal în care Meister își păstra banii și care de obicei se găsea în al doilea sertar al biroului.

O singură cale îi rămânea lui Sam ca să-și pună planul în aplicare: drugii cari protejau ferestrele biroului ar fi reprezentat o barieră efectivă pentru media normală a hoților, dar Sam era mai presus de media normală. În afară de aceasta, drugii nu erau zidiți, ci numai montați pe niște balamale încuiate prin ajutorul unei broaște. Spălând ferestrele dimineața făcuse o aplicațiune la broască pe care fabricantul n'o prevăzuse. Dacă Allen Wembury, ar fi cercetat cu grije barele, ar fi putut observa un fir de oțel sucit care pătrundea în broască iar restul atârna afară în așa fel, că cineva cu puțină îndemânare trăgând firul de afară putea să descuie broasca. Era un truc de care Sam era foarte mândru.

În aceeaș seară Hackitt se puse la pândă și auzi glasul lui Allen Wembury care venise la Meister. După plecarea inspectorului, Meister rămase singur în cameră și așteptarea

fu foarte neplăcută pentru Sam pentrucă ceața era deasă și frigul îl pătrundea până la oase. Auzi un sgomot de pași și fostul pușcăriaș, fără să vrea, blestemă. Meister se așezase la pian, dar foarte repede muzica încetă; Sam auzi sgomotul unui scaun îndepărtat și un minut după aceea respirația grea și regulată a unui om care doarme. Avocatul adormise și Hackitt numai așteptă mult. Trase de fir și broasca se deschise. Avusese precauțiunea să ungă balamalele așa că nu făcu nici un sgomot. Meister dormea lângă pian și Sam străbătu camera în vârful picioarelor și stinse lumina.

Pipăind, descoperi sertarul, introduse o mică pârghie de oțel și o deschise. Scoase caseta cu bani, dar mai văzu și alte lucruri de șterpelit. Un dulăpior conținea obiecte prețioase din argint cizelat. Se apropie de fereastră, luă valiza pe care o lăsase acolo și o umplu până numai încăpu nimic.

Un minut după aceea străbătea în goană curtea.

XL.

În aceeaș seară în urma unui telefon primit, Allen Wembury se duse la Meister acasă. Maria plecase mai de mult. Avocatul coborî să deschidă.

— Imi pare rău că te-am deranjat... Pentru prima oară în viața lui, Meister, nu știa cum să înceapă.

Allen aștepta.

— Este vorba de Johnny. Înțelegi situația mea, Wembury? Știi ce mi-a zis Directorul general? Sunt suspectat... pe nedrept, nu-i vorba, dar Scotland Yardul totuși mă bănuiește.

Allen se întreba unde voia celălalt să ajungă. Felul cum Meister se comporta era foarte curios și el nu știa ce să creadă.

— Nu pot să risc, continuă avocatul. Acum o săptămână aș fi făcut-o pentru Maria... dar în situația de față îmi este imposibil.

Allen începuse să înțeleagă:

— Mă înțelegi? întrebă încă odată Meister.

— Și? făcu Allen. Ce delict este pe cale să mai săvârșescă Lenley?

Meister respiră cu putere.

— Ți amintești de furtul de acum un an, dela d-ra Bolter ?

Wembury făcu un semn afirmativ cu capul. Miss Bolter era o bogătașă excentrică. Avea o casă la Greenwich care era un adevărat muzeu de bijuterii antice. În urma unui furt îi dispăruseră bijuterii în valoare de 8000 de lire.

— Lenley a participat la acel furt? Această vrei să denunți?

— Nu fac nici un denunț, zise Maurizin cu grabă. Îți comunic numai în mod confidențial ceea ce cred că se va întâmpla. Informația mea, pe care poți foarte ușor s'o controlezi, este că bijuteriile n'au fost scoase nici odată din casă... îți amintești că bandiții au fost deranjați dela lucru, Allen clătină capul.

— Nu înțeleg încă unde vrei să ajungi? zise el. Meister privi împrejur și coborî vocea.

— Johnny se va duce în astă seară în Camden Crescent, pentru a lua acele bijuterii! Mi-a cerut să-i împrumut cheia casei vecine, care din întâmplare îmi aparține și este goală. Teoria mea este că bijuteriile sunt ascunse în mansarda casei cu no. 57. Îți sugerez... nu fac nimic altceva decât să sugerez, ca să pui un om d pază acolo în noaptea aceasta.

— Înțeleg! zise Allen tăios.

Allen se întoarse la postul de poliție cu inima plină de amărăciune. Nu putea să facă nimic. Meister ar fi comunicat Scotland Yardului că i-a făcut un denunț și să-l anunțe pe Johnny... ar fi însemnat dezonoarea lui căci și-ar fi călcat jurământul de polițist.

Trimise deci un om să facă de gardă în Camden Crescent.

O oră după aceea, în timp ce stătea lângă foc cufundat în gânduri, telefonul sună. Sergentul apucă receptorul.

— Allo, zise el, în timp ce ridica în mod mecanic privirea spre ceas pentru a nota ora chemării. Cum, cum? Acoperi receptorul cu mâna și se întoarse spre Wembury: — Paznicul de noapte din Camden Crescent No. 57 spune că a zărit un om pe acoperiș.

Allen rămase puțin pe gânduri.

— Bine. Spune-i să nu se preocupe; este un ofițer de poliție.

— Pe un acoperiș din Camden Crescent? întrebă sergentul neîncrezător. Allen aprobă și sergentul vorbi din nou la telefon:

— E în regulă. Este unul din oamenii noștri. Apoi agățând receptorul:

— Ce caută pe acoperiș?

Wembury schiță un gest evaziv și nu răspunse.

Deodată apărură obiectul gândurilor sale și tresări. Johnny Lenley intrase schițând un mic salut.

— Am venit să mă prezint, zise el și scoase din buzunar câteva hârtii pe care le puse pe masa sergentului. Mă nu-

mesc Johnny Lenley. Am fost liberat condiționat din închisoare.

— Am aflat că te-ai eliberat, Johnny. Felicitările mele. Strânse din dinți ca să se abțină să nu-l avertizeze.

— Am scăpat ieri, zise Lenley.

— Mi-ar place să-ți găsesc un serviciu bun, Lenley, făcu Allen disperat. Cred că voiu putea.

Johnny Lenley surâse cu răutate.

— O societate pentru protecția pușcăriașilor? Nu, mulțumesc! Nu vreau să fiu ajutat. Vreau să răzlesc singur.

Urmă o mică pauză. Se auzi numai scârțâitul peniții sergentului care scria...

— Unde te duci în astă seară?

Trebuia să-l avertizeze în orice chip. Se gândea la Maria Lenley care nu știa nimica. Era îngrozit la gândul că Johnny va fi din nou arestat.

Johnny îl privi bănuitor.

— Mă duc în West End, Dece?

Indiferența lui Allen era prost simulată.

— Oh, nimic. Apoi întorcându-se spre agent: — Sergent, cat este de aici și până la Camden Crescent?

Văzu cum Johnny tresări.

— Aproape zece minute, pe jos, răspunse sergentul.

— Așa de puțin? făcu Allen și se întoarse spre tânăr.

— Zece minute de mers pe jos din Camden Crescent și până la postul de poliție.

Cum Johnny nu răspunse, continuă:

— Mă gândeam să fac o plimbare spre West End. Vrei să ieșim împreună? Aș dori să-ți vorbesc puțin.

— Nu, răspunse Johnny. Trebuie să mă întâlnesc cu un prieten.

Allen deschise un dosar și începu să răsfoiască încetișor. Fără să ridice privirea murmură:

— Ai fost un bun gimnast acum câțiva ani, nu-i așa? Mi se pare că ai câștigat și câteva premii.

— Da, am câștigat două cupe, răspunse celălalt surprins.

— Dacă aș fi în locul tău, reluă inspectorul, aș fugi și nu m'aș opri decât în fața casei. Apoi aș intra înăuntru și aș închide ușa ca să nu mă mai tenteze să ies din nou.

Sergentul nu înțelegea nimic din aceste cuvinte curioase și întrebă:

— Pentru ce?

— Pen... pentru că ar putea câștiga o altă cupă sau diplomă.

Johnny întoarse spatele lui Wembury și părea în apa-

rență absorbit să dea explicații sergentului. Când termină se îndreaptă spre ușe.

— Noapte bună, Johnny, zise Allen.

După ce tânărul plecă, Allen fu cuprins de o temere grozavă.

— Ce băiat nesocotit! spuse el cu voce tare.

— Intr'adevăr, consimți sergentul. Să refuze în acest fel un bun serviciu!

Wembury ar fi plecat și el dacă nu i-ar fi promis doctorului Lomond să-l aștepte. Nu voia să fie de față când Johnny va fi adus la postul de poliție....

XLI.

Deabia sosise Lomond blestemând contra timpului urât când un pas greu răsună în coridor și Maurizin Meister își făcu apariția. Pardesiul îi era descheiat, pălăria turtită și o țigare aprinsă îi atârna în colțul gurii. Lumina puternică din birou, după întunericul de afară, îl orbi și el rămase câteva minute în prag clipind mereu din ochi. Apoi privi spre medic.

— Medicul și omul legii! spuse însfârșit cu o voce răgușită. Dragă doctore, pot să afirm că această este o întâlnire aproape istorică. Se întoarse spre Allen.

— L'au arestat? Nu? Nu cred să fie așa de nebun ca să-și pună planul în aplicare.

— Ai venit să te informezi în această privință? Puteai să-ți economisești drumul telefonându-mi, răspunse Allen sec.

— Nu, n'am venit pentru aceasta. Hackitt a fugit și m'a lăsat singur... ce laș! Sunt singur în toată casa! Își duse o mână tremurătoare la gură. Nervii îmi sunt sdruncinați. Wembury. Fiecare sgomot mă face să tresar, scârțâitul unui scaun, pocnetul focului...

Indărătul ușii în obscuritate apărură o siluetă. Nimeni n'o văzu. Inspectorul Bliss privi o secundă în odaie, apoi ca prin magie dispărură. Meister continua să se vaite:

— Simt că moartea mă urmărește... chiar și aici... Doamne, Doamne, este groaznic!

Pe neașteptate se clătină și Allen deabea avu timpul să-l susțină. Din fericire medicul era de față. Il așezară pe un scaun, în timp ce sergentul Carter scotocea într'un dulăpior căutând sticluta cu săruri.

— Ce are?

— Cocaina, răspunse doctorul laconic. Du-l în biroul

inspectorului, sergent. Peste câteva minute se va simți mai bine.

Observă fața slăbită în timp ce-l transportau și clătină capul. Apoi se îndreaptă spre ușe și scoase capul afară.

— Ce este, doctore?

— Iată-l din nou.

— Pe cine?

— A rămas afară de pază de când a intrat Meister, făcând Lomond luând loc lângă foc.

— Cine este misteriosul gardian? întrebă Wembury zâmbind.

— Nu știu. Mi s'a părut că era Bliss. Nu prea mă simpatizează. Nu știu pentru ce.

— Cunoști pe cineva pe care Bliss să-l poată suferi...exceptându-se pe sine? mormăi Wembury.

— Am auzit ceva curios, în contul lui, astăzi la club, reluă Lomond încetitor. Am găsit o persoană care l-a cunoscut la Washington... un medic. Acesta jură că l-a văzut pe Bliss în secția psihopatică a unui spital din Brooklyn.

— Când?

— Aici este partea cea mai stranie. Zice că l-a văzut acum cincisprezece zile.

Wembury surâse.

— S'a întors de câteva luni.

— Il cunoști bine pe inspectorul șef?

— Nu, nu prea bine, admise Wembury. Il cunosc numai de când s'a întors din America. L-am văzut acum câțiva ani...este mult mai în vârstă ca mine.

XLII.

Carter care fusese în camera lui Meister intră în acel moment.

— Cum îi merge?

— Mai bine, asigură sergentul.

Plam, plam-plam, plam-plam, plam.

La urechea sensibilă a lui Allen ajunse cadența caracteristică a unui om arestat și suspină cu durere, când Johnny Lenley trecu pragul ținut de mână de un sergent.

— Sunt sergentul Bell, zise omul care-l însoțea pe prizonier. În timp ce eram de gardă pe acoperișul casei cu No. 57 din Camden Crescent l-am descoperit pe acest individ căutând în rezervorul cu apă și l-am arestat. Il acuz de violare de domiciliu cu intenția de a intra în posesia unor lucruri furate și tănuite acolo.

Lenley își ținea privirea aplecată. Părea că nu-i intere-

sează. Deodată ridicând capul, întâlni privirea lui Wembury și zise:

— Mulțumesc, Wembury... Dacă n'aș fi avut creierul unui iepure n'aș fi fost acum aici.

Allen clătină capul.

— Cine m'a trădat Weinbury?

— Nu pot să-ți răspund la întrebare. Trebuie să ști singur.

— Cum îți justifici prezența în casa No. 57 din Camden Crescent? întrebă sergentul.

— M'am dus să caut ceva și n'am găsit. Asta e totul. Cine m'a trădat? Nu trebuie să-mi spuneți pentru că știu și singur. Veghează asupra surorii mele, Wembury, va avea nevoie și eu n'am încredere decât numai în tine. Fu un moment nenorocit pentru Mauriziu Meister ca să apară tocmai atunci. Privi cu gura căscată pe tânăr și Johnny râse.

— Allo Mauriziu!

Avocatul părea buimăcit.

— Cum... cum... tu aici, Johnny? Ce-ai făcut?

— Meister! Vocea tânărului era feroce, tăioasă. Nu era nimic în rezervor!

Pe fața lui Meister se zugrăvi o vie uimire.

— Nu înțeleg ce vrei să spui!

Lenley aprobă și gura i se strâmbă într'un surâs amar.

— Am ieșit prea devreme pentru tine. Intoarcerea mea și-a încurcat toate planurile, nu-i așa, Mauriziu? Ticăloșule !

Înainte ca Wembury să-și poată da seama de ceeace se întâmpla, Johnny îl apucase pe avocat de gât și o secundă după aceea patru oameni se sbăteau într'o învălmășeală pe pământ.

În timp ce se rostogoleau pe jos, ușa se deschise și apărură inspectorul Bliss. Rămase o clipă să privească, apoi cu un mârâit se aruncă în învălmășeală.

Cu mare greutate reuși să-l tragă afară pe Lenley. Apoi se apropie de Meister:

— Ești rănit? întrebă el.

Palid de furie Johnny privea spre avocat cu ochii în flăcări.

— Aș fi vrut să-l ucid, șueră el.

Bliss îl privi sever.

— Nu fi așa egoist, Lenley! spuse el cu răceală.

XLIII

O idee fixă îi frământa mintea lui Allen, în timp ce ieșea dela postul de poliție. Trebuia s'o anunțe pe Maria. Încăodată trebuia să fie mesagerul involuntar al unei nenorociri. Mergea bâjbâind dealungul zidului, blestemând ceața, pe Johnny Lenley pentru nebunia lui, dar în special furia lui era îndreptată asupra lui Meister.

Urcă scările casei din Malpas Road și sună la apartamentul Mariei. Nici un răspuns. Sună din nou. O ușă scârțâi în interior, apoi vocea Mariei întrebă:

— Tu ești, Johnny? Credeam că ți-ai luat cheia.

— Nu, Maria, eu sunt Allen.

— Allen! zise ea, dându-se înapoi și-și duse mâna la inimă. S'a întâmplat ceva?

Allen dete din cap. Ea căzu pe un scaun și-și acoperi fața cu mâinile.

— L'au arestat? întrebă ea cu o voce abea perceptibilă.

— Da, murmură tânărul.

— Pentru fals?

— Pentru fals? zise el privind-o uimit. Nu înțeleg ce vrei să spui, draga mea.

Ea ridică spre el o față galbenă și descompusă.

— Nu pentru fals? întrebă ea minunându-se; apoi își dete seama de propria ei indiscreție: — Dumnezeu, Allen, vrei să uiți această întrebare?

— Desigur că am s'o uit, draga mea. Nu știu nimic de nici o falsificare. Johnny a fost arestat pentru violare de domiciliu.

— Pentru furt... Dumnezeu!

— Nu știu cum s'a întâmplat. Sunt puțin dezorientat și eu, zise Allen. Aș vrea să-ți spun tot ceeace bănuiesc. O voi face chiar de-ar trebui să-mi dau demisia.

El îi puse o mână pe umăr.

— Trebuie să fi tare, Maria. Nu pot să înțeleg, cum a putut să facă Johnny așa o prostie. Am făcut tot ce mi-a stat în putință ca să-l previn. Cred că mai există o speranță de scăpare. Am un prieten avocat și mă voi duce să-i cer un sfat.

Allen îi povesti scena care avusese loc la poliție și ea se îngrozi.

— L-a lovit pe Mauriziu? E nebun! Mauriziu îl are în mână... se opri deodată.

— Continuă, zise el cu blândețe. Mauriziu îl are în mână? Apoi văzând că ea tăce: — Te gândești la acea falsificare?

— Allen, mi-ai promis...

— N'am promis nimic, dar îți spun aceasta: acum vorbești cu Allen Wembury, omul, nu cu Allen Wembury ofițerul de poliție. Maria draga mea, te afli în nevoie; nu vrei să-mi permiți să te ajut?

Ea clătină capul.

— Nu pot! Nu pot! E groaznic ceace a făcut Johnny! Mauriziu este foarte răzbunător și nu-l va ierta nici odată. Apoi adăugă: — Și când te gândești că avea niște intenții așa de frumoase... voia să ne procure o fermă. Tonul cu care spusese ultimile cuvinte era nesincer.

Allen era pe punctul să-i spună adevărata poveste a trădării, dar disciplina rigidă, cu care se obișnuise în anii de serviciu, îl împiedică din nou. Unul din principalele regulamente ale poliției era acela de a nu trăda pe informator.

Ea ședea descurajată lângă masă cu genunchii strânși, cu capul în mâini și cu ochii închiși. Tânărul îi puse o mână pe umăr.

— Maria, pot să te ajut? Vocea îi era răgușită și părea că respiră cu greutate. Puțin mă interesează cum mă consideri, ca fiu al grădinarului, ca inspectorul Wembury, ofițer de poliție sau ca Allen Wembury simplu... care te iubește!

Fata nu se mișcă și nu făcu nici un gest care să îndepărteze brațul care o îmbrățișa.

— Ți-am spus ceeace aveam de spus și sunt mulțumit, zise Allen. Te-am iubit, încă de când erai o copilă. Nu vrei să-mi spui totul, Maria?

Pe neașteptate, ea îl respinse și sări în picioare cu fața schimonosită și ochii dilatați ca și cum un gând oribil i-ar fi trecut prin minte.

— Nu pot, nu pot! strigă ea incoerentă. Nu mă atinge Allen... nu sunt demnă de tine... trebuie să mă duc... pentru Johnny.

— Să te duci? Unde? întrebă el cu severitate, dar ea clătină capul. Apoi impulsivă, se lipi de el disperată.

— Allen, știu că mă iubești... și sunt fericită... fericită!

Știi ce înseamnă aceasta? O femeie nu se destăinuiește cu ușurință... Dar trebuie să-l salvez pe Johnny... trebuie!

— Nu vrei să-mi spui despre ce este vorba?

— Nu pot. Sunt la o răspântie tristă a vieții mele, dar trebuie să răsbat singură, fără ajutorul nimănui.

— E vorba de Meister? Există vre-o amenințare care te face să-ți pierzi capul?

— Nu vreau să vorbesc de asta, Allen. Ce pot să fac pentru Johnny? Va fi trimis din nou la închisoare? Crezi că Mauriziu l-ar putea scăpa?

El o luă în brațe și-i sărută buzele reci.

— Nu, Allen, te rog murmură ea.

Tremura ca o frunză în timp ce el se îndrepta spre ușe.

— Mă duc să limpezesc misterul... cu Johnny, zise el printre dinți. Mă înapoiez peste o oră.

Ghicindu-i intențiile, Maria îl rechemă, dar el plecase de-acum.

Casa lui Meister era cufundată în întuneric când Allen ajunsese acolo.

Detectivul însărcinat cu supravegherea nu avu nimic de raportat în afară de faptul că auzise pianul într'o cameră dela etajul superior. Agentul avea cheia dela poartă și Allen intră lăsând afară pe subalternul lui. În timp ce urca scara auzi acordurile din «Rapsodia a doua» a lui Liszt. Bătu încetisor în ușe.

— Ce vrei? bolborosi Meister. Cine e?

— Wembury. Deschide ușa, răspunse inspectorul cu nerăbdare.

Avocatul mârâi ceva în timp ce traversa odaia, apoi ușa se deschise. Intră și se trezi într'o semi-obscuritate. O lampă de masă era așezată pe pian și răspândea o lumină slabă.

— Cum s'a justificat tânărul Lenley? întrebă Meister. Băuse mult și atmosfera era încărcată cu un miros de alcool. Pe obrazul avocatului se vedea o vânătăie mare, pe care o căpătase la poliție dela Johnny.

Fără să ceară voie, Allen aprinse lumina și Meister clipi din ochi.

— Nu vreau atâta lumină. Drace, pentrue ai aprins?

— Vreau să te văd la față... și vreau ca și tu să mă vezi, Meister îl privi îndobitocit.

— Vrei să mă vezi, ai? zise el însfârșit. Văd că ți-ai asumat direcția acestei case. Pleci și vii când îți place; aprinzi și stingi lumina cum îți convine! Vrei să-mi explici ce înseamnă asta?

— Am venit să-mi dai niște explicații în privința unui fals.

— Un fals? Nu înțeleg... zise Meister, tresărind.

— Știi prea bine ce vreau să zic, făcu Allen cu asprime. Ce este cu falsul de care i-ai vorbit Mariei Lenley?

Intrebarea îl făcu să devie aproape normal. Dete din cap.

— Nu înțeleg ce vrei să-mi spui.

Mauriziu nu era prost. Dacă Maria i-ar fi povestit totul, acest stupid inspectoraș n'ar mai fi venit să-l interogheze.

— Dragă inspectore, vii la această oră să-mi pui niște întrebări în privința unui fals! Cerule! Dar am avut de aface cu atâtea falșuri, în viața mea, încât nu pot să știu la care faci aluzie.

Privirea i se îndrepta din când în când spre o măsuță din mijlocul odăi, care era acoperită cu o față de masă fină. Allen o remarcase și se întreba ce se ascunde sub fața aceia de masă.

— Meister, știu că o amenințare plutește peste capul Mariei. Vreau să știu despre ce este vorba. I-ai cerut să facă ceva, ce ea nu dorește. Nu știu anume ce, dar îmi pot imagina. Te previu...

— Ca ofițer de poliție? își bătut joc Meister.

— Ca om, răspunse liniștit tânărul. Te avertizez că dacă te vei atinge de un fir de păr al d-rei Lenley, vei avea de ce să-ți pară rău.

— Vrei să mă intimidezi? întreabă Meister, și deși voia să pară indiferent, vocea îi tremura. Oamenii amenințați trăiesc mult, inspectore Wembury. Toată viața am trăit numai sub amenințare și totuși nu mi s'a întâmplat nimic grav. Vrajitorul m'a amenințat, Johnny la fel și acum d-ta.

Ochii lui Allen Wembury aruncau fulgere.

— Meister, zise el cu vocea foarte înceată, mă întreb dacă îți dai seama ce aproape ești de moarte.

Meister privi scrutător spre tânăr.

— Dacă ceeace bănuiesc eu, continuă Allen, că se va petrece în astă seară va dovedi că este realitate, atunci să fi sigur de un lucru Mauriziu Meister... că dacă Vrajitorul nu va face dreptate, o voi face eu.

Mauriziu îl privi un timp îndelungat, apoi se forță să râdă.

— Pe Jupiter, ești îndrăgostit de Maria Lenley! Este gluma cea mai perfectă pe care am auzit-o.

Allen, în timp ce cobora scara, mai auzea încă râsul lui răgușit și continuă să-l audă în timp ce străbătea pustiul Flanders Lane.

Acum trebuia să mai facă o vizită... la un avocat, un prieten al lui care locuia la Greenwich. Intrevederea lui cu acesta fu foarte satisfăcătoare.

XLIV

Allen Wembury intră în biroul postului de poliție și privi ceasul. Lipsise două ore.

— Bliss a fost pe aici? întreabă el?

— Da, domnule a stat câteva minute. A vrut să vadă pe un deținut, zise Carter.

Deodată Allen se alarmă.

— Cine este deținutul?

— Lenley. I-am dat cheia.

Pentruce omul dela Scotland Yard se interesa de Johnny? Wembury rămase perplex.

— Altceva?

— Nimic. Doi bețivi au făcut scandal. A trebuit să-l chemăm pe doctorul Lomond. Mai este și acum la ei. D-le Wembury, ați văzut ce-am găsit la Lenley? — Intinse o foaie inspectorului.

«Aceasta este cheia. Du-te când vrei la No. 57» citi Allen apoi exclamă:

— Drace! Este caligrafia lui Meister!

— Da, consimți Carter, — și No. 57 este proprietatea lui Meister.

— Mulțumesc lui Dumnezeu, aceasta înseamnă libertatea lui Lenley! Meister trebuie să fi fost beat când a scris așa ceva. Este prima greșală pe care văd că a comis-o. Ai găsit vre-o cheie printre lucrurile arestatului? întrebă el apoi.

— Da, făcu Carter întinzându-i cheia. Se vede înscris și numele lui Meister.

Allen scoase un suspin de ușurare.

— Mulțumesc lui Dumnezeu... Sunt mulțumit totuși că Lenley a fost arestat, fiindcă altfel l'ar fi ucis pe Meister.

În timp ce vorbea, se auzi strigat pe nume și Lomond agitat apărui în pragul ușii care dădea spre celule.

— Ce s'a întâmplat? întrebă Allen repede.

— În ce celulă a fost Lenley?

— Numărul opt; în fundul coridorului, zise Carter.

— Ușa este deschisă și celula este goală!

Carter se repezi să verifice. Allen apucă receptorul telefonului.

— Dumnezeule- Lomond, acum se va duce direct la Meister și cine știe ce se va mai întâmpla!

Carter se întoarse în goană.

— A fugit. Probabil că a trecut prin curte.

— Repede doi oameni, Carter, zise Allen agitat.

În acest moment, obținui legătura telefonică pe care o ceruse.

— Allo, Scotland Yard?... Dați-mi-l pe agentul de serviciu... Vorbește inspectorul Wembury. Ordin către toate posturile de poliție: Să se aresteze și să fie reținut Johnny Lenley, fugit dela postul de poliție din Flanders Lane în timp ce se afla în stare de arest. Etatea 27 ani, statura 1,75 metri; brun, purta un...

— Pardesiu «bleumarin», sugeră Carter

— Este un fost pușcăriaș în libertate condiționată, continuă Allen.

În timp ce agăța receptorul intră un agent.

— Ia o bicicletă și caută de găsește patrula de serviciu. A fugit Lenley. Il cunoști și vei putea să le dai semnalele.

Apoi către un alt agent:

— Du-te la numărul 25 din Malpas Road... Lenley locuiește acolo cu sora lui. Să nu alarmezi pe fată, ai înțeles? Dacă îl găsești, îl arestezi.

După ce oamenii plecară, Allen se plimbă cu pași mari prin birou. Meister se găsea într'un mare pericol. Lomond tocmai își punea pardesiul.

— Cum dracu a putut fugi? făcu deodată Allen.

— Am o teorie, declară Lomond. Fă o legătură între Bliss și Johnny și vei înțelege cum a putut fugi.

În acel moment ușa se deschise și Sam Hackitt intră având cătușe la mâini, însoțit de doi agenți.

Allen auzi vocea plângătoare care îi era familiară și se întoarse.

— Bună seara, d-le Wembury. Priviți în ce hal mă găsesc! Dece nu le spui ca să mă lase în pace?

— Ce s'a întâmplat? întrebă Allen supărat.

— L-am întâlnit pe acest individ în Deptford Broadway zise unul dintre agenți și l-am întrebat ce are în valiză. A refuzat s'o deschidă și a încercat să fugă. Atunci l-am arestat.

— Este o minciună, interveni Sam. Spune adevărul: nu fi sperjur față de martori. Eu i-am spus numai atât: «dacă ai nevoie de valiză, poftim, ia-o sănătos».

— Ajunge, Hackitt, zise Wembury. Ce ai în valiză?

— Un moment, întrerupse repede Hackitt. Trebuie să vă spun ce este cu această valiză. Ca să spun adevărul, am găsit-o. Era pe marginea unui trotuar și mi-am zis: «Cine știe a cui este?» Asta e tot.

— Și valiza ce ți-a răspuns? întrebă scepticul Carter.

Valiza spuse multe lucruri. Mai întâiu fu scoasă caseta de fier. Sam nu avusese timp s'o deschidă. Sergentul o deschise și descoperi un pachet de bancnote pe care le puse pe birou.

Unul câte unul obiectele de argint fură înșirate pe birou.

— M'am ars, zise Sam cu filosofie. Mi-ati distrus cea mai frumoasă lună de miere pe care am proiectat-o... Cine m'a trădat?

Allen apucă receptorul, căci telefonul sunase. Vorbea agentul pus să păzească locuința lui Meister.

— Vorbește Wembury. Ai intrat în casă?... liniște de mormânt?... Se vede vre-o lumină la fereastră?... Ești sigur că avocatul este în casă?... Carter îl văzu cum se schimbă la față. — Cum?... Cineva crede că l-a văzut pe Vrajitor la Deptford?... Viu imediat.

Atârnă receptorul și se întoarse spre Sam și zise:

— Vino cu mine acasă la Meister. Cu toate protestele lui Sam Hackitt, acesta fu târât afară în stradă. Wembury băgă un revolver în buzunarul dela spate, apoi îi urmă.

— Noroc, d-le Wembury, îi strigă din urmă Carter Allen se gândi că tocmai de noroc avea nevoie.

XLV

Luară o mașină. Allen își asigurase și ajutorul doctorului. Trebuiau să traverseze partea cea mai periculoasă din Flanders Lane, unde agenții mergeau întotdeauna doi câte doi.

Ceața se ridicase. Micul grup se găsi în fața casei lui Meister.

Atkins îi aștepta lângă poartă și nu avu nimic nou de raportat.

Allen urcă în goană scara și bătu cu putere în ușe. Nici un răspuns. Bătu din nou cu pumnul și strigă numele avocatului, dar nimeni nu răspunse.

— Dați-mi o cheie, interveni Hackitt și voiu deschide această ușe. Un minut după aceea cheia se învârti în broască.

Lampa așezată pe pian, trimitea o lumină galbenă spre fața cenușie a avocatului. Acesta era în costum de seară și avea fața contractată într-o expresie de groază.

— Bah! făcu Allen și încercă să-l trezească pe Meister din acea stare cataleptică, dar nu reuși. Ridică privirea spre lampă și zise: — Aprindeți lumina. Doctore, încearcă de-l trezește.

Masa pe care Allen o mai observase se afla în acelaș loc. Se vedeau două tacâmuri, dar care nu fuseseră atinse. Așadar Maria nu venise.

Allen își îndreptă atenția spre fereastră. Perdeaua o acoperea complet. Hackitt o remarcase imediat, căci o lăsase ridicată.

— A fost cineva aici, zise el cu solemnitate. Sunt sigur că Mauriziu nu s'a mișcat și eu am lăsat oblonul deschis.

Ușa dinspre scară care dădea spre dormitorul lui Meister, era și ea încuiată.

Atkins încercă în zadar să-l trezească pe avocat. Wembury lângă masă observa gânditor.

— Tacâmuri pentru două persoane, zise el luând în mână o sticlă de șampanie. — «Cordon Rouge 1911».

— Aștepta pe cineva, zise Lomond; apoi când Wembury aprobă, adăugă:

— O femeie!

Doctorul se apropie și arată spre o tăviță de argint, plină de prăjituri.

Sub masă se găsea o cutiuță de marochin. Doctorul o deschise. Pe o pernă de catifea se odihnea un colan încrustat cu diamante.

— Oare Meister, are obiceiul să facă astfel de cadouri prietenilor săi?

— Nu știu, răspunse Allen răstit.

— Priviți, priviți, d-le Wembury! șopti Hackitt.

Meister se mișcase. Capul i se bălăbănea dintr'o parte într'alta. Însfârșit își dădea seama, că nu mai era singur.

— Allo, prieteni! bolborosi el. Dați-mi să beau!

— Cred că ai băut destul pentru astă seară, Meister. Încearcă de te trezește, pentrucă am să-ți spun ceva neplăcut.

Meister îl privi pe Wembury, buimăcit.

— Ce oră este? întrebă el încetitor.

— Trecut de miezul nopții.

Răspunsul îl făcu să-și revie în fire.

— Trecut de miezul nopții! — Se ridică cu greutate în picioare. A venit? întrebă el sprijinindu-se de masă.

— Cine? făcu Allen aspru.

— Nimeni, zise el. Dați-mi să beau.

Se mai afla încă în stare de semi-inconștiență și nu-și dădea seama de ceeace se petrecea în jurul lui. Deodată îl recunoscă pe Hackitt.

— Te-ai întors? Bine, poți pleca din nou dacă vrei.

— Ați auzit? interveni repede Hackitt. Și-a retras acuzația!

— Ți-ai pierdut caseta cu bani? întrebă Wembury.

— Ce? Pierdută? Clătinându-se se apropie de birou și trase un sertar. A dispărut, strigă el cu vocea răgușită. Tu ai furat-o! Arată cu degetul spre Sam. Hot nerușinat..

— Hop! făcu Wembury și-l împiedecă să cadă. L-am prins pe Hackitt; mâine vei putea să-ți susții acuzarea.

— Mi-a furat banii! continuă celălalt să se sbată.

Wembury îl apucă brutal de braț.

— Vrajitorul se află în Deptford, zise el.

— Bine, bine, făcu Meister cu gravitatea unui bețiv. Hai, plecați acum! Aștept un prieten.

Meister bolborosi câte-va cuvinte neînțelese și fu pe punctul să cadă; încă odată Wembury îl susținu și-l așeză pe un scaun.

— Vrajitorul! Mauriziu își ținea capul între mâini. — Nu va ajunge până la mine. Măine, Wembury, am să-ți spun unde l poți găsi. Ești unul dintre cei mai de treabă ofițeri de poliție. Râse prosteste. Acum, hai să bem puțin.

Abea pronunțase aceste cuvinte, când două, trei becuri se stinseră pe neașteptate.

— Ce s'a întâmplat? întrebă Wembury întorcându-se brusc. S'a atins cineva de întrerupător?

— Nu, răspunse Atkins care era lângă ușe. Numai eu, puteam să-l ating.

Hackitt stătea lângă fereastră.

— Hei, tu, vino mai aproape! Stai prea mult lângă fereastră, zise inspectorul.

— Mă întreb cine a tras perdeaua, zise Hackitt turburat. Aș putea să jur că n'a fost Meister.

Trase perdeaua brusc la oparte. Un obraz palid și bărbos dispăru în întuneric.

La strigătul de groază al lui Hackitt, Allen alergă la fereastră.

— Ce era?

— Nu știu, am văzut ceva...

Primejdia plutea în aer și Allen Wembury se cutremură.

— Puneți mâna pe acel om! ordonă el.

În aceeași clipă toate luminile se stinseră.

— Nimeni nu se mișcă! comandă el. Atkins, te-ai atins de întrerupător?

— Nu.

— A stins cineva din voi lumina?

— Nu, răspunseră toți în cor.

Lampa roșie se aprinse deasupra ușii misterioase.

Clic.

Cineva intrase în cameră.

— Atkins, treci lângă Meister... mergi dealungul mesei și-l vei găsi.

Nimeni nu se mișcă!

Intrusul se găsea fără îndoială în odaie. Allen auzi o respirație greoaie și sgomotul unor pași furiați pe covor. Deodată o rază de lumină, împiedecă retragerea misteriosului vizitator.

Pe neașteptate întinzând mâinele Allen se repezi înainte. Apucă pe cineva și era gata să scape o exclamație de uimire.

Era o femeie care se sbătea cu furie,

— Cine ești? întrebă tânărul.

— Lasă-mă să plec! — Vocea îi era cunoscută.

— Taci! făcu inspectorul și în acel moment își lovi genunchiul de ceva tare.

Durerea pe care o simți, fu atât de puternică, încât dete drumul prăzii...

Când întinse din nou mâinile, numai zări pe nimeni.

Atunci auzi o voce cavernoasă, vibrând de amenințare.

— Meister am venit să te...

Urmă o tuse.. lungă și sufocată...

— O lumină, pentru Dumnezeu!

În timp ce striga, Wembury auzi pocnetul unei uși care se închide.

— Aprindeți un chibrit.

Când se făcu din nou lumină, toți se priviră îngroziți.

Nu se mai afla nimeni în odaie, în afară de acei care se găseau înainte de a se stinge luminile; ușa era închisă și părea că nu fusese atinsă. Cheia atârna la locul obișnuit.

Allen privi împrejur și rămase impietrit. Văzu ceva care-i îngheța sângele în vine: înfipt în perete cu lama propriului său baston, atârna Meister. Era mort!

De undeva, din afară din odaie se auzi un râs lung, răgușit și sinistru. Toți se înfiorară; până și fața lui Lomond, își schimbase culoarea.

XLVI

După ce Lomond termină de cercetat cadavrul lui Mauriziu se adresa unui agent care rămăsese în cameră:

— Mă duc să-l caut pe d. Wembury. Voiu lăsa aici valiza.

Doctorul auzind niște pași, se îndreptă spre ușa care da spre scara particulară a lui Meister și o deschise. Se găsi față în față cu inspectorul Wembury.

— Casa prezintă trei intrări secrete, zise acesta. Am descoperit numai două. Atkins care inspectase camerele dela parter intră în acel moment.

— Ai terminat? întrebă Wembury.

— Da, d-le inspector. Meister era un tăinuitor de lucruri furate.

Allen dete din cap și zise:

— Foarte bine. Poți să pleci. Noapte bună.

Lomond îl scrută cu atenție pe Allen. Așteptă ca Atkins să plece, apoi se așază lângă masă.

— Wembury, dragul meu, îmi faci impresia că ești preocupat din cauza... d-rei Lenley.

— Da... am fost la ea.

— Bine înțeles că era persoana care a intrat pe întunec în cameră, nu-i așa?

Allen se gândi puțin, apoi murmură:

— Lomond, am încredere în tine. Ceeace s'a întâmplat cu puțin mai înainte ar putea să însemneze ruina mea ca ofițer de poliție... dar puțin mă mai interesează. Persoana care a fost aici, era într'adevăr Maria Lenley.

Scoțianul aprobă cu gravitate:

— Mi-am închipuit.

— Venise să intre în posesia unei polițe. Mauriziu îi spusese că Lenley ar fi falsificat-o... Bineînțeles că nu era decât o simplă născocire a avocatului.

— Cum a putut să intre?

— N'a vrut să-mi spuie... este foarte abătută. Am pus mâna pe fratele ei și deși am asigurat-o că va scăpa, n'a vrut să mă creadă.

— Sărmana! Acum totul va fi bine, îl asigură Lomond.

— Ești mereu optimist, doctore.

— Desigur. Nu-mi pierd niciodată speranța. Ei bine, Vrajitorul și-a înfăptuit opera. Numai există nici un pericol.

— Totdeauna există... începu Wembury, dar se opri brusc și trase cu urechea.

Auzise distinct un sgomot de pași în casă.

— Ce este? Pare că cineva se plimbă prin casă, șopti Lomond. Am mai auzit ceva asemănător.

Allen se ridică.

— Nu poate să fie nimeni în afară de agentul însărcinat cu paza. Sergent!

Harrap intră.

— Sunt aici, d-le Wembury.

— Se află cineva la etajul superior?

— După câte știu, nimeni.

Wembury deschise ușa și strigă:

— Cine-i acolo? — Nici un răspuns. — Bine, mă duc să văd.

Lipsi câteva minute. Când se întoarse fața îi era palidă și contractată.

— E în regulă, sergent. Poți să te duci jos. Apoi după ce omul pleacă:

— Era deschisă o fereastră la etajul superior. Poate că a intrat o pisică.

Privirea lui Lomond era fixată asupra lui.

— Pari speriat. S'a întâmplat ceva?

— Face impresia că se plimbă moartea prin casă, zise Wembury.

Dar răspunsul nu-l satisfăcu pe scoțian.

— Wembury... ai văzut ceva... sau pe cineva?

Allen răspunse nervos:

— Imi ghicești gândurile, ai?

— In oarecare măsură. In acest moment te gândești la inspectorul șef Bliss!

Wembury tresări. Cineva bătu în ușe. Era sergentul.

— Mi s'a adus la cunoștință, că un om a fost văzut sărind zidul din curte.

— Cât este de atunci?

— Aproape cinci minute.

— O fi fost pisica, zise Lomond batjocoritor.

Urmă o tăcere lungă după ce omul plecă.

— Ce concluzie tragi? întrebă însfârșit Lomond.

Din nou răsunară niște pași în camera de deasupra.

Nervii lui Allen Wembury erau încordați la paroxism.

— S'o ia dracu de pisică! Nu știu ce este și nici nu mă duc să văd. M'am săturat de toate acestea... nu mai pot.

— Și eu, făcu scoțianul. Mă duc să mă culc.

— Bea ceva, înainte de a pleca. Allen turnă cu o mână tremurătoare un pahărel de whisky.

Niciunul din ei nu văzu apărând la fereastră fața pârboasă a inspectorului Bliss, și nici nu auziră desigur a se oblonul și pe omul Scotland Yardului furișându-se dintr-un birou.

— Știi, doctore, făcu Allen, eu nu-l pot găsi pe Vrăjitor...

Lomond rămase cu paharul în aer.

— Dragul meu, nu există un om rău care să nu-și aibe și partea lui bună... exceptându-l pe Meister... după cum nu sunt oameni complect buni.

— Vreau să-ți spun ceva, Lomond. — Allen vorbea foarte încet: — Il cunosc pe Vrăjitor...

— Adevărat?

— Da. Și sunt fericit că l-am ucis pe Meister!

Bliss asista la scenă, ascuns după o perdea.

— Pentru ce? A făcut rău Mariei Lenley? întrebă scoțianul.

— Nu, mulțumesc lui Dumnezeu... Lomond... eu pot să-ți spun cine este Vrăjitorul.

Ieșind pe neașteptate de după perdea, Bliss se îndreptă spre Lomond amenințându-l cu revolverul.

— Spune-mi mie... Deci cine este Vrăjitorul? strigă el.

Spunând acestea, smulse fulgerător pălăria de pe capul lui Lomond.

— Arthur Milton, zise Bliss cu vocea vibrantă și puternică, te arestez!

Lomond sări în picioare.

— Ce dracu...

Numai era medicul bătrân și încărunit. În locul lui se găsea un tânăr cam de treizeci și cinci de ani.

— Sus mâinile, reuși să articuleze Allen și părea că nu-și mai recunoaște vocea.

— Percheziționează-l, ordonă Bliss și Wembury se supuse.

Vrăjitorul râse.

— Bliss ai? D-ta ești acela care ai mai încercat să mă arestezi, acum trei ani și căruia i-am vârit un cuțit între coaste?

— Este exact, zise Bliss.

— E minciună! Eu nu port cuțit, o știi prea bine.

Bliss își arată dinții într'un rânjet.

— Știu că te-am prins, Vrăjitorule, aceasta mă interesează și-mi ajunge. Ha, ha! Ai venit din Port Said, nu-i așa? Ai îngrijit de un bolnav acolo, ai?

Arthur Milton zâmbi disprețuitor.

— Povestea cu Port Said era bine ticluită. Ai vizitat un bolnav... acela era adevăratul doctor Lomond. După ce a murit, i-ai luat locul. Ai încercat să arunci bănuielele asupra mea!... Tu i-ai dat drumul lui Lenley! Doctor?... Ai?

Vrăjitorul râse.

— Am făcut patru ani de medicină... la Edimburg... îți fac cadou această informație.

— Ori cum, am pus mâna pe tine, repetă Bliss.

Allen nu mai putu să asiste la această scenă, care-i era foarte penibilă.

— Ascultă, Bliss... începu el.

— Această afacere este de resortul meu, Wembury, îl întrerupse Bliss sec. Când voi avea nevoie de părerea ta, ți-o voi cere.. Ce s'a întâmplat?

Se auziră niște pași ușori pe scară. Un moment după aceea Cora se afla în brațele soțului ei.

— Arthur! Arthur!

— Ajunge, ajunge, d-nă Milton! strigă Bliss.

Încercă s'o smulgă din brațele lui.

— Să mergem.

— O clipă, zise Vrăjitorul. Se întoarse spre soția lui: — Cora, n'ai uitat? Fa clătină capul. — Mi-ai promis ceva, îți amintești?

— Da.. Arthur.

Pe neașteptate bănuiala lui Bliss se deșteptă.

— D-nă Milton, te rog să treci la o parte.

Cu fața galbenă ca ceara ea se întoarce spre inspector.

— Vrei să-l duci la închisoare? Crezi că eu voi rămâne nepăsătoare să văd cum va fi înmormântat de viu?

— Nu poți să-l salvezi! răspunse celălalt cu brutalitate.

— Crezi? strigă Cora.

Prea târziu văzu Bliss revolverul în mâna ei și înainte ca el să i-o fi putut smulge, ea trase. Vrajitorul se trânti pe un scaun.

— Blestem! urlă Bliss.

Wembury se repezi și smulse arma din mâna Corei. Într-o secundă Vrajitorul ieși din odaie și încuie ușa cu cheia.

— A fugit! răcni Bliss și descărcă tot revolverul în ușa. Repede, după el!

Wembury se precipită asupra ușii dar aceasta era încuiată.

Cora râdea.

— Sparge ușa! urlă Bliss. Apoi întorcându-se spre femeie: — Râzi, râzi.. ne vom socoti după aceea!

Cu un scrâșnet, ușa cedă și o secundă după aceea, Wembury sbura pe scări în jos.

— Ești foarte abil, d-le Bliss! Vocea Corei era triumfătoare. Dar Vrajitorul te-a întrecut!

— Crezi? rânji Bliss și strigă după agentul care se afla la parter. — Acum îl cunosc pe Vrajitor. Sergent! strigă el din nou.

Un agent intră.

— Sunt inspectorul Bliss dela Scotland Yard. Îți dau în primire această femeie.

Ieși apoi în coridor și închise ușa cu cheia. Cora se repezi la ușă și încercă s'o deschidă. Nereușind se întoarce și văzu cum agentul deschidea o ușă secretă. Într-o clipă agentul lepădă mantaua și Cora se trezi în brațele sotului ei.

— Pe aici, Cora, zise el și arătă cu mâna spre ușă.

O sărută și luând-o în brațe o duse ca pe o copilă.

Nimeni nu-l mai revăzu pe Vrajitor în seara aceea și în multe altele care urmară.

SFARȘIT

Cine este

Vulturul Negru?

?

Viiitorul roman al lui

EDGAR WALLACE

VA FI

„Numărul 55”

O aventură uluitoare cum nu ați mai citit alta, datorită
geniului creator al lui EDGAR WALLACE

Inst. de Arte Grafice „Eminescu” S. A.

LEI 40 -1